

DENİZ İŞİN COŞKUNER

BANYODAKİ VAHŞET

 İkinci Adam
Yayınları

2.
BASKI

BANYODAKİ VAHŞET

Oğlu tarafından öldürölüp paramparça edilmiş insanların parmaklarını, küçük bir çakıyı kullanarak büyük bir titizlik içerisinde dibinden kesiyordu.

Evde boş zamanı olduğu her an, en büyük zevki buydu. Kurbanlardan arda kalan parmakları, koleksiyonuna dahil ediyordu.

Yerde kanlar içerisinde yatmakta olan ve organları farklı yerlere savrulmuş olan insan cesetlerinin en sağlam kalan yerleri elleri oluyordu.

Bileklerden tek tek kestiğı o elleri bir poşet içine alıyor ve huzur bulduğu yatak odasına götürüyordu.

Ardından kesilen on adet parmağı, yatak odasında sakladığı o büyük parmak koleksiyonuna dahil ediyordu...

BANYODAKİ VAHŞET

DENİZ IŞIN COŞKUNER

İKİNCİ ADAM YAYINLARI

Yazar
Deniz Işın Coşkuner

Yayın Yönetmeni
Başak Ergün

Kapak Tasarımı
Merve Ökten

Baskı
İkinci Adam Matbaacılık
Moda Caddesi Özgür İş Hanı
No:28 K:3 D:306-307
Kadıköy / İstanbul
Tel 0216 345 95 66

2022

2. Baskı

ISBN 978-625-7498-69-2

İKİNCİ ADAM YAYINLARI

Tel: 0216 345 95 66
Fax: 0216 345 95 74

www.ikinciadamyayinlari.com

Bu eserin tüm yayın hakları
İkinci Adam Yayınları'na aittir.

BANYODAKİ VAHŞET

Balkon penceresindeki perdeyi aralayıp beşinci kattan aşağıya göz gezdirdi. Her şey muhteşem görünüyordu.

Otelin karşı tarafında bulunan Alanya kara yolundan araçlar, adeta vızır vızır geçiyordu.

Tam da turizmin en hareketli olduğu zamanlardı. Kim bilir kimler, nerelerden gelip de tatil için bu yolu kullanıyordu.

Balkondan hemen aşağıya doğru eğilip bakıldığında ayaklar altında devasa ve turkuaz sularla bezenmiş bir havuz bulunuyordu.

Etrafını sarı renkli, çiçekli şemsiyeler süslerken hemen altlarında ise mavi renkli şezlonglar uzanıyordu.

Her bir şezlongda otelin açık mavi tonlardan oluşan havluları seriliydi. Havlusunu alan; havuza en yakın olan şezlongu tutmuş, havuzun tadını çıkartmak için kendini çoktan turkuaz renkli serin sulara bırakmıştı.

Farklı yaştan hemen hemen herkes havuzun etrafında çok eğleniyor gibiydi.

Otelin her bir noktasından kolayca duyulmakta olan hareketli yabancı müzikler, insanın içini kıpırdatıyordu. Havuzun birinde müzik ile animatör eşliğinde çeşitli hareketler yapıyordu.

Farklı milletlerden gelen turistler, dış görüntüleri ile kendilerini kolayca belli edebiliyordu.

Mehmet ve eşi, otel odasına girdiği gibi valizlerini, tam da odanın ortasına bıraktılar.

Sema cebindeki telefonunu çıkardı ve en sevdiği çekim ayarlamalarını bir bir yaptı. Ardından odayı da içine alacak biçimde güzel bir fotoğraf çekti.

Çekmiş olduğu fotoğrafa, “*Rotaya ulaşıldı.*” Şeklinde bir not düşerek WhatsApp durumunda paylaştı.

Her yaz; anne, baba ve oğul üçlüsü olarak yaz tatilini büyük bir zevkle geçiriyorlardı.

Çekirdek ve mutlu ailenin her bir boş anı, güzel noktadaki, güzel anılar ile perçinleniyordu.

Yakaladıkları her fırsatta, en güzel manzaraları değerlendirerek bir fotoğraf karesine dönüştürüyorlardı. Anı ölümsüzleştirmek onlar için oldukça mühim bir durumdu.

Sema ve Mehmet’in biricik oğulları artık iyice büyümüş-tü. On yedi yaşında yetişkin bir erkek olsa da hâlâ onların gözünde küçük bir evlattı.

Lise son sınıfı bitiren Serkan ise o sene üniversite sınavında istediği başarıyı elde edemediğinden mezuna kalmıştı.

Bir sene daha elinden geleninin en iyisini yaparak istediği bölüme giriş yapabilmeyi planlıyordu.

Okuldu, sınavlardı falan derken her şey, bu tatil ile bir bir geride kaldı.

Şimdi, ailecek tatilin keyfini sürmenin tam zamanıydı.

Kaldıkları oda içerisinde ikiye ayrılmış farklı bölümler yer alıyordu. Bir bölümde Serkan'ın anne ve babası kalırken diğer bir bölümünde ise kendisi tek başına kalıyordu.

Bu şekilde herkes daha rahat edebiliyordu. Valizlerin içerisinden çıkan tüm kıyafetler, tek tek giriş kapısının hemen dibinde bulunan aynalı ve sürgülü dolap içerisindeki askılara yerleştirildi.

Ankara ile Alanya arasında geçen uzun yolculuğun ardından herkes yorulmuş ve gerçekten epey acıkmıştı.

Saat on iki ve iki arası süren öğle yemeğini kaçırmamak için aceleci davrandılar.

Oldukça uzun geçen yolculuğun ardından üzerlerine farklı kıyafetler giyerek hepsi birlikte lobiye inebilmek için asansöre ilerledi.

Otelin lobisi de odanın içi kadar şık ve konforlu idi. Lobinin tam ortasında bulunan devasa taşlı avizeler, o kadar büyük ve gösterişli idi ki adeta;

“Bir insan altından geçerken avize kopsa da üzerine düşse; sanki sağ çıkamayacak.” gibi bir düşünce oluşturunyordu görenlerde içten içe.

Otelin lobisinin hemen yan tarafında bulunan büyük yemekhane, kendi içerisinde toplam iki ayrı bölümden oluşuyordu.

Bir tarafta ekmeklerin, çorbaların, sulu yemek ve içeceklerin bulunduğu kısım, diğer tarafta ise kebapların, mangal ve ızgaraların sürekli olarak pişirildiği sıcak kısım.

Genelde insanlar ikinci kısımda çok fazla oturmak istemezdi. Sebebi ise; ızgaranın verdiği o koku ile yemek yemenin pek de hoş olmamasıydı.

İlk bölümde, rahatsız edici ızgara kokusu pek bulunmuyordu. Bu yüzden yemekhanenin ilk bölümü herkesi daha fazla cezbediyordu.

Serkan ve ailesi de en başta menüde ne gibi yemekler olup olmadığı gözlemlemek için yemekhanenin tüm kısımları tek tek gezdiler.

Ardından kendilerine oturmak için birinci bölümden dört kişilik bir masa tuttular ve ellerindeki bazı eşyaları bu masaya bıraktıktan hemen sonra herkes gibi yemek almak için ilgili bölümlerde sıraya girdiler.

Her şey enfes görünüyordu. Serkan, önce ekmek almak için gerekli alana ilerledi. Babası, salata bölümünden eline

bir tabak alarak en sevdiği salata çeşitlerini koca tabağa istediği kadar doldurdu.

Açık büfenin en güzel yanı da hiç kuşkusuz ki buydu. İstedigin yemekten istediğin kadar alabilmek.

Herkes, ana yemeklerden damak tadına en uygun olanı alarak oteldeki öğlen yemeklerini yemek için masadaki yerini aldı. Nasıl da mutlu ve huzurlu bir tabloydu.

Bir yıldır aile olarak bu ana kavuşmanın planını yapıyorlardı. Bunun için çalışıp çabalıyorlardı.

Otel için gerekli rezervasyonlar, aylar öncesinden yapıldı. Taksitleri bile neredeyse yok denecek kadar azaldı. Şimdi ise sadece tatilin tadını çıkarma zamanıydı.

Aqualı havuz özellikleri ile Alanya'nın en özel ve güzel havuzları kuşkusuz ki bu otelde bulunuyordu.

Özel bir kompleks şeklinde plajın hemen dibinde kurulan onlarca farklı havuz, yediden yetmişe herkesin kullanımına uygun özelliklerden oluşuyordu.

Otel sahibi, plajın dibine yaptığı bu havuzlar ve restoranlar zincirini, dört farklı otelinin ortak olarak kullanması için oluşturmuştu.

Her bir otelin bu komplekse ulaşabilmesi için Alanya kara yolu altından birer tüneli bulunuyordu.

Ayrıca her bir otelin bahçesinde yine büyüklü küçüklü ama aquasız havuzlar bulunuyordu.

Kısacası eğlencenin dibine vurabilmek için istenen pek çok şey buradaydı.

Serkan, daha önce geldiği bu otelde kayarak yüzmekten büyük bir haz alıyordu. Tekrar tekrar merdivenleri çıkarak havuz kulelerine ulaşıyor ve aşırı güneşe rağmen devasa kaydıraklardan kayarak havuzun keyfini sürüyordu.

Tüm gününü bu şekilde havuz ve yemek arasında geçiyordu.

Akşam olup da havuz keyfi bittiğinde; ailecek yemek için yine aynı noktayı kullanıyorlardı. Hemen ardından ise hep birlikte lobide en sevdikleri içecekleri yudumluyorlardı.

Akşam, saatler dokuz buçuğu gösterdiğinde ise organizasyonların düzenlendiği gösteri merkezindeki yerlerini alarak gece yarısına kadar eğleniyorlardı.

Serkan, bazen ailesinden koparak otelin diskosunda saatlerce dans ediyordu. Kendi yaşlarına uygun birkaç arkadaş edinerek zamanın olduğundan çok daha eğlenceli geçmesini sağlıyordu.

Bir haftalık eğlenceli tatil hepsine nasıl da iyi geldi. Üzerlerinde biriken tüm negatif enerjiyi bu şekilde atmaya başardılar.

Hayatlarına küçük bir mola vererek tüm şehrin karmaşa ve kargaşasından uzaklaştılar.

Bu tatil en çok da Sema'nın işine geliyordu. İşin sorumluluklarından kurtulmakla kalmıyor aynı zamanda evdeki diğer sorumluluklardan da kısa bir süre olsun uzaklaşıyordu.

Mehmet ve eşi, uzun yıllardır polis olarak görev alıyorlardı. Yıllık izinlerinde bir süre memleketlerinde kalıyor diğer bir kısmını ise Türkiye'nin farklı turizm noktalarında eğlenceli bir tatil yaparak geçiriyorlardı.

Bu tatil de tıpkı diğerleri gibi göz açıp kapayıncaya kadar akıp gitti. Hepsi, tatilin son gününe geldiklerinde buradan ayrılmak pek istemiyordu.

Fakat her ne kadar istemeler de hüznü ve bir daha tekrar gelebilmek ümidiyle arkalarına bakmadan çıkmak zorundaydılar.

Tatilin bittiği gün, öğlen yemeklerini yiyerek saat iki sularında valizlerini araçlarına yerleştirdiler. Kollarında bulunan bileklikleri teslim etmek üzere son bir kez lobiye uğradıktan hemen sonra araçlarına binerek yollara düştüler.

Sema: *"Harika bir tatildi yine. Onca zaman gelsin diye bekledik, sabırsızlandık. Şimdi ise bitti gitti. Nasıl da geçti hiç anlamadım."* dedi.

"Her güzel şeyin bir sonu vardır, değil mi?" diyerek karşılık verdi kocası.

Serkan ve babası aracın önüne binerken annesi de arka koltukta tek başına istediği gibi yayılarak oturdu. Yol uzundu. Bulunduğu yerden radyonun kumandasını eline alarak çalma listesini kontrol ediyordu.

En hareketli müzikler eşliğinde bazen sözlerine eşlik ederek bazen de el çırparak çılgın ama çok eğlenceli bir şekilde yollarına devam ediyorlardı.

Mehmet: “*Eğleniyor muyuz, gençler!*” diyerek eşine ve oğluna doğru seslendi.

Diğerleri ise gülen yüz ifadeleri ile ortamdaki memnuniyetlerini kolayca belli ederek eğlenmeye devam ettiler.

Antalya yolu boyunca; kendi bahçelerinde ürettikleri muzları satmak için tezgâh kurmuş esnaflar sıralanıyordu.

Mehmet, o tezgâhlardan herhangi birinin önünden alışveriş yapmak istedi. Leziz görünümlü muzları, üretim yerinden alarak hem yol boyunca hem de eve döndüklerinde yemek için sürmekte olduğu arabayı yavaşça durdurdu.

“*Merhabalar, muzlar ne kadar dayı?*” diyerek esnaf ile ilk konuşmayı gerçekleştirdi Mehmet.

“*Kilosu Yirmi lira, ne kadar olsun?*” diyerek cevap verdi satıcı.

“*Üç kilogram ver sana zahmet.*” dedikten sonra, kocaman bir poşet içerisine konulan muzları, arabaya doğru yaklaştıktan sonra oğluna uzattı.

Tekrar satıcının yanına giderek cüzdanından yüz lira çıkararak uzattı. Kalan para üzerini almak için beklerken bir yandan da araçtaki eşine doğru gülümseyerek göz kırpıyordu.

Para üzerini alıp esnaf ile selamlaştıktan sonra tekrar aracına bindi.

Ailecek kaldıkları yerden yollarına devam ettiler.

Zaman hızlı bir şekilde geçerken Antalya'nın tarihi güzelliklerine uğramadan bu güzel şehirden ayrılmak istemiyorlardı.

Yol üstünde kalan doğal güzelliklerin başında gelen Düden Şelalesi'ne en başta uğradılar.

Şelaleden metrelerce yüksekten akmakta olan suyun serinliği ile sıcak yaz gününde kendilerine geldiler.

Ardından Manavgat Şelalesi'ne de uğrayarak doğal güzelliklerin her birini tek tek ziyaret ettiler.

Nasıl da doğal şelaleler, yerli ve yabancı turistler tarafından akın akın ziyaret ediliyordu. Yerli halktan daha da çok yabancı turistler bu güzelliklerin keyfini çıkarıyordu.

Tatil dönüşü yollar oldukça yoğundu. Günün sona ermesi an meselesiydi. Hava güneşin sıcaklığını çoktan gecenin serinliğine bırakmış durumdaydı.

Geçen yolculuk sırasında Serkan, çoktan ön koltuğu annesine devretmişti.

Arkada uyuyarak günün yorgunluğunu üzerinden atıyordu. Radyoda çalan şarkılar ise adeta Mehmet ve eşinin ruhunu

dinlendiriyordu.

Bir an önce eve varabilme çabasıyla hızını arttıran bu adam, yarı uykulu bir vaziyette aracını kullanıyordu.

Herkes birbirinden yorgundu. Ama onca zaman direksiyon sallamak kolayca değildi. Bu yüzden Mehmet herkesten daha fazla yorulmuştu.

Bunu yüzündeki ifadeden kolayca anlayabilmek mümkündü. Art arda esniyor ve ağrıyan sırtını ara sıra direksiyondan ayırdığı sağ eli ile sıvazlıyordu.

“Hemen aracı bir kenara park ederek birkaç saat uyumaya ne dersin? Sanki uyku bastırdı seni.”

“Aaa yok, şimdi iki saat ara verirsek yolumuz iyice uzar. Geç kalırız evimize. Öğlen sıcağında araba kullanmayı hiç sevmiyorum.” dedi .

“Sen öyle diyorsan...” dedi Sema.

Kocası, yan taraftaki pencereyi aralayarak elini açık olan bölümden bir miktar dışarı çıkardı ve aracın hızıyla eline vuran gece serinliğini en iyi şekilde içinde hissetti.

Bu şekilde yaklaşık birkaç dakika kadar kaldıktan sonra elini çekip araç penceresini yeniden kapattı. Klimanın serinliğinden yararlanarak yollarına devam ettiler.

Karısını Dinlemeliydi!

Antalya dönüşü yollarda bazı noktalar oldukça yoğun iken bazı noktalar ise oldukça تنها olabiliyordu. Yol boyunca şehirler arası otobüslere sıklıkla rastlamak mümkündü. Kusursuz otobanlarda yola yön verenler bembeyaz şeritler ve fosforlu ikaz tabelaları oluyordu.

Yolun hemen kenarında duran ikaz şeritleri zifiri karanlıkta göze çarpıyor. Işıltısı ile sürücünün işini bir hayli kolaylaştırıyordu.

Araç içerisinde hâlâ radyo kısık bir ses tonu ile çalışıyor, herkes susmuş bir şekilde başını koltuğuna dayamış ilerliyordu.

Karanlıklar içerisinde ilerlerken saat otuz dakikayı ya geçti ya geçmedi derken Mehmet, aracın kontrolünü bir anda kaybetti.

Koca araçları, bir anda virajı dönemeyip tepetaklak oluverdi.

Titiz ve araç kullanma konusunda bir hayli deneyimli olan Mehmet, bir anlık dalgınlıkla uykusuna yenik düşüverdi.

Araç, kendi bildiğine savrulurken ortaya çıkan çarpma sesleri ve yaşanan feci olayın sarsılmaları, hafızalarda yer ederek beyinlerinde kaldı.

Mehmet, inanamadı olanlara. Kendince bağırıp çağırıyordu.

“Size bir şey oldu mu, size bir şey oldu mu, iyi misiniz?” diye art arda haykırıyordu.

Olanlar çoktan olmuştu bile. Serkan ve annesi baygındı.

Etraflarına yoldan geçen araç sürücüleri toplanmış, olan biteni izliyorlardı. Kalabalıktan birisi ambulansı aramakla meşguldü.

Mehmet bitkin, korkmuş ve göz bebekleri âdeta yerlerinden çıkacakmış gibi aracın içine bakıyordu. Nefes alışverişleri peş peşe ve sanki kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Bedeni tir tir titriyor, bacaklarındaki damar kasları istemsizce atıp duruyordu.

Çok zaman geçmeden gelen ambulans ve sağlık görevlileri olaya müdahale ederek araç içerisindeki anne ve oğlunu ambulansa doğru taşıdı.

Mehmet ise ayakta tedavi edilerek yüzünde oluşan kaş çatlaması ve bilek ağrısı için gerekli işlemlerin tamamlanmasını bekliyordu.

En yakın hastaneye taşınan anne ve oğlu merak konusuydu. Mehmet’in eşi Sema hastaneye giderken can vermişti. Serkan ise baygın ve mırıldayan bir sesle hastaneye kadar ulaştırıldı.

Nasıl da hüznün dolu bir tatil yoluydu. Bu tatil olmasaydı belki de bunlar hiç yaşanmazdı.

Ama kadere inananlar için bu, her türlü bir sondu. Ölümün ne bir saat erken ne de bir saat geç geleceğini ailecek hepsi de çok iyi bilirdi.

Erken gelen ölüm, tatil dönüşü bu küçük ama çok eğlenceli aileyi yakalamıştı.

Mehmet hastaneye vardığında saniyeler geçmek bilmiyor, eşinden ve oğlundan iyi bir haber alabilmek için içinden geçen tüm duaları ardı ardına ediyordu.

Bilincini kaybetmiş gibi küçük cümleler kurarak sürekli olarak aynı şeyleri mırıldanıyordu.

“Hepsi benim hatam...Hepsi benim hatammmmm.” diye bir yandan haykırıyor diğer bir yandan ise hastanenin koridorlarında duvarlara ellerini sürerek; dizlerinin üzerine doğru yere düşüyordu.

Dilinden dakikalar boyunca belki de yüzlerce kez sadece bu iki kelime düşüyordu.

Az sonra yoğun bakım ünitesinden çıkan Doktor, Mehmet ile karşı karşıya geldi.

Eşinin ölüm haberini verebilmek için ona iyice yaklaştı. Sağ eli ile omzuna dokundu ve;

“Eşinizi kurtaramadık. Ağır darbeler aldığı için maalesef hayata yenik düştü. Fakat oğlunuz şu an hayatta. Ve onun için güçlü durmanız gerekiyor.” diyerek eliyle omzunu sıvazladı.

O anda Mehmet'in dünyası kararmış, hastane koridorları bir anda zindana dönmüştü. Bulunduğu anın içerisinde adeta kâbusu yaşıyordu. Hayatı, adeta bir film şeridi gibi gözünün önünden akıp gitti. Sadece dilinden;

“Her şey benim yüzümdennnn!” diye koca hastaneyi cınlatacak bir haykırış yükseldi. Eli kolu kırık gibiydi kalbi ise çok yaralıydı.

Elinden tüm oyuncakları alınmış bir çocuk, kanayan yarasına tuz basılmış biri gibi çaresizdi. Dizleri tutmuyor, dili lal olmuş, sadece suçunu ortaya çıkaran benzer kelimeler dökülüyordu dudaklarından.

Uzun bir süre hastane koridorunda oturmuş halde sadece ağladı. Gözlerinden akan yaşlar dizlerine denk gelen pantolon kumaşını sıırılsıklam yaptı. Göz çukurları derinleşmiş, o beyaz göz bebekleri kan çanağına dönmüştü.

Bir süre geçtikten hemen sonra koridora çıkan hemşirelerden birine seslendi:

“Ya oğlum, oğlum nasıl, lütfen söyleyin oğlum iyi mi, ölmedi değil mi?” diyerek oğlu hakkında bilgi edinmeye çalıştı.

İçerisinde olduğu zor durumun farkında olan bir hemşire, koluna girerek onu hemen oğlunun bulunduğu odaya doğru götürdü.

O esnada odanın içerisinde oğlunun başında bulunan bir doktor, yapılan tetkikleri detaylı bir şekilde inceliyordu.

Oğlu, uyuyor gibiydi. Odaya girer girmez yanı başına hızlıca yaklaştı. Uzandığı yatakta hareketsizce durmakta olan sol elini avucunun içine alarak defalarca öpmeye başladı.

“Ah oğlum, ahhh, ben size ne yaptım?”

Derken göz yaşları, bir sel misali akıp gidiyordu. Hayatının en zor anı bu olsa gerekti. Biriciğinin elinden, en değerlisini almıştı. Bunun hesabını oğluna nasıl verebilirdi. Nasıl olur da bir annenin bıraktığı boşluğu kendisi doldurabilirdi. İçi alev alev yanıyordu.

Az sonra ilacın etkisinden kurtularak kendine gelmeye başlayan oğlu, gözlerini ilk açtığında yanı başında ağlayan babasını buldu.

Babası oğlunun açılan gözlerini gördüğünde sanki yaşadığı tüm acıyı bir anda unuttu.

Normal olmayan bir şeyler vardı. Serkan’ın yüzü birden değişmeye ve içinden kısık seslerle mırıldanmaya başladı.

Kolay anlaşılmayacak şekilde;

“Neler oluyor doktor, bu da nedir, ayaklarımı neden hissetmiyorum?” diyerek sesini yükseltti.

Daha anlaşılır bir şekilde ve telaşla;

“Bacaklarım, bacaklarımı neden hissetmiyorum?”

Benim bacaklarıma ne oldu?” diyerek sözlerini yineledi.

Doktor, olan bitenin farkındaydı. Kim bilir başından geçen kaçınıcı benzer vaka idi.

Ortaya çıkan tetkik sonuçlarına göre; biricik oğulları, bacaklarında bir his kaybı yaşıyordu.

Elindeki tetkik sonuçlarını masanın üzerine bıraktıktan hemen sonra, hastasının gözlerine dikkatlice bakarak;

“Korkma, bu tür travmalı kaza durumlarında bacaklarda his kaybı yaşanabiliyor, bir müddet sonra eski haline döneceksin.” diyerek Serkan ve babasına durumu aktardı.

Oysaki durum oldukça vahimdi. Acılı babayı ve oğlunu o da daha fazla üzme istemiyordu. Bu kötü durumun geçici olacağına en başta onları inandırmak daha sonrasına hazır olmaları için önemli, diye düşünüyordu.

Serkan, art arda gelen darbelerle ve kötü haberlerle o gece, hayatının en götü gecelerini yaşadı.

Babası, zaman kaybetmeden oğluna, bu olay sonucunda annesinin de hayatını kaybettiğini anlattı.

O dakikalar hiç de kolay dakikalar değildi. Dudaktan çıkan her bir kelime oğlunu ve kendini adeta paramparça edip geçiyordu.

Buna rağmen hastane ortamında, bu acı haberi oğluna vermek belki de en iyisi olacak, diye düşündü.

Oluşan kötü durumları oğluna teker teker anlatıyordu. Daha sonraki günler için hiçbir plan yapamıyor ve adeta beyni çalışmıyor gibiydi.

Oluşan bunca olay ve karısını da kaybetmiş olmanın etkisiyle bu güzel aile, tam anlamıyla paramparça oldu.

Önce eşinin ölüm haberini ardından da oğlunun bacaklarının tutmadığını öğrenen Mehmet, aslında en büyük acıyı kendisi yaşıyordu.

Günler geçti, yaşanan tüm acılar hâlâ yanan bir kor gibi yüreklerini dağlıyordu. Tüm bu yaşananlara rağmen hayat, maalesef ki kaldığı yerden devam ediyordu. Devam etmek de zorundaydı.

Ankara'nın tam da merkez ilçesinde ve bir apartman dairesinin dördüncü katında yaşamakta olan ailenin evlerinin her noktasında, çeşitli anıları bulunuyordu.

Yaşanan kötü kaza olayının ardından o güzel anılar, baba ve oğluna acıdan başka hiçbir şey vermiyordu.

Mehmet ve karısının her daim bahçeli bir evde yaşam hayalleri bulunuyordu. Bahçesinde yeşil çimlerin, meyve ağaçlarının olduğu ve evi koruyan arada da havlayan bir köpeğin bulunduğu huzurlu bir yaşamı hep hayal ederlerdi.

Serkan, sekiz yıllık bir evliliğin sonunda dünyaya geldi. Kucaklarına oldukça geç aldıkları ilk çocuklarının ardından ikinci çocuk isteklerini çok fazla ertelemediler.

Serkan'ın ayaklanmasının hemen ardından hamile kalma planlarını hayata geçirdiler.

Aradan geçen iki yılın ardından yeniden doktora gelip gitmeye başladılar. Bu esnada da eşinin rahim kanseri olduğu şokuyla karşılaştılar.

Doktorlar bu durumda ikinci bir çocuğun mümkün olmayacağını ve rahmin acilen alınması gerektiğini mutlu çifte söylediğinde dünyaları, adeta başlarına yıkıldı.

Rahmin alınması demek bir daha hiçbir zaman yeniden anne ve baba olamayacakları anlamına geliyordu.

Neyse ki bu kötü durum öncesinde Serkan'ı kucaklarına alabilmişlerdi. Beterin beteri var diyerek hayatlarına hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye karar verdiler.

Kendi küçük dünyalarında biricik çocukları ile yeni bir yaşama yalken açmayı çok istiyordu karısı.

Bu yüzden hep; gidelim bu evden, yeni bir evde hayatımıza devam edelim diye talep ediyordu.

Mehmet ise çeşitli sebeplere dayanarak karısının bu İstedliğini her daim kulak arkası yapıyordu.

Merkezde bulunan evlerinden işe gidip gelmek oldukça kolay oluyordu.

Ayrıca oğullarının okulunun da merkezde olması onları buraya ister istemez bağlıyordu.

Serkan'ı bebekliğinden itibaren büyüten bir Nurten teyzeleri de bulunuyordu. Kimi kimsesi olmayan bu kadın, anne ve babası çalışan Serkan'ın her daim yanında idi.

Beslenmesi, okulu, oyunu, oyuncacı gibi konularda en iyi şekilde ilgileniliyordu.

Serkan'ın büyümesiyle birlikte eski sıklıkla evlerine gelip gitmezdi. Arada sırada uğrar ve birkaç tencere yemek hazırlayıp evi de temizledikten sonra tekrar kendi evine dönerdi.

Mehmet ve ailesi ise maddi ve manevi anlamda bu kimsesiz ama çocuklarını kusursuzca büyüten teyzeye hep kol kanat gererlerdi.

Bu şekilde kendi küçük dünyalarını yaşayan ailenin, bir gün şehir merkezinden uzakta, hep birlikte bahçeli müstakil bir evde yaşama hayalleri bulunuyordu. Bu hayallerinde Nurten teyzeye de yer veriyorlardı.

Mehmet acılı dolu günleri yaşarken; içinde bulunduğu ortamdan ayrılmak ve hayattayken sevgili eşinin de en çok istediği şeyi yerine getirmek istiyordu. Belki de şimdi tam vakti diye düşünüyordu.

Eşinin isteğini, yaşadığı süre içerisinde yerine getirememiş olsa da şimdi bu hayalini hayata geçirmek için harekete geçti.

Tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda kalan oğlu için de bu en iyisi olabilirdi.

Düzayak bir evde, bahçe içerisinde, hayvanlarla geçen güzel bir yaşam her ikisine de iyi gelebilir, diye düşündü.

Diğer bir taraftan da eşinin hayalini yerine getirmenin huzuru bulunuyordu.

Ankara'nın Polatlı ilçesinde terk edilmiş ve çok uygun bir fiyata satışa sunulmuş olan müstakil, tek katlı evi satın almak için yola koyuldu.

Her gün işten çıkıp eve gelmesi konusunda da hiçbir sorun teşkil etmeyecek bir konumdaydı. Ana yoldan içeri doğru giren bir orman yolundaydı ve oldukça huzurlu bir bahçeli ev olarak görünüyordu.

Mehmet, birtakım tadilat işlerini yerine getirdikten sonra eve yerleştiler.

Ev eski olmasına rağmen içerisinde ihtiyaç duyulan pek çok şey bir arada bulunuyordu. Küçük ama derli toplu bir bahçesi bulunuyordu.

Serkan'ın en sevdiği hayvanların başında gelen köpek ve ona ait bir yavrusu, teller ile çevrilmiş özel alanda bulunuyordu.

Şirin anne ve yavrunun bir o kadar da şirin mi şirin kulübeleri bulunuyordu. Kırmızı kiremitli ve yeşil dış cephe kaplamalı bu kulübe, bahçeye çok ama çok yakışıyordu.

Köpekler ile keyifli zaman geçiren oğlunu her gördüğünde bu doğa içerisindeki eve taşındığı için oldukça mutlu oluyordu.

Evlerine ara sıra uğrayan Nurten teyze bu yeni evlerinde düzenlerini oturtabilmeleri için oldukça yardımcı oluyordu.

Arada buraya da uğrayıp birkaç günlük yemeklerini hazır edip, evi temizleyip toparladıktan sonra yine evine dönüyordu.

Bu cefakâr kadın oldukça yaşlanmıştı ama artık Serkan'da iyice büyümüştü.

Serkan'ın tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunu duyduğunda çok üzülmüştü.

Kollarında büyüttüğü o yavrucağın ayrıca annesiz kalması ona karşı daha fazla merhamet duymasına neden oluyordu. Bu sebeple Serkan'ı eskisine nazaran çok daha fazla ziyaret ediyordu.

Ciftlikte Neler Oluyor?

Bir gece vakti, saat bir sularında Ankara'yı Polatlı ilçesi-ni de içine alan inanılmaz bir kum bulutu sardı. Kasırga ile gelen kum ve toz parçacıkları, adeta evin camlarını kıracak gibi vuruyordu.

Havanın rengi gri ile kırmızı karşımı ve korkutucuydu. Gökyüzünde o gece ne ay yüzünü gösteriyor ne de yıldızlar en ufak bir ışık veriyordu.

Rüzgârın çıkardığı ıslık sesi, kulaklarında en çok hisse-dilen ses oluyordu.

İnanılmaz dehşetli bir gece, hayatlarının en değişik gecesini yaşamalarını sağlıyordu.

Küçük çocukları bırakın koca koca adamlar ve kadınların bile korkutacak türdendi.

Gecenin ortaya çıkarttığı gürültü insanı fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Dışarıda olup bitenler yetmezmiş gibi üstüne elektriklerin kesilmesi, evin içindeki korku durumunu adeta perçinledi.

Baba ve oğul aynı noktada bir araya gelip birbirlerine sarılarak uzanıyor ve ister istemez o sesleri dinlemek zorun-da kalıyorlardı.

Elektriklerin kesilmesi ile koskoca iki adamın çaresiz bir çocuk gibi korkmasına ve ürkmesine neden oluyordu.

O gece bahçede ne var ne yok hepsi kasırganın etkisiyle bir yerlere uçup savruluyordu.

Kasırğa, içine aldığı tüm eşyaları gidebildiği yere kadar yanında götürüyordu.

Neredeyse evin çatısı ve pencere camları bu kasırgaya kurban gidecek gibiydi. Neyse ki eve girmeden yapılan tadilatlar, daha sağlam olması için büyük bir önlem oluşturunuyordu.

Bahçede bulunan meyve ağaçları bir yana yatacak gibi yamuluyor, korkudan oluşan hayvan sesleri, tam da odanın içine kadar duyuluyordu.

Gece üç sularında bahçedeki köpek sesleri feci halde yükseliyordu. Belli ki hayvanlar da bu kasırgadan tıpkı insanlar gibi oldukça rahatsız olmuştu.

Gecenin üzerine, korkutucu ve soğuk bir hava birdenbire hâkim oluverdi. Havanın ısı değişimi evin içinde bile kolayca hissedilir olmuştu. Sıcak bir yaz akşamı olmasına rağmen insan, bulunduğu yerde adeta üşüyordu.

Bahçedeki köpeklerin havlama sesleri hiç de normal türden değildi. Ortada anormal bir durumun varlığını haberdar eden türden idi.

O gece, inanılmaz kalabalık bir yarasa sürüsü bahçeyi basmıştı. Büyük bir grup halinde ortaya çıkan bu yarasalar,

köpeklerin üzerine üşüşmüş, ana köpek, yavrusunu korumak için adeta bir koruma kalkanına bürünmüştü.

Bu yüzden acılı ve feryat figan havlıyorlardı. Hiç susmadan havlamaya devam etmekte olan köpekler, yuvalarında anormal bir durumun olduğunu havlama şekilleriyle kolayca belli ediyorlardı.

Yarasaların üzerlerine yaptığı bu saldırıyı, adeta evin içindekilere haber veriyorlardı.

Tıpkı kızgın bir ateşe atılmışçasına zavallı köpekler inliyor ve değişik bir ses tonu ile farklı olarak havlıyordu.

Mehmet, evin demir kapısının kilidini hem alttan hem de üstten yavaşça açtıktan sonra elindeki feneri ile bahçeye doğru göz gezdirdiğinde kalabalık yarasa sürüsünden o bile çok tedirgin olmuştu.

“Bu da ne böyle?” diye kendi kendine konuştu sessizce.

Ardından kapının önünde bekleyen ayakkabılardan birini eline aldı. Hemen evin dibinde bulunan köpeklerin bulunduğu alana doğru hızlıca fırlattı.

Diğer ayakkabılardan birkaçını da ayakkabılıktan alarak art arda yarasaların üzerine doğru atmaya devam etti.

Kendilerine yapılan saldırıdan rahatsız olan yarasalar, toplu bir şekilde bulundukları ortamdan uzaklaşarak gökyüzünde kayboldular.

Mehmet, durumun ortadan kalkmasının ardından tekrar evin içene girdi ve daire kapısını tekrar tekrar hem alttan hem de üstten kilitledi.

Ortamda oluşan tüm bu anormal durum, adeta gecenin üstüne bir sis ve kâbus bulutu gibi çökmüştü.

Odaya geçip Serkan ile aynı yatağa uzanan baba, sabaha kadar gözünü kırpmadan havanın sakinlemesini bekledi.

Bir yandan da kolları arasında uzanmakta olan koca oğlunu ara ara öpüp kokluyordu.

İlerleyen süreçte uykusuzluğa dayanamayan Mehmet, sabah işe gitmesi gerektiğini de çok iyi bildiğinden uykuya daldı.

Gecenin karanlığı kendini, sabahleyin dağların arkasından doğan Güneş'in aydınlığına bıraktı.

Sabah olduğunda her yer adeta bir savaş alanına dönmüş gibiydi. Esrarengiz bir kasaba ortasında bir başına kalmış تنها bir ev gibi...

Serkan da bu dehşetli gecenin sonunda sabah uyandığında babasının işe gittiğini anladı ve tekerlekli sandalye ile gidip dış kapıyı açarak bahçeye bir göz attı.

Önce gözlerine inanamadı. Köpeklerin bulunduğu tellerle çevrili alana vardığında anne köpeğin yavrusunu parçaladığına şahit oldu.

“Neydi bu köpeği bu şekilde bir canavara dönüştüren?

Anne köpek nasıl olur da yavrusunu bu korkunç hale getirebilirdi? ” diye içinden geçirdi.

Daha fazla ileriye gitmesini önlemek ve duruma müdahale edebilmek için içinde bulundukları alana doğru tekerlekli sandalyesi ile ilerledi.

Kapının mandalını açmak için yöneldiğinde köpek elini ısırarak için teşebbüste bulundu. Ama elini büyük bir hızla çekmesinden dolayı sadece bir dişi Serkan’ın eline batmıştı. Serkan’ın elinde hafif bir kanama oluştu.

Abartılacak bir mesele olmadığını düşünerek bu durumdan babasına hiç bahsetmek istemedi.

Bahçedeki koca köpek uzun saatler boyunca, feci bir şekilde sağa ve sola saldırıyor ve adeta ağzından salyalar akıp duruyordu.

Güzel bakışlı gözleri adeta bir kan çanağına dönüşmüş, gözleri adeta bir fal taşı gibi açılmıştı. İmkânı olsa o koca gözler yerinden fırlayacak gibiydi.

Serkan, köpeğini evlerinin camından izliyordu. Ve bu köpeğe önemli bir şeylerin olduğunu içten içe seziyordu.

Çok üzgündü, can dostlarının içinde kaldığı bu kötü durum için. Tüm günü gözlerini köpeğinden ayırmadan cam kenarında, tekerlekli sandalyesinin üzerinde beklemekle geçti.

Akşam olup babası eve geldiğinde; o da bu köpekte normal şeylerin olmadığını kolayca anladı.

Gece yarasalar tarafından saldırıya uğramaları, sabah işe giderken yavrusunun sağlıklı olmasına rağmen akşama parçalanmış şekilde bulunması, Mehmet'i de iyiden iyiye telaşlandırmıştı.

Hemen oğlunu uyardı!

“Üzgünüm ama bu azgın köpekten uzak durman gerek, evlat!

Sanırım köpek kuduz oldu, yapılacak bir şey maalesef ki yok.” diyerek köpeği kendi haline bıraktı.

Köpeğin kulübesinde yer alan kırmızı renkli mama tabağında mama doluydu ama hiçbir şey yemiyordu. Adeta can çekişiyordu. Ölmek üzereydi ve sürekli hırıldıyordu. Tek derdi sivri ve güçlü dişleri ile birilerini ısırarak gibiydi.

Ve gözlem altında ölüp giden o köpek, hiç de normal değildi. Dün gece gerçekleşen kâbuslar zinciri sadece evin etrafını mahvedip gitmemişti. Bahçede yaşayan köpek ve yavrusunun da canına kastetmişti.

Mehmet, oğlunun üzüldüğünü gördüğü ve köpeğin de rahatsız edici ve çok acılı hırıldamalarını duydukça iyice üzülmüyordu.

Köpeği bu durumdan kurtarmak için elinden gelen tek şeyin onu öldürmek olduğunu düşünüyordu.

Zaten köpekleri, artık bir ölüden farksızdı. Gözleri tamamen kapanmış, dili dışarıya doğru sarkmış, sadece hırıltıları ile onlara yaşamakta olduğunu sinyallerini veriyordu.

Mehmet, içinden geçeni yapmak için harekete geçtiğinde zavallı köpek çoktan ölmüştü. Artık ne nefes alıp veriyor ne de az önceki o korkunç hırlamaları yapabiliyordu.

Köpeğin bulunduğu çitin içerisine girmeden önce depoda bulunan bir kazma ve küreği eline aldı.

Köpek kulübesinde oluşan bu dramı ve izlerini ortadan kaldırmak için tam da kulübenin önüne köpeğin sığabileceği büyüklükte bir çukur kazdı.

Köpekleri bir çukura gömmek, oğlunun üzülmelerini de engelleyecekti.

Ayrıca köpeklerin mezarlarının burada bulunması Serkan'a iyi gelecekti. En azından hayatta olmasalar da mezarlarının, evlerinin dibinde olması baba ve oğlunu mutlu edecekti.

Yavru köpeği, bu kazmış olduğu çukura sürüklemek için ayaklarından sıkı bir şekilde tutarak çekti. Yavru köpek, çukurun tam ortasına düştü.

Zaten her bir yeri paramparçaydı. Karnı açılmış, içerisindeki bağırsakların büyük bir bölümü dışarı çıkarak ezilmişti.

Her bir parçayı nazikçe çukura dahil ederek geride kötü bir görüntü kalmasını engelledi.

Hemen arkasından anne köpeği de yavrusunun yanına gömmek için harekete geçti.

Tıpkı yavrusunu çektiği gibi onu da beyaz tüylerden oluşan ayaklarından yavaşça çekmek için harekete geçti. Her iki arka ayağından sıkıca tuttu ve çukura doğru çekmeye başladı.

Bir anda başını yerden kaldırarak Mehmet'e doğru uzanmaya çalışan azgın köpek, içindeki tüm enerjisini geri kazanmışçasına geri döndü.

Mehmet ne yapacağını bilemeden hemen elinin yanı başında bulunan küreği alarak köpeğin başına defalarca vurdu. Köpeğin beyni âdeta paramparça oldu ve ezildi. Bu defa öldüğünden kesin olarak emindi.

Hayretler içerisinde kaldığı durum karşısında olabildiğince şaşkındı. Ölmüş sandığı köpek nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi hareket edebilirdi.

Tüm tüyleri diken dikendi. Bir anda kan ter içinde kaldı. Alnını tamamlayan siyah saçlarının dibinden büyük ter damlaları bir bir şakaklarına doğru iniyordu.

O uzun boylu ve güçlü adam, olay sonrasında bahçedeki çukur mezarın hemen dibinde yığılmış şekilde buldu kendini.

Bir süre şok olmuş bir vaziyette bulunduğu noktada, öylece sabit kaldı. Ardından öldüğünden kesin emin olduğu köpeği çukura gömmek için kaldığı yerden devam etti.

İlk deneyiminden kaynaklı olarak bu defa ayaklarından tutmak yerine onu yerde duran kazma ile tutarak çukura doğru çekti.

Adeta kanlar içerisinde kalan köpeğin ağır bedeni, çukurun içerisinde bulunan yavrusunun bedeninin üzerine düştü.

Mehmet, eline küreği aldı ve kenarda biriken topraklar ile az önce açtığı çukuru, şimdi de kapamak için kullandı.

Güzelce her yerini kapattı, ardından ayakları ile bu toprakları ezerek toprağın düzleşmesini sağladı.

Yaşanan bu garip olayın arkasından dehşetli gecedен geriye kalan tüm dağınıklığı toplamak için işe önce köpek kulübesinden başladı.

Bahçenin diğer ucuna uçuşarak bir köşede biriken eşyaları ve çöpleri büyük bir titizlik içerisinde birbirinden ayırdı.

Kullanılacak durumda olan eşyaları depodaki boş alana alarak tekrardan böyle bir durum yaşandığında sağa sola savrulmalarını engelledi.

Bir kenara biriktirdiği çöpleri, depodan aldığı büyük ve boş çuvalın içine bir bir doldurdu ve evin dışında bulunan çöp kutusunun bulunduğu noktaya taşıdı.

Nihayet bahçe artık oldukça temiz ve topluydu.

Ellerini, işlerini tamamladıktan sonra bol sabun ve su ile tekrar tekrar, güzelce yıkayarak evine girdi.

Serkan da olanlardan iyice ürpermişti. Köpeğinin ona saldırma anı gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu.

“Köpek kuduz ise bir damla ısırık etki eder mi? Şimdi babama söylesem huzursuz eder miyim?” diye kendi kendine beyninde konuşmaya başladı.

Baba ve oğlu o geceyi, evlerinde oluşan kötü durumu bir daha hiç anmaksızın televizyon karşısında geçirdi. En sevdikleri film türü olan korku filminden bir tane seçerek geç saatlere kadar izlemeye koyuldular.

Ellerinde birer tabak içerisinde incecik dilimlenmiş halde bulunan meyvelerini tüketirken gizemli ilerleyen filmi, ertesi gün pazar olduğu için geç saatlere kadar izlediler.

Pazar sabahı olduğunda, güzel bir kahvaltı yapmak için baba oğul sofraya oturdu.

Büyük bir özen içerisinde dilimlenmiş domatesler, üç beş çeşit peynir, en kalitelisinden yeşil ve siyah zeytinler masanın tam da ortasındaki yerini alıyordu.

Babasının hazırladığı, yuvarlak biçimde kesilmiş sucukların pişme kokusu ise adeta evin her bir noktasına burca burca yayılıyordu. Tıpkı annesinin yaptığı şekilde kahvaltı sofrası eksiksizdi, adeta kuş sütü eksik gibiydi.

Evin her yerine yayılan bu sucuk kokusu, herkese günün pazar olduğunu kolayca anımsatıyordu.

Çay eşliğinde yumuşacık taptaze ekmekler, sucuk tavaına batırılıyor, ardından domates ve peynir ile ağızda bütünleşiyordu.

Baba ve çocuğunun pazar sohbetine bu lezzetli kahvaltı eşlik ediyordu.

Çok seviyorlardı birlikte zaman geçirmeyi, birlikte karın doyururken bile bir şeyler paylaşabilmeyi.

Sorumluluk sahibi bir baba ile sevgi dolu bir evde büyüyen bu çocuk, birbirine deli gibi kenetlenmişti.

Yaşamın enerjisi her ikisinde de aynı şekilde mevcuttu. Ne de olsa Serkan da babasının oğluydu. Onun genlerini bedeninde taşıyordu. Baba oğlun kan grupları bile aynıydı.

Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmak bile ona üzüntü verici gelmiyordu.

“Bu, benim kaderim.”

Diyerek teslimiyetçi oluyor ve Dünya’da onun gibi pek çok özel kişi olduğunu düşünerek yaşamını sürdürüyordu.

Babasının onu iyileştirmek için verdiği mücadeleleri, en iyi şekilde biliyordu. Günlerce çalmadığı doktor kapısı, görüşmediği uzaman doktor kalmadığını biliyordu.

Her bir doktordan aldıkları cevap ise hep aynıydı.

Bunun farkında olan bir genç olarak kaderine boyun eğmekten başka yapabileceği bir şey kalmıyordu.

O gün Serkan, birdenbire fenalaşmaya başladı. Yüzünün rengi solgundu ve her gün fazlasıyla sahip olduğu o enerji yok olmuş gibiydi.

Yüzündeki garip ifade, halsiz olduğunu kolayca ortaya koyuyordu.

Babası durumu fark edip yerinden kalkarak hemen Serkan'ın yanına gelerek ona sarıldı. Elini başına doğru attı ve adeta ateşler içerisinde yandığını fark etti.

“Serkan’ım, yanıyorsun sen.” dedi.

Serkan, adeta ıslanmış gibi ter atıyordu. Üzerinde bulunan giysisi, alacalı bir biçimde ıslak bir görüntüyü ortaya çıkarıyordu.

Babası, Serkan çocukluğundan bu yana hastalandığında ona neyin iyi geldiğini çok iyi biliyordu.

Serkan, uzun yıllardır hastalanmadığından evlerinde maalesef bir ateş düşürücü bulunmuyordu.

Mehmet, oğlunun iyi olmadığını fark eder etmez hemen en yakın bir eczaneye koştu.

Nöbetçi eczaneden bir ateş düşürücü almak için aracına binerek yola çıktı.

Evleri ters bir noktada ve içeride kaldığı için ve günlerden de pazar olduğu için nöbetçi eczaneye gidip gelmesi biraz zaman alacak gibiydi.

Mehmet, oğlu için gereken ilacı bir an önce temin edebilmek için aracını oldukça hızlı kullanıyordu.

Kırmızı ışıktaki durmak durumunda kaldığında saniyeler ona yıl gibi geliyor, sanki zaman hiç geçmek bilmiyordu.

Evde bıraktığı hasta ve çaresiz oğlunu bir an önce iyi edebilme amacı güdüyordu.

Oğlu, çocukken nadir hastalanırdı. İyi bir beslenme şekli olduğu için bünyesi gayet sağlamdı.

Şimdi durup dururken bu şekilde rahatsızlanması babasını fazlasıyla tedirgin etmişti.

Çok hızlı kullanmasına rağmen sanki arabası yerinde sayıyor gibiydi. Ne de olsa oğlu, annesi olmadan ilk defa hastalanmıştı ve Mehmet ona en iyi şekilde bakmalıydı.

Bilinçli bir baba olarak neler yapılması gerektiğini kuşkusuz ki en iyi kendisi biliyordu.

Mehmet, gereken birkaç ilacı alıp nihayet aracıyla evin bahçesine giriş yaptı. Hemen kontağı kapatarak yan koltukta bulunan ilaç paketini kaparak araçtan indi.

Arabanın kapısını düzgün bir şekilde kapatıp aracı kilitledikten sonra eve doğru ilerledi. Mehmet, eve döndüğünde Serkan'ın hal ve hareketlerine anlam veremiyordu.

Üzerinde oluşan garip değişimler babasını bir hayli korkuttu.

Oğlu, normal bir insan gibi davranmaktan uzaklaşıyor, bir vahşi hayvan gibi sesler çıkartarak yüz ifadesini kudurmuş bir köpek sıfatına dönüştürüyordu.

Bu bir kudurmadan çok daha fazlası gibiydi. Korku filminde izledikleri zombilerin bir eşi gibiydi.

Anlamıştı birtakım anormal şeylerin olduğunu. Elindeki ateş düşürücü ilacın bu anormal değişim için işine yaramayacağını da çok iyi biliyordu.

Tekerlekli sandalye üzerinde babasına bu şekilde bakan oğlu, babasına sadece ve sadece acı veriyordu. Köpekten ileri gelen anormal durumun farkına şimdi şimdi varıyordu.

Büyük bir panik içerisine girmiş olan babası, o gece oğlunu bir oda içerisine kilitledikten sonra oğlunu bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı.

Salonda bulunan kanepeye oturup başını iki elinin arasına alıp düşünmeye başladı.

O gece öyle uzun, öyle zordu ki oğlunu bir hastaneye götürmekten oldukça korkuyordu. Oğlunun anormal değişiminde ya bir kuduz köpek ya da zombi ile ilgili bir durumun oluştuğunu çok iyi biliyordu.

Bu durumda oğlunu bir hekime götürmek yerine bir hekimi evlerine getirerek kontrol ettirmeyi daha doğru buluyordu.

Sabah ilk işi, oğlu için bir hekimi buraya getirmek olacaktı. Hekimin neler söyleyebileceğini ve oğlunun bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünerek zamanını tüketiyordu.

Sabah oldu. Mehmet, uzanıp kaldığı kanepeden, oğlundan gelen sesler yüzünden hiç uyumadan kalktı. Nasıl uyuyabi-

lirdi ki?

Oğlu kapıyı deli gibi vuruyor ve yine o garip ve ürkütücü sesleri çıkarıyordu. Kapıyı hemen yavaşça açarak eli kolu ile deli gibi etrafa saldıran ve korkunç vaziyetli oğlunu salona aldı.

Tekerlekli sandalyenin tekerleklerinin hareket edememesi için kilitli moda aldı. Hemen mutfaktan onun için bir tabak kahvaltı malzemesi getirerek önüne bıraktı.

“Lütfen sakın ol, bir şeyler ye oğlum. İyi olacaksın, babasının aslanı.” diyerek oğlunu korkulu gözler ile izlemeye devam etti.

Oğlu, kesinlikle kahvaltılık yiyecekleri yemek istemedi. Aksine önüne gelen kahvaltı tepsini bir vuruşta salonun duvarına doğru savurdu.

Salondaki kanepeye oturdu ve hemen oğlunun karşısında tüm göz yaşları ile ağlamaya başladı.

Olanlar hiç de normal gözükmiyordu. Bu defa evin banyosuna götürdüğü oğlunu bu alana kilitleyerek bir hekimi alıp buraya getirmek için bir an önce yola koyuldu.

Evin bahçesinden sonra başlayan meşe ağaçlarının arasından telaşlı ama kendinden çok emin bir şekilde arabası ile ana yola çıktı.

Son sürat, merkezde hizmet vermekte olan bir kurumun yolunu tuttu.

Şehir merkezine giderek özel bir sağlık kurumundan bir hekimi yanına alarak evlerine getirdi.

Her ikisi de araçtan indi. Eve doğru ilerlerken tozlu bahçe avlusundan yavaş adımlar ile yürüdüler. Daha giriş kapısının hemen dibindeyken evden çıkan garip sesler, doktor ve baba tarafından kolayca duyuluyordu.

Elindeki anahtarı kapının kilidine yerleştirdi ve defalarca kilitlemiş olduğu kapıyı açıp önce kendisi girdi, ardından da doktorun girmesi için ricada bulundu.

“Buyurun, Doktor Bey, Önden geçin.” dedi.

Banyo kapısının hemen arka noktasında yer alan oğlunu çıkarmak için kapının kilidini açtı.

Doktor, Serkan’ın görüntüsünü gördüğü anda irkildi.

Normal yüz ifadesini hızla değiştirerek garip bir yüz ifadesine bürünen doktor;

“Burada neler oluyor, bu da nedir böyle?” diye sorgulamaya başladı.

Mehmet, doktora olanları tek tek anlattı.

Bu garip durum hekimin bile ürpermesine sebep oldu. Serkan’ın bu şekilde tedavi edilemeyeceğini ve acilen bir merkeze götürülerek hastane ortamında incelenmesi gerektiğini söyledi.

Baba hiçbir şekilde bu fıkre parlak bakmadı. Biricik oğlunu bir tıp araştırmasına kurban vermek istemiyordu.

Oğlu, zaten bir zombiye dönlüşen görüntümü ile oldukça korkunç görünüyordu.

Eve gelen doktor, onu kontrol bile etmek istemedi. Zaten çocuğa yaklaşmak da pek de akıllıca gibi görünmüyordu.

Elindeki çantayı hiç açmadan koyduğu yerden aldı. Bir an önce çalıştığı kuruma dönmesi gerektiğini söyledi.

Serkan için acilen bu adrese bir ambulansı sevk etmek istediğini söyleyerek evin çıkış kapısına doğru yöneldi.

Tekerlekli sandalye üzerinde çıldırmışçasına sağa sola saldıran ve özellikle doktora dokunma istediğinde bulunan Serkan, doktor evden çıkmaya yeltenince de çok daha korkutucu sesler çıkarmaya başladı.

Tıpkı bahçedeki köpeğin ateşe atılmışçasına feryat figan bağırması gibiydi.

Babası, doktorun söylediklerinden ötürü oldukça kızmış ve sinirlenişti.

“Oğlumu kontrol etmeden mi gideceksin doktor?” diyerek serzenişte bulundu.

“Benim burada yapabileceğim hiçbir şey yok. Oğlunuzun durumu hiç de normal görünmüyor, acilen buraya destek almalıyız.”

Gerekli incelemenin yapılması için hastaneye yatırılması lazım.” diyerek Mehmet’in daha da çok sinirlenmesine neden oldu.

Doktor arkasını dönüp kapıya doğru yaklaşıncı Mehmet de hemen arkasından yürüdü ve ona iyice yaklaştıktan sonra arkasından kucakladı.

Hem az önce söylediklerine kızgın olması nedeniyle hem de doktora dokunmak isteyen oğlunun çağrısına cevap verebilmek için onu oğlunun üzerine bıraktı.

“Hemen oğlumu kontrol et ve iyileştir, senin görevin bu!” dedi.

Doktorun önüne getirilmesiyle birlikte Serken kudurmuş bir zombi gibi dişlerini doktorun cildine adeta geçirerek kenetledi. Doktor acılar içerisinde;

“Aaa, yardım edin, imdattttt!” diye büyük bir acı içerisinde avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Kanlar içerisinde kalan hekimin etleri adeta lime lime ısırılmıştı.

“Aaaaaaaahhhhhhhhh, ahhhhhhhhhhhhhh!”

Sadece ve sadece bu sesler yükseliyordu bu müstakil evden. Doktorun yüzü tanınamaz bir hale gelirken Mehmet, oğlu için doktorun ondan kaçmasını engelliyordu.

Bir eliyle sürekli olarak onu tutuyor ve oğlunun dizleri üzerinde sabit kalmasını sağlıyordu. Ayrıca oluşan durumdan zevk alır gibi oğluna, doktoru yem ediyordu.

O anda bir ölüm makinesine dönüşen oğlunun, doktora yaptıklarına sadece seyirci kalıyordu.

Tıpkı bir köpeğin bir insanı ısırarak yemesine benzer bir durum o dakikalar içerisinde gerçekleşiyordu.

Zombiden farksız bir şekle bürünen oğlu, babasının kendine yaptığı iyiliği tasdiklercesine ağzı kanlar içerisinde, babasına doğru başını sallayarak durumdan çok memnun olduğunu ona belli ediyordu.

Ok yaydan çoktan çıkmıştı bir kere. Yıllarca suçlular ile mücadele ederek ekmek parasını kazanan Mehmet, bir anda istemeden de olsa kendini bir cinayetin tam da ortasında bulmuştu.

Oğlu artık bir zombiydi ve tek beslenme kaynağı canlı insanlardı.

Bunu idrak ettikten hemen sonra kendinden geçerek ayaklarının üzerine, olduğu yerde çöktü. Gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Yüksek sesler eşliğinde büyük kahkahalar atarak o gece neredeyse sabaha kadar güldü. Akli normal değil gibiydi. Zaten normal bir insan, saatler önce yaşananları nasıl yapabilirdi?

Sabaha karşı yeniden banyo içerisinde çıkan yaygara, oğlunun köpek tarafından ısırıldığını ve çirkin bir zombiye dönüştüğünü Mehmet'e anımsatıyordu.

Biricik oğlu Serkan artık normal bir insan değildi. Artık gözü dönmüş bir insan yiyiciye dönüşmüştü.

Babası kapıyı aralayıp oğluna göz attı. Serkan yine kana susamıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, oturduğu yerden el ve kollarını delice sağa sola doğru ve kafasına denk gelecek şekilde sallıyordu.

Gördükleri karşısında tekrardan banyonun kapısını kilitledi. Olanlar olmuştu. Tekerlekli sandalye üzerinde oturan masum oğlu Serkan, kendi olmaktan çıkmış ve tekerlekli bir ölümcüle dönüşmüştü.

Banyo kapısının tam da önüne çökerek dizlerinin üzerinde; büyük hıçkırıklar eşliğinde ağlıyordu. İki elini başına götürmüş, tüm gücüyle saçlarını yoluyordu. Yolduğu saçlardan kopanlar tek tek omzuna düşüyordu.

Mehmet, güzel bir hayal ile taşındıkları bu evde, kâbusların en büyüğünü yaşıyordu.

İnanılmaz bağırışlar içerisinde banyonun içinden yankılanan Serkan'ın sesleri adeta babasının beynine bir mermi gibi etki ediyordu. Babasının sağlıklı düşünmesinin önüne geçiyordu. Adeta kafasındaki her şeyi alt üst ediyordu.

Saatler boyu banyo kapısının bir tarafında oğlu rahatsız edici sesler çıkararak diğer bir tarafında ise babası diz çökmüş ağlayarak kalakaldı.

Karısından tek yadigâr, uzun yıllar dört gözle bekleyip bulduğu biricik oğlu, artık zombiye dönüşmüş ve korkunç görünümlü bir yaratık olmuştu.

O anlar sancılı ve acı doluydu. İnsanlıktan çıkış ve inanılmaz duyular içerisinde hapsolma durumuydu.

Mehmet ağlaya ağlaya tüm göz yaşlarını kurutmuştu. Kendi kendine mırıldanıyor. Ve ara sıra büyük kahkahalar atarak gülüyordu. Normal değildi o da Serkan gibi.

Mehmet iş yerini arayarak pek iyi olmadığını ve işe gelemeyeceğini belirtti. Oluşan vahşi ortamı ve durumu temizlemesi gerekiyordu.

Oğlu için neler yapabileceğini ve çarelerini aramak için işe koyuldu. Hekimin de söylediği gibi; oğlu artık normal bir insan gibi değildi. Neler yapılabilirdi?

Ya bir deli doktoruna başvurulacak en etkili ilaçlar verilecek ya da zincirlere vurularak çeşitli tedaviler uygulanarak ölümü gözler önünde izlenecekti.

Durum ne olursa olsun oğlu ellerinin arasından yok olup gidecekti. Yapamazdı bunu ona. O, sahip olduğu en önemli şeydi. Asla kimsenin ona dokunmasına izin veremezdi.

Uzun uzun düşündü, oğlunun haykırıışlarına kulak verip;

“Yok, yok. Bunu ona yapamam.” diyerek fısıldandı.

“Canım eşimin tek emaneti. Onu, ben iyi edeceğim.” diyerek yaşanan olayı normal bir durummuş gibi görmeye başladı.

Artık tek yapması gereken oğlunu belli bir noktada saklamak ve onu daha fazla yaşatabilmek için istediklerini

verebilmekti.

Anlıyordu kan içmek istediğini. Koşarak gitti yatak odasına.

Kapının arkasında bulunan gömme dolabın kapısını iki eliyle hızlıca açtı.

Farklı farklı kumaşlardan oluşmuş çiçekli döşekleri bir bir yere atarak en alt kısımda bulunan koca döşegin içinden tüfeğini eline aldı. İçindeki kurşunları kontrol ederek evden hızlıca çıktı.

Tabii öncesinde oğlunu giriş kattaki o dar banyonun içerisine yine hapsetti. Dış kapıyı kilitleyerek evden çıkıp gitti.

Hemen evlerinin etrafında bulunan ormana daldı. Burada birkaç hayvan avlayarak oğluna götürmek istedi.

Kuş seslerinin bulunduğu ormana dalarak elindeki babadan kalma tüfeğin dürbününden bakıp iri ve etli bir hayvanı avlayabilmek için işine odaklandı.

Saatler geçmesine rağmen ne aradığı gibi bir yem bulabilmiş ne de bulabildiği bir avı elindeki silah ile vurabilmişti. Eve dönerken oğlu için ne yapabileceğini düşünüp duruyordu.

Eve dönüş anı geldiğinde mutsuz, halsiz ve bitkin adımlarla ilerledi. Giderken kapattığı kapıyı bu defa kolayca açıverdi.

Belli ki Nurten teyze, evin temizliğini yapmak için bir hafta önce ayrıldığı eve tekrar dönmüştü.

Mehmet, bir anda irkildi. Evlerine gelen bu kadın, oğlunun içinde bulunduğu durumu öğrenmiş miydi?

O yavaş hareket eden Mehmet, bir anda bir fişeğe dönüşü-verdi.

Evin kapısını hızlıca açtıktan sonra gözleri ile her yeri hızlı hızlı kolaçan ederken kalbi, adeta yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Aklından geçenler genelde hep başına gelirdi.

”Yooo, bu asla olamaz, bunu yapamazsın.” kelimeleri bağırarak söylerken banyonun açık olan kapısına doğru yöneldi.

“Aman Allah ’ım! Sen ona bunu nasıl yaptın, evladım?” dediği anda Serkan’ın dizlerinin üzerinde yatan Nurten teyzenin ruhu çoktan bedeninden ayrılmıştı.

Ağzı kanlar içerisinde, dişleri kıpkırmızı kana bulanmış şekilde babasını gördüğü anda gülümsedi Serkan.

İsteği yerine gelmişti, sakinleşmişti. Ne zaman birilerini ısırma isteği oluşsa kudurmuşçasına bağıırdı, elline koluna geçeni sağa sola doğru fırlatırdı. Tekerlekli sandalye üzerine mahkûm olmasa belki de çoktan evin dışına çıkararak birçok kişiye zarar vermişti.

Oğluydu yapacak bir şeyi yoktu, sadece onu bu şekilde de olsa elinin altında tutabilmeyi istiyordu. Onu kimseye veremez ve ondan asla ayrılamazdı.

Hayattaki tek tutanağı, iki gün içinde iki farklı canı almıştı. Bu baba ve oğlunun en gizli ve korkutucu sırrıydı. Acaba eşi de hayatta olsaydı bu duruma göz yumar mıydı? Arada bunu da düşünmeden edemiyordu.

Belki de bu müstakil eve taşınmak, hiç de iyi bir fikir değildi. Eski evlerinde olsalar belki de tüm bunlar hiç yaşanmamış olurdu.

Şimdi kötü ve avcı bir zombi türüne dönüşmüş evladına yardımcı oluyor ve günahsız insanların ölümüne göz yumuyordu. Hayat işte; ister istemez insanı ne hale getirebiliyordu.

Bu şekilde oğlunu evde tek başına bırakarak nasıl da hiçbir şey olmamış gibi işe gidebilirdi. İşin ne önemi vardı? Artık niçin, kim için çalışmalıydı ki?

O gün salondaki camın hemen yanı başında bulunan ahşap sallanan koltuğa oturdu ve saatler boyu bahçedeki köpek kulübesine bakarak düşündü. Ne yapabilirdi, bu durundan nasıl kurtulabilirdi?

Biricik oğlunu emniyete teslim etse hayattaki en değerli varlığı belki elinden alınacaktı. Hayattaki en büyük korkusu şu an için sadece ve sadece bu idi.

Önceden izlediği zombi filmleri şimdi onun evinde gerçekleşmişti.

Çocuğunu bile bile ölüme götüremezdi. Sakin ve gayet soğuk kanlıydı.

Öğleden sonra polis üniformalarını giydi ve şapkasını başına takarak polis aracını alıp orman yolu üzerine doğru hareket etti.

Saatlerce o yol üzerinde çalılıkların hemen arkasında öylece bekledi. Havanın kararmasıyla yol üzerinden geçmeye başlayan araçları ve içerisindeki kişi sayılarını kontrol ediyordu.

Mehmet için amaç, tek kişi halinde bulunan kişilerden birini kapana düşürmek ve oğluna yem olarak götürebilmektir.

Farklı farklı araçlar ve içerisinde genellikle kalabalık kişilerin bulunduğu araçlar, yoldan sıklıkla geçiyordu. Ama kalabalık kişi grupları hiç de onun ilgisini çekmiyordu.

Bu kadar kişiyi nasıl olur da imha edebilir ve evlerine kadar taşıyabilirdi? Bu yüzden gözüne kestirdiği av, araç içerisinde yalnız olanlardan herhangi biri olabilirdi.

Ormanın içinde beklerken biraz sonra bir kişinin içerisinde yalnız bulunduğu, kırmızı renkli bir araç yaklaştı. Mehmet saklandığı alandan o araca doğru yaklaştı ve durması için ikaz işareti yaptı.

Kırmızı aracın içerisindeki adam başını çıkararak;

“Bir sorun mu var, Memur Bey?” diye sordu.

“Araçtan iner misiniz? Hakkınızda şikâyet var.” diyerek araçtaki kişiyi araçtan indirdi.

Yanına iyice yaklaştı ve hemen arkasını dönmesini istedi.

Elindeki kelepçeleri adama geçirdikten sonra ise elektroşok uygulayarak bayılmasını sağladı.

Adamı omzuna aldı ve kendi aracına yerleştirdi. Adamın aracını ise çalılıkların hemen arkasına gizleyerek görünme-

sini engelledi.

Artık baygın ve suçsuz bir adamı oğluna yem etmek için aracında taşıyordu. Sağlıklı bir insan gibi düşünmekten uzaklaşmış, kendini tamamen duygusallığa ve bir baba içgüdüsüne hapsetmiş şekilde davranıyordu.

Aracın radyosunda çalan nostaljik parça eşliğinde başını hafifçe sallıyor, yapmış olduğu bu olay karşısında kendini adeta bir kahraman gibi gördüğünden hafifçe gülümsüyordu.

Üstü başı polis üniforması ile kaplı olsa da içerisindeki adam artık adalet sağlayan bir memur olmaktan uzaklaşıyordu.

Eve vardığında hâlâ baygın halde bulunan bu adamı zor da olsa omzuna alarak taşıdı. Evin kapısını açar açmaz oğlunun çığlıklarını ve hırlamalarını duyarak banyonun kapısına doğru yaklaştı.

Banyonun kapısını açtığında omzundaki adamı içerideki oğlunun dizlerinin üzerine bıraktı. Çaresiz adam, baygın haldeyken bir zombiye yem olarak can verdi.

Serkan'ın zombi görüntüsü her geçen gün çok daha çirkin bir ifadeye bürünüyordu. İnsan kanını ve etini yemek onu bir yaratığın tarifsiz şekline doğru sürüklüyordu. Babası bile ona her baktığında ürkütüyordu.

Bu çirkin ve korkutucu surat kendi oğluna ait olmazdı.

Az kalsın kapı açıldığında omzundaki adam yerine kendisi oğluna yem olacaktı. Bu şekilde oğlunu beslemek oldukça

güçtü. Kapıyı açmadan başka şekilde, insanları ona kolayca atabilmeliydi.

Düşündü ve kapının üst bölümüne bir delik açmaya karar verdi. Bu delik olan kısımdan bir insan kolayca geçebilirdi her şeyi bu şekilde tasarlamak için yola koyuldu. Önce araç garajında bulunan bıçkı motorunu eline aldı.

O gürültülü makineyi elektrik prizine takarak banyonun kapısının üst kısmını kesmeye başladı. Büyük bir kare şeklinde güzelce açtı.

Ardından üzerine çelikten bir kapak yaparak istediği zaman bu deliği kullanabileceği bir şekle dönüştürdü.

O gece tek amacı; bu kapıyı, insanları oğluna kolayca yem olarak atabileceği bir duruma getirmektir.

İşi bitti. Saatler gece yarısını gösterirken arkadaşından gelen telefon ile irkildi. Arkadaşı, Mehmet'i merak etmişti. İşe gelmemesi, arkadaşını meraklandırmış ve nasıl olduğunu öğrenmesi için onu aramaya sevk etmişti.

“Nerelerdesin, oğlum? Sesin soluğun çıkmıyor. Bugün de işe gelmemişsin.”

“Evet, rahatsızlandım dün gece. Biraz dinlenmek istedim.”

“Geçmiş olsun, şimdi nasılsın? Sesin hiç de normal gelmiyor.”

“Her şey yolunda, beni merak etme.” diye arkadaşına cevap verdi.

“Bugün yine şube de inanılmaz olaylar vardı. Bu insanlar gerçekten kafayı yemişler. Birbirini vuran mı dersin, eşini aldatan mı, komşusu ile kavgaya dalan mı?”

Tüm gün oradan oraya, olay yerine gidip geldik. O sandığın rutin günlerin çok dışında bir gün yaşadık anlayacağın. İşte olmaman senin için bir şanstı diyebilirim.” dedi arkadaşı.

Mehmet ise; *“Evet, güzel maceralar vardı desene.”* diyerek kendi kendine içinden asıl maceranın kendi evinde yaşandığını geçirdi.

Ah, bilse arkadaşı! Mehmet’in neden işe gelmediğini, yaptıklarını ve daha da kim bilir neler yapacaklarını. En başta kuşkusuz ki bu arkadaşı onu durdururdu.

Konuşmalarını tamamladıktan sonra telefonlarını kapadılar.

Mehmet, sallanan sandalyesinin üzerinde ve elinde bir fincan ılık çay ile oğlunu memnun edebilmenin keyfini sürüyordu.

Elinde bir fincan ılık çay ve yine sallanan sandalyesi üzerinde oğlunun ihtiyacını tamamlamanın keyfiyle saatlerce karanlıkta kendini aradı.

Sabah işe gitmek ve insanları daha fazla meraklandırmak için yatağına uzandı.

Önceden her zaman ilk yaptığı şey olan oğluna kahvaltı hazırlama konusunu es geçiyordu.

Artık oğlu normal değildi ve normal insanlar gibi kahvaltı

etmiyordu. Tek istediği şey, insandı.

Bundan sonra babasının tek görevi, her akşam ona bir adet insan sunabilmektir.

Soğuk kanlı ve hiçbir şey yaşanmamışçasına evin tüm kapılarını tekrar tekrar kilitleyerek polis aracına bindi.

Yavaş ve sürekli olarak arkasında kalan evini aracının aynasından gözlemleyerek şehir merkezinde bulunan emniyete doğru yol aldı.

Nasıl bir duygu içerisindeydi? Suç işleyenleri yakalayıp getirdiği bu binaya şimdi en büyük suçlu olarak gizlice kendisi giriyordu.

Maalesef ki oğlu için suçlu olmak zorunda kaldı. Bu durumun doğru bir şey olduğunu ne yazık ki fark edemeyecek kadar gözleri görmüyordu.

Mehmet artık her gün normal işine devam ediyor, mesai saatleri dışında oğluna günlük av götürebilmek amacıyla çalılıkların ardına gizlenerek saatlerce saklanıyordu.

Her akşam, iş dönüşü, eve giderken omzunda bir insan taşıyordu. İşlediği cinayetlerin sayısı ise her gün bir bir artıyordu.

Günahlarının sayısı da hiç kuşkusuz ki katlanıyordu. İnançlı biriydi ve tüm hayatı boyunca büyüklerinden öğrendiklerine çok ters işler yapıyordu.

Çocuğunu bu şekilde yanında bulmak ve herkesten gizleyerek hayatını devam ettirmek ona yeterli geliyordu.

Bir akşam yine mesai çıkışı aracın birini ve içindekini gözüne kestirdi. Durdu ve her zamanki gibi taktikleri bir bir uygulamaya koydu.

O akşam araç içerisinde bir değil iki kişinin var olduğunu fark edemedi. Aracı kullanan kişinin yanı sıra arka koltukta uyumakta olan diğer bir kişiyi hiç hesaba katamadı.

Araç durduktan sonra arka koltukta uzanmakta olan ikinci kişiyi fark edebildi.

Önce kişilerin dışarıya çıkmalarını rica etti.

“Aracınızda uyuşturucu olduğuna dair ihbar aldık.” diyerek kafalarının karışmasını sağladı.

“Uyuşturucu mu, ne alakası var? Uyuşturucu ile bizim uzaktan yakından ilgimiz olamaz.” dediler.

“Şimdi hep birlikte bakıp göreceğiz, sizin dedikleriniz ne kadar doğru. Lütfen zorluk çıkarmadan arkanızı dönünüz, sizi karakola kadar götürreceğim.” diyerek sırayla her ikisinin de ellerini önce arkadan kelepçeledi. Ardından her zamanki ikinci yöntemini kullanarak kurbanlarını bir bir bayılttı.

O akşam ilk defa eve iki kurban getirdi. Gözüne kestirdiğini önce banyo kapısındaki delikten oğlu için attı.

Avını banyoya bıraktıktan sonra ortaya çıkan sessizlik, artık Mehmet’i de mutlu ediyordu. Çok iyi biliyordu ki oğlu,

o dakikalarda çok mutlu ve toktu.

Yanında getirdiği diğer kişiyi ise diğer gün için evin bir köşesinde sakladı.

Mehmet'in omuzlarından bir köşeye bırakılan diğer av ise aslında tam olarak bayılmamıştı. Baygın numarası yaparak olup biteni anlamaya çalışıyordu.

Kuzeni ile çıktıkları bu yolculuktaki amaçları; Eskişehir'de askerliğini yapacak olan diğer kuzenlerini, hep birlikte uğurlamaktı.

Ama hayat işte, Polatlı yolunda kestirmeden gitmek istedikleri bu ara yollarda kendilerini zombiye yem etmek de varmış.

Baygın numarası yapmakta olan kişi, o gece herkes uyuduktan sonra harekete geçti. Bileklerinde bulunan kelepçeyi açmak için çeşitli yöntemleri denedi. Yapmış olduğu çeşitli çabalar karşısında sıırılsıklam ter içinde kalmıştı.

Çıt çıkmayan karanlık ev içerisindeki en büyük gürültü, art arda gelen kendi nefes sesleriydi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, yaşadığı heyecan ve korkunun verdiği etkiyle adeta bayılacak gibi oluyordu.

Hem çok korkuyordu hem de bir o kadar da bu evden kurtulmak istiyordu. Ama ilk önce bu evde olanı biteni anlamak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu.

Nihayet kelepçelerden kurtulmayı bir şekilde başardı.

Ses yapmadan bileklerinden çıkan o çelik kelepçeleri hiç ses yapmadan yavaşça yere bıraktı.

Olduğu yerden yavaşça kalkarak sessiz ama emin adımlar ile karanlık evin içinde ilerlemeye başladı.

Kuzeninin içine bırakıldığı banyonun kapısını çok iyi şekilde görmüştü. O kapının arkasında neler yaşandığını bir hayli merak ediyordu.

Hiç ses çıkarmadan tam da kapının dibine kadar ilerledi. Eli ile yavaşça banyonun kapısı üzerinde durmakta olan anahtarı çevirdi ve kapıyı yavaştan araladı.

Aralar aralamaz üzerine saldıran zombiden elleri ile kendini savunarak kurtarmaya çalıştı. Zombi her daim kan emmek ve bir insan bedenini yiyebilmek için zaten hazırda bekliyordu.

Yüzüne bakılmayacak kılıkta çirkin bir zombi, tekerlekli sandalye üzerinde tam da karşısında duruyordu. İçerisi feci halde kokuşmuş insan eti ve kanıyla adeta boyanmış gibiydi.

Yaşanan bu durum karşısında şoke olan kişinin sağ elini, zombi çoktan ısırmıştı. Can havli ile elini geri çekerek banyonun kapısını adeta kırarcasına çarparak evden çıkmaya çalıştı.

Karanlığın ve az önce yaşanan dehşetin de etkisi ile kendini bir şeylere çarparak dış kapının yanına kadar getirdi. Hemen defalarca kilitli olan kapıyı aralayarak hiç arkasına bakmadan avluda koşmaya başladı. Hızlıca o korkunç evin ürkütücü

durumundan koşarak uzaklaştı.

Koşan adam, kuzeninin o kapı deliğinden atıldığını gördüğünde orada sadece esir alınacağını düşünmüştü. Kendinin ve kuzeninin hapsedileceğini zannetmişti.

Olanlar karşısında oldukça şaşkın ve korkmuştu. Ne yapacağını bilmeden ve adeta aklını yitirmişçesine ilerliyordu.

Her yer zifiri karanlıktı. Ağaçların kapladığı yollar ve çalılıklar onu olabildiğince korkutucu geliyordu. Arkasına bile bakmadan her an karşısına, banyoda gördüğü zombi çıkacak düşüncesiyle ve tüm hızıyla ileriye doğru savruluyordu.

Nihayet kendisini bir yol kenarına atabilmişti. Artık bu evden uzaklaşmak ve bu eve acil bir yardım istemek çok daha kolaydı.

Yoldan gelen bir aracın far ışıklarını fark eder etmez kendini tam da yolun ortasına doğru attı.

Tüm gücü bitmiş, bacakları olabildiğince dermansız kalmıştı. Yolun ortasına oturmuş ve iki eli ile dur işareti yaparak aracın durması için elinden gelen tüm çabayı gösteriyordu.

O anda araç durmak istemese dahi önünde ezilmeye razı gibiydi.

Aracın kendine yaklaştıkça hızını azalttığını geliş sesinden kolayca anlıyordu.

Aradan geçen birkaç saniyenin sonunda farları göz alan araba, tam da dizlerinin dibine geldiğinde durdu.

Araç bir polis arabasıydı ve içerisinden çıkan ise elindeki silah ile Mehmet'ti. Oğlunun canlı yemi evden kaçmış ve şans bu ya tekrar yem olarak aynı avcıya yakalanmıştı.

Yakalanan bu kişinin üzerinde oluşan durum anlatılamayacak kadar vahimdi.

Ağzından tekrar tekrar şu sözler dökülüyordu.

“Yalvarıyorum bana bunu yapma, bırak gideyim. Olanlardan kimseye bahsetmeyeceğim.”

Gücü yettiğince hızlı şekilde onu ellerinden kelepçeleyerek aracın arka koltuğuna atan Mehmet, hiçbir şey söylemiyor sadece oğluna yeni bir kan götürebileceği için içinde bulunduğu durumun hazzını yaşıyordu.

Babanın vicdanı ve insanlık duyguları sadece ve sadece oğlu için işliyordu. Onun dışındaki tüm avlar, onu mutlu ediyor, ağızlarından dökülen yalvarış ve haykırıışlar ona sadece ninni gibi geliyordu.

Arka koltukta bu defa gerçekten baygın olarak yatmakta olan kişi, boylu boyunca uzanıyordu.

Az önce arkasına bakmadan kaçtığı bu yollardan bu defa banyodaki zombiye yem olmak için geri dönüyordu.

Bahçe zifiri karanlık olmasına karşın polis memuru, evin kapısını hiç zorlamadan açtı. Zaten kapı sonuna kadar açık kalmıştı.

O gece; omzundaki adamı, hiç düşünmeden, banyo kapısındaki bölmeden oğluna attı.

Bu defa işini sağlama alarak doğrudan oğlunun katil ellerine teslim etti.

Tekrardan elinden kaçırarak başına büyük bir bela almak istemiyordu.

Kamp Zamanı!

Yine fazlasıyla sıkıcı günlerden biriydi. Yapacak hiçbir işi olmayan ve durumdan daha da bunalmış olan Zeki, ayaklarını yataktan sarkıtarak geriye doğru esnedi.

Belli ki hâlâ uykusu açılmamıştı. Bu yüzden gidip elini ve yüzünü yıkamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi.

Havalar o kadar sıcaktı ki... Ankara'da yaşayan biri -deniz olmadığı için- en iyi serinleme yolunun yüzü buz gibi soğuk bir suyla yıkamak olduğunu iyi bilirdi.

Banyoya gittiğinde yüzüne birkaç defa soğuk su çarpıp yan tarafta duran kâğıt havlu ile kuruladı. Elindeki ıslak kâğıt havluyu top şekline getirerek çöp kovasına doğru nişan aldı ve tam bir profesyonel basketçi edasıyla attı. Attığı uydurma top parçasının kovaya isabet etmesiyle gururlu bir şekilde banyodan ayrıldı.

Karnı acıktığı için mutfığa geçip bir dilim sucuklu tost hazırlamaya başladı. Yalnız yaşayanlar için kesinlikle en güzel kahvaltı tosttu. Tostu hazırladıktan sonra tabağa koydu ve mutfaktan çıkıp salona gittiğinde televizyonun karşısındaki kanepeye oturdu.

Televizyonu açıp haberleri izlemek için haber kanallarının kaç numarada olduklarını hatırlamaya çalıştı.

Sahi televizyonun karşısındaki kanepeye oturup bir şeyleri izlemeyeli ne kadar olmuştu?

Nihayet kanalların arasından haber kanallarına ulaşınca tostan bir ısırık alıp izlemeye başladı.

Haberlerde gördüğü şeyler; her zamanki gibiydi. Doların yükselmesi, okulların ne zaman açılacağı gibi günlük haberlerdi.

Pek de ilgi çekici bir şey olmadığı için önündeki kumandayı alıp rastgele bir kanalı tuşladı. Önüne çıkan çizgi film kanalını, tostun diğer yarısını da ısıtırken seyretmeye başladı.

Çizgi filmin konusu fazlasıyla garipti. Zombi saldırısına uğramış bir şehri anlatıyordu ve Zeki'ye göre bu imkânsız bir şeydi. Yaptıkları çizgi filmin saçmalığıyla ayrıca tostun da bitmesiyle elinin yağlı olmayan kısmıyla kumandaya uzanıp televizyonu kapattı.

Elindeki bitmiş tost tabağını masaya bırakıp lavaboya giderek ellerini yıkadı.

Odasındaki telefonu almak için üst kata çıktığında bir yandan da etraftaki fazlalıkları topluyordu.

Telefona ulaştığında can sıkıntısını gidermek için en yakın arkadaşları olan Emir, Burak ve Efe'yi aradı.

“Nasılsın?...”

Ben de iyiyim. Bu akşam bizimkilerle birlikte kamp yapmaya ne dersin?...

Hayır, daha onlara söylemedim ilk seni aradım. Sana uyduğuna göre diğerlerini de ikna ederim. ...

Akşam görüşürüz.” dedi.

Tıpkı Emir’ e anlattığı gibi diğerlerine de akşam kamp yapma fikrinin güzel bir fikir olduğunu anlattı ve hepsinin kabul etmesiyle yanına alacağı kamp eşyalarını toplamaya başladı.

Yatak bazasının altında bulunan valizi almak için bazayı iki eliyle birlikte demirlerinden tutarak kaldırdı.

Burada bulunan birkaç adet valizden orta büyüklükte olanı çıkardı ve yatağı eski haline getirdi.

İçerisine el feneri, ne olur ne olmaz diye piller, kibrit, çakmak, temiz kıyafet ve çamaşırları koydu.

Eksiklerin olmaması için tekrardan kontrol etti. Her şey hazır gözüküyordu, birkaç günlük kamp gezisi için yeterliydi.

Saate baktığında daha erkendi ama kamp çadırı kurma işi kolay olmadığından ne kadar erken gidilse o kadar iyiydi.

Diğerlerinden haber alabilmek için dördünün bulunduğu WhatsApp grubuna girip hazır olup olmadıklarını sordu.

Gruba gelen “Hazırım” yanıtlarına bakıldığında hemen hemen hepsi hazırды. Gidecekleri yer şehrin çok fazla uzağında

değildi ama eşyalardan dolayı Emir'in arabasıyla gidilecekti.

Diğerlerini tek tek evlerinin önünden aldıktan sonra son olarak da Zeki'yi almaya geldiler.

Eşyaları arabaya bırakıp bindikten sonra radyodan bir şarkı açtılar ve son ses söylemeye başladılar.

"() zaman kamp yolculuğumuz başlasın!" diyerek olaya gereken heyecan dolu vurguyu yaptı Zeki.

Yaklaşık yarım saat süren yolculuğun ardından kamp yapılacak alana ulaştılar.

Hep beraber, getirilen çadırları kurmak için işe koyuldular.

İlk başlarda biraz zorlansalar da biraz uğraşmanın sonucunda güzel bir çadır kurma işini halletmiş oldular.

"Hadi, biraz çalılık toplamaya gidelim. Akşam ateş yakarak etrafında oturur ve sohbet ederiz."

Herkes Zeki'nin dediği fikri onayladı. Ateş yakabilmek için çalılık aramaya başladılar.

Aradığı çalılıkları yakınlarda bulamayışı Zeki'nin birazcık moralini bozmuştu. Ve bu yüzden gitgide uzaklaşarak çalılık aramaya devam etti.

Diğer arkadaşları oldukları yerden biraz daha uzaklaştıktan sonra nihayet yakılabilecek sayıda çalılık toplayabildiler. Arkadaşları tüm bunlar ile uğraşırken saatler geçmiş ve akşam çoktan olmuştu.

Zeki hariç herkes, acıktığı için kamp yerine döndü ve getirdikleri sandviçleri yemeye başladılar.

Karınlarını tamamen doyurduktan sonra ellerindeki ambalaj çöplerini poşete doldurdular.

Yemek yedikten sonra hepsinin üzerine bir uyku hali bastırdı. İlk gece ateş yakmanın iyi bir fikir olmadığına, ateşi yarın yakmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdiler. Her biri yatmak için çadırlarının içine girdi.

Bu arada gittiği yerden hâlâ dönmemiş olan arkadaşları Zeki için oldukça tedirgin oluyorlardı.

Ancak Zeki'nin diğerlerine göre normalde de enteresan davranıyor olması onları biraz da olsa rahatlıyordu.

Başka ortamlarda da haber vermeden sık sık ortadan kaybolurdu. Sonra umulmadık anda ortama geri dönüverirdi.

Yine benzer bir hareket sergileyecek belli ki diye düşünerek herkes uykuya daldılar.

Zeki o gece, çalılık ararken bir ev görmüş; bahçesindeki odun ve kozalaklardan bir miktar alabileceğini düşündü.

Evin bahçesinde kimseyi göremediğinden kapıyı çalarak ev sahibinden yardım istemek istedi.

Kapıyı çalmasına rağmen açılmıyor, içerden de kulağına birtakım garip sesler geliyordu.

Hava yeni kararmıştı. Biraz korkmuş olmasına rağmen belki de içeride yardıma ihtiyacı olan bir yaşlı vardır, diye

düşünerek kapıyı kırarak içeri girmeyi denedi.

Kapı kilitliydi. Birkaç adım geriye doğru giderek var güdüyle sağ omzu ile kapıyı iyice itti. Kapı hafif hasarlandı.

Yeniden birkaç adım geriye giderek bu defa öncekinden çok daha güçlü bir şekilde kapıya vurdu bedenini. Kapı o anda sonuna kadar açılarak ani bir ses ile evin iç duvarına vurdu.

Çıkan sesin etkisiyle banyodan gelen sesler Zeki'nin kulağına çok daha yakından geliyordu. Önce evin içerisini bakışları ile baştan sona inceledi. Sonrasında korkmuş ve titrek bir ses ile;

“Kimse yok mu, kimse yok mu?” diye iki defa tekrar etti.

Gördüğü kadarı ile koca evde hiç kimse yoktu. Zaten olsaydı da evin kapısı kırılıp duvara çarptığı anda ev sahipleri çoktan girişe toplanırdı, diye düşündü. Emin adımlar eşliğinde banyoya doğru ilerledi.

Kapı, kilitliydi ve üzerinde bir anahtar bulunuyordu. Anahtarı yavaştan çevirdi. Tekrardan çevirdi ve kapı aralandı.

Kapı aralanırken Zeki; *“Orada neler oluyor?”* cümlesini bitirir bitirmez karşısında gördüğü o manzaraya kilitlendi.

Korkunç yüz ifadesiyle ve aklı yerinden gitmiş bir kişi gibi tekerlekli sandalye üzerinde ona dişlerini çıkararak gülümseyen zombi, Serkan'dı.

Serkan, bir anda Zeki'nin bacaklarına saldırarak tüm haykırışı ile bağırmasına neden oldu.

Hayatı boyunca hiç korkmadığı kadar korkmuş ve bir anda bir zombi tarafından sağ bacağı derin bir yara almıştı.

O anda içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için tüm gücüyle çırpındı. Eli kolu ve ayakları ile savunma hareketleri yaparak o dar banyodan bir şekilde geri çıkabilmeyi başardı.

Olanlar oldu ve Zeki kendine yapabileceği en büyük kötülüğü; bu esrarengiz eve girerek yapmış oldu.

Bu sebeple bilinmedik bir ev içerisinde onu bekleyen kötü sürpriz ile karşı karşıya kalmak durumunda kaldı.

Aradan geçen zaman içerisinde çadırın içerisinde yatmakta olan arkadaşlarından biri dışarıdan gelen bir ses duydu. Ve hemen yerinden fırladı. Duyduğu ses içinin ürpermesine sebep oldu.

“Siz de benim duyduğum sesi duydunuz mu?” dedi korkuyla.

“Ben duydum,” dedi Burak.

Sesi duyanın yüzünde oluşan korku ifadesi, diğerlerinde bulunmuyordu.

“Ben duymadım,” diyen Emir ve Efe oldukça rahat gözüküyorlardı.

“Neyse, galiba biz yanlış duyduk.” dedi ve herkese iyi geceler dilendi. Hemen o sırada tekrardan o korkunç ses kulaklarını doldurdu.

Bu sefer sesi herkes duymuştu. Bu yüzden Emir ve Efe'nin yüzünde oluşan rahatlık ifadesinin yerini endişe aldı.

“Ne yapalım? Gidip bakalım mı?”

“Evet, bakalım. Yoksa ben bu gece korkudan uyuyamam.”

Diğerlerinin de gidelim demesiyle sesin duyulduğu tarafa doğru el fenerlerini de alıp yürümeye başladılar. El fenerlerini iyi ki almışlardı.

Çünkü orman, o saatlerde fenersiz önlerini göremeyecek kadar karanlıktı.

Birbirlerinden ayrılmadan ormanın derinliklerine kadar yürüdüler. Görünürde hiçbir şey yoktu. Bu yüzden çadırlarına geri dönüp buradan çıkıp evlerine gitmeyi düşündüler.

“Herkes uyar mı? evimize dönelim mi?” dedi Emir.

“Bana uyar.” dedi Burak.

“Efe, peki sana uyar mı? Sen neden konuşmuyorsun?” diye sordukları soru karşısında alabildikleri tek cevap sessizlik oldu.

Ellerindeki fenerleri Efe'nin olduğunu düşündükleri yere doğru tuttuklarında Efe'nin yanlarında olmadığını fark ettiler.

“Kahretsın! Efe nerede? En son yanımızdaydı.” dedikleri sırada karşı taraftan onlara doğru geldiğini gördükleri manzara karşısında nutukları tutuldu.

Karşıda gördükleri manzara; onlara doğru gelen Zeki ve Efe'nin zombi halleriydi.

Sağa sola doğru sallanarak ağır adımlar ile ilerlerken kendilerini gördüklerinde hızlarını arttırmışlardı.

“*Koşun!*” diye attığı çığlık sanki bütün ormanda yankılanmış ve daha da büyüyerek onlara geri gelmişti.

İkisi birbirinin ellerinden tutup tüm gücüyle arabaya doğru koşmaya başladılar.

Tüm bu olanlar saçmalığın son noktasıydı.

Bir an arkalarına dönüp peşimizdeler mi diye bakmak isteseler de bunun onları yavaşlatacağını düşündüler ve arkaya dönüp bakmadan son hız arabaya doğru koşmaya devam ettiler.

Her ikisi de nefes nefese kalmış bir şekil de arabanın kapısını açıp can havliyle kendini arabanın içine attı. Arabanın anahtarının Emir’in cebinde olması onlar için en büyük şanstı ve sanırım hayattaki tüm şanslarını burada kullanmış oldular.

Emir’in anahtarı aceleyle arabaya takarken gözle görülür şekil de korkudan elleri titriyordu. Aracı çalıştırmaya çalışıyor fakat araç her zamanki gibi kolayca çalışmıyordu.

Bu durum onların bedenlerinde istemsizce titremelere neden oluyordu.

Nihayet ikinci denemesinde anahtarın yerini bulabildi ve gaza basıp son hız arabayı ormanın çıkışına doğru sürmeye başladı. Şimdi arkalarına bakabilirlerdi. Emir, camdan kafayı çevirip baktı ve zombilerin peşlerinde olduğunu görmüş oldu.

Emir, arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki zombilerin onlara yetişmesine imkân yoktu.

Birazcık da olsa bunun vermiş olduğu rahatlıkla emniyet kemerlerini takıp ormandan çıkma yolculuğuna devam ettiler.

“Ne yapacağız şimdi?” dedi korkudan titreyen sesiyle Burak.

“Gidip şehirdekilere zombi istilasını anlatacağız.”

“Ya bize inanmazlarsa?”

“Ya bize deliymiş gibi davranırlarsa o zaman ne yapacağız?” diye sordu merakla yeniden Burak.

“O zaman söylediklerimizin gerçek olduğunu zombiler şehre geldiklerinde anlamış olacaklar ve olay, işin içinden çıkılmaz bir hal alacak.»

Gece karanlığında araç içerisinde ay ışığı ve araç farları onlara en büyük yardımı sağlıyordu.

Esrarengiz ormanın içerisinde bulunan dar yoldan araçları ile ilerlerken az önce yaşadıkları olaya bir türlü anlam veremiyorlardı.

Emir, bu orman içerisindeki dar yoldan bir an önce ana yola çıkabilmek için aracın hızını iyiden iyiye arttırıyordu.

Virajlar ile art arda bürünen orman yolu, oldukça تنها ve karanlıktı.

Karşıdaki çalılıkların hemen arkasından beliren o karartı ve ilginç sesler insanın bir anda korkutmaya fazlasıyla yetiyordu. Savunmasız ve gecenin o zifiri karanlığında savaşacakları ve

karşılaşacakları zombi görünüşlü arkadaşlarının tam olarak neye dönüştüklerini bilmeden geçen her bir saniye kalp çarpıntı hızları hiç olmadığı kadar yükseliyordu.

Tam da o sırada aracın önüne çıkan zombiler, aracın yoldan çıkmasına sebep oldu. Araç yol kenarında bulunan bir çam ağacının gövdesine çarparak durdu.

Araç yoldan çıkmış, ön tamponu tam olarak ezilmişti. Direksiyonda bulunan Emir'e seslenen Burak, ondan bir ses alamıyordu.

"Emir, iyi misin? Emir, Lütfen iyiyim de, iyiyim de ne olur!" diyerek elleriyle arkadaşına yavaşça dokundu.

Yüzünü elleriyle kaldırdı ve koltuğa doğru başını yasladığında alnından akmakta olan kanı gördü.

Hemen eliyle sağ bileğini kendi avcuna alarak nabzını dinlemeye koyuldu. Nabzının atıp atmadığını anlamaya çalışırken aracın kapısına yapışan zombi suratı, bir anda nasıl bir korkunun içinde olduğunu hatırlatmaya yetti.

Burak o anda çaresiz bir an yaşıyordu. Ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilmeden aracın içerisinde adeta diken üzerinde oturuyordu.

Aracın içerisinde bulduğu demir sopayı eline alarak aracın etrafında dönüp durmakta olan zombiye vurarak etkisiz bırakabilmek için kapıyı yavaşça açtı.

Kapıyı açar açmaz hemen yanı başında biten zombiye, elindeki demir sopa ile defalarca vurdu.

Darbe alan zombi yere yığılırken Burak, arkasına bakmadan orman yoluna çıkarak koşmaya başladı.

Burak koşarken hemen arkasında ona yaklaşmak üzere olan başka bir zombiyi fark etti.

Adımlarını hiç olmadığı kadar arttırarak tüm gücü ile hızla uzaklaşmaya devam ediyordu. Fakat zombi, ondan çok daha hızlı idi.

Nihayet zombi ile temas haline geçti ona saldıran ve sol kolunu ısırarak zombiye de demir darbesini indirdi.

Koşar adımlarla ana yola çıkarak deli gibi koşan ve adeta etrafındaki ağaçlardan bile korkan Burak, çok korkmuştu.

Nereye gittiğini hiç bilmeden koşmaya devam etti. Hava sadece ayın karanlığı ile aydınlanıyordu. Metrelerce koştu, koştu. Hayatının en uzun koşusu bu olmalıydı.

Gece karanlığında geçen uzun saatler sonrasında koşacak takati hiç kalmadı. En adi adımlar eşliğinde yürüyor ve bedeni hiç de kendine ait değil gibiydi.

Artık ruhsuz, güçsüz ve aklını kaybetmişçesine yolun tam da ortasında gücü yettiğince hareket ediyordu.

Yaşadıklarını unutarak başka bir yorgunluk alemine geçiş yapmış gibiydi.

Derken az ileriden hızlı olmadan ilerleyen ve far ışıkları ile daha metreler öncesinde kendine belli eden bir araç, Burak'ın üzerine doğru ilerliyordu.

Araç içerisinde bulunan kişiler de duruma şaşırdı.

“Gecenin bu saatinde, yolun ortasında ve kapkaranlık bir alanda yürümek de nedir? Bu adam canına susamış galiba.” diye konuştular.

Çünkü araç tam da dibine kadar gelmesine rağmen kaçmıyordu.

Araçtakiler Burak'ı son anda fark etmişti. Hızı biraz daha yüksek olsaydı belki de bir trafik kazasına kurban giderek bu gece can verecekti.

Hemen araç durdu. Burak baygın gibiydi. Ne konuşacak hali vardı ne de kendini ifade edebilecek bir enerjisi.

Araçtakilerden biri hemen torpido gözündeki bulunan bir su şişesini alarak Burak'ın ağzına doğru yerleştirdi. Biraz su içmesinin ona iyi geleceğini düşündü.

Elinden geldiğince su içirdikten hemen sonra Burak'a yönelttikleri;

“*Ankara'yı mı?*” sorusuna karşın Burak'tan sadece başını sallayarak onaylama cevabı geldi.

Aldıkları “evet” cevabı sonrasında aracın arkasına onu oturtular.

Burak, bir süre sonra kendine gelmişti. Ve olan bitenden hiç kimseye bahsetmedi. Yol boyunca sadece acil bir durum olduğundan ve yardıma ihtiyacı olduğundan bahsediyordu.

Korkmuş ve nutku tutulmuştu. Yolda o korku ve yorgunluğun etkisiyle bir anda yığılıp uyuya kalan Burak, Ankara merkeze ulaşıldığında sessizce uyanmış ve bir anda adeta bir canavara dönüşmüştü.

O arada önde aracı kullanan ve yanındaki kişiye uzanarak her birine tek tek dişlerini geçirmişti.

Onu araçtan indirmeye ve itmeye çalışan kişi de bacağın-dan ısırılarak bir anda olaylardan nasibini aldı.

Esrarengiz olaylar silsilesi o sabah Ankara sokaklarında cereyan etti. Araç kapısından yola bırakılan Burak, o sokakta bir başına yol ortasında kalmıştı.

Araçtakiler, iyilik yaparken karşılaştıkları bu kötü durum karşısında ise olabildiğince şaşkın ve korkmuştu.

Yolda kalmış bir insanı gideceği yere kadar bırakmak, iyi niyetinin karşısında saldırıya uğrayarak mükafatlanmışlardı.

Şehirde Neler Oluyor?

Ankara gibi büyük ve merkezi bir şehirde herkes normal işlerinin başındaydı.

Ülkenin başkenti olan bu özel şehrin sokaklarında genelde makam araçları sıklıkla yer alırdı. Sakin ama bir o kadar da değerli olan bu şehir, genelde memurların yaşamlarını sürmekte olduğu bir yerdi.

Rutin bir hafta içi mesaisinde herkes işleriyle ilgilenirken; şehrin sokakları çok da kalabalık değildi.

Herkesin işinde gücünde olduğu bir mesai saatinde ekranlara anormal bir haber yansiyordu.

Ankara'nın Etimesgut ilçesinde ortaya çıkan garip olay, haberlerdeki yerini alıyordu.

Haberin detayına ait bir kamera görüntüsü bulunmazken sadece görgü tanığına ait ifadeler ekranları meşgul ediyordu.

Günün en garip haberi olarak yayınlanan bu röportajı Mehmet, cam kenarındaki sallanan sandalyesi üzerinden izliyordu.

Haberde bir kadın konuşuyor ve olan biteni yüksek sesiyle, oldukça heyecanlı bir şekilde anlatıyordu.

“Gece saat on iki sularında, yakın bir arkadaşımın kardeşinin düğününden dönüyordum.

Olay tamamen bizim sokakta gerçekleşti.

Evimin karşısında bulunan çöp konteynerinin hemen dibinde, arkasını dönmüş vaziyette oturan yaşlı bir kadın gördüm.

Beyaz saçları, başını örten eşarptan çıkmış sağa sola doğru savruluyordu.

‘Belli ki bir yardıma ihtiyacı var.’ diye içimden düşündüm.

Bulunduğum şerit üzerinden direkt eve girmek yerine, yolun diğer tarafına geçtim.

Amacım bu yaşlı kadının gecenin bu vaktinde çöpün önünde neden oturduğunu sormaktı.

Hemen iki yanı başında büyük naylon poşetler bulunuyordu. İçerisinde ise sanırım çöpten topladığı eşyalar vardı.

Üzerinde penye kumaştan tasarlanmış çiçekli bir bluz, bluzunda üzerinde siyah örgü bir yeleği bulunuyordu.

Oturduğu yerde bulunan tozlara bulanmış basma, çiçekli eteğinin renkleri çok da belirgin değildi.

Giyimi, oldukça klasik bir yaşlı teyze ya da nine giyimi gibiydi.

Arkadan görebildiğim sadece ve sadece bunlardı. Tozlu yolun üzerinde ve gece yarısı bu şekilde yere oturuyor olması, beni bir hayli üzdü.

Bu sebeple ona yardımcı olmak istedim. Ve duruma duyarsız kalamayarak yönümü ona doğru çevirdim. Aksi halde evime girerek huzurlu bir şekilde uyuyamazdım.

Teyzenin oturduğu yerin hemen üç metre ilerisinde bir sokak lambası bulunuyordu. Bu lamba, sokağı aydınlatan ve bomboş sokakta oturan yaşlı kadını ortaya çıkaran tek ışık kaynağıydı.

Arkadan görebildiğim kadarı ile yorgun ve bitkin vücudu, sokağın kenarına bırakılmış bir enkaz gibiydi.

Yanına yaklaştığımda başı, tamamen yere doğru eğilmiş duruyordu. Kır saçları, kısa olmasına rağmen alnından aşağıya iniyor ve yüzünü bir miktar da olsa gizliyordu.

Sağ elinde içerisinde bir miktar su olan bir su şişesi vardı.

Teyzeye seslendiğimde bana asla cevap vermiyordu. Başını, yere doğru eğdiği yerden bir an olsun kaldırmıyor ve kesinlikle bana bakmıyordu.

Sanki kendini bir noktaya kilitlemiş ve orada öylece kalakalmış gibiydi.

Yüzünde bulunan ifade; aklını kaçırmışçasına farklı ve o an ne gibi bir durumun içinde bulunduğunu bilmiyor gibiydi.

Tam olarak yanına yaklaştıktan sonra;

‘Teyzeciğim, bu saat burada ne yapıyorsun?’

‘Kimin, kimsen, gidecek bir yerin yok mu?’

Şeklinde birtakım sorular yönelttim. Fakat hâlâ başını

sabitlediği o noktadan kaldırarak bana bakma tenezzülünde bulunmuyordu.

Aç olabileceğini düşünerek hemen kol çantamı elime aldım. Çantamın fermuarını açtım. İçerisinde bulunan deri ve siyah renkli cüzdanımdan yirmi lira çıkardım.

Onun bu parayla; bir şeyler almasını, karnını doyurmasını ümit ederek yavaşça uzattım.

'Karnın açtır belki. Bu parayı alır mısın, teyzeciğim?' dedim.

Parayı kendisine uzatmama rağmen herhangi bir alma girişimde bulunmadı.

Yine o garip ve çirkin duruşunda hiçbir değişme olmadı.

Bu şekilde para teklifime cevapsız kalması ise bu defa aklıma başka bir soruyu düşürdü.

'Acaba benim ona bu şekilde para uzatmam, onun gururunu mu kırdı,' diye düşündüm.

Hemen konuşmaya devam ettim.

'Seni kırdıysam özür diliyorum, ben sadece, belki ihtiyacın vardır diye uzatıyorum parayı. Lütfen beni yanlış anlama, seni üzmem istemem.' dedim.

Yaşlı kadını ilk gördüğümde; pamuk prenses masalındaki kötü cadı aklıma gelmişti. Görüntüsü çok berbat, bakımsız ve pisti.

Üzerinde bulunan kıyafetlerin darmadağın olması ve saçlarının gelişigüzel bir şekilde her tarafa savrulması savaştan çıkmış görüntüsü veriyordu.

Bu kötü duruşu, aslında daha en başında beni fazlasıyla ürküttü.

Ama o yaşlı bedeni ve güçsüz duruşu... Yerde adeta bir külçe gibi yığılmış gibiydi. Vicdanımın sesi, onu öylece kendi haline bırakmamın önüne geçiyordu.

Bu yüzden yardıma ihtiyacı var gibi görüldüğünden, başında beklemeye devam ettim.

O koca sokakta, yerde oturan yaşlı kadının başında dikilmiş adeta cır cır ötüyordum. O, sessiz kalamaya devam ettikçe ben de hiç durmadan konuşuyordum. Onu konuşturmaya çalışıyordum...

Teyzenin başında sürekli bekliyordum; çünkü ondan bir cevap alamadığım için başka neler yapabilirim yanıtını arıyordum.

Tekrardan derdini anlatır da onu bu kötü durumdan kurtarabilirim, diyerek konuşması için ikna çabalarına başladım.

'Senin kimsen yok galiba, teyzeciğim. Şimdi belediyeyi arayarak buradan seni aldirmalarını isteyeceğim.' der demez, cümlemin sonunu tamamladığım o anda....

O yaşlı, halsiz, bitkin ve yerde kum yığını gibi durmakta olan ihtiyar; bir anda füze gibi ayağa fırladı!

Sanki yaşlı bir bedene sahip değil de adeta bir fişek gibiydi. Nasıl oldu da kısacık süre içerisinde; yaşlı bedenini yerden toplayarak ayağa kalkabildi, anlayamadım.

Ayağa kalkışı sadece ve sadece saliseleri aldı. Onun bu şekilde kalkışı beni ayrı bir şoka sokarken ortaya çıkan o yüzünün korkutucu hali adeta beni benden aldı.

Kadının o korkunç suratını görür görmez ben de yerimden adeta fırlamışım.

Bulunduğum yerden; 'Anaaaaaaaaaaaaaaaaam!' diyerek zıpladım.

Ödüm, o anda koptu ve öldüm sandım. İhtiyar bir zombinin tam olarak karşıma dikilmesi; bana daha önce yaşamadığım büyük bir korkuyu yaşattı.

O anda refleks olarak tek çareyi kaçmakta buldum. Kaçış anım, sanırım o güne kadarki en hızlı koşmamdı. Ya da uçma hali bile diyebilirim.

Hızlıca koşmanın etkisiyle ayağımdaki topuklu ayakkabılardan bir tanesinin topuğu kırıldı. O anda ayakkabım, yolun ortasında ayağımdan çıkıverdi.

Sanki o an ayak bileğim burkuldu. Ama yaşadığım olayın etkisiyle pek de önemsemedim. Korku, acının önüne fazlasıyla geçti, gitti.

Zaten yaşlı kadının yanına ilk vardığımda, her an kaçmaya hazır ve namlusundan çıkacak bir kurşun gibi tetikte

duruyordum.

Adeta ışık hızıyla bizim apartmanın içine kadar ışınlandım. Kapıyı hızlıca kapadıktan sonra, nefes nefese öylece kaldım.

Bir an önce daha da uzağa gidebilmek için hiç zaman kaybetmeden üçüncü katta bulunan daireme çıktım.

Daire kapısını kapar kapamaz üzerinde anahtarı geçirip sonuna kadar defalarca kilitledim. Üstten ve alttan tüm mandallarını da çevirerek tamamen kapanmasını sağladım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Titreyen ayaklarım ile hemen salonda bulunan ve yoldaki çöp konteynerini gören pencerenin dibine geldim.

İhtiyar zombinin orada olup olmadığına bakmaya korkarak karar verdim.

Tül perdeden görünmeyen sokağı iyice görebilmek için elimle tuttuğum beyaz, desensiz tül perdeyi yavaşça araladım.

Baktığım anda gördüğüm olay karşısında bir kez daha dehşete düştüm.

Zombi; genç bir kadını yakalamış, yere yatırmış ve üzerine tamamen kapaklanmıştı.

'Aman Allah'ım, bu yaşananlar bir kâbus olmalı.' dedim.

Yoldan geçen genç bir kadını avına düşürmüş, kanını emiyor gibiydi.

Ağzı burnu tamamen kana bulanmış. Ve tekrar tekrar kurbanının üzerine kapaklanmakta olan bu yaratığın verdiği

acı ile gecenin tenhaliğında ortaya çıkan çığlık sesi sokakta adeta yankılanıyordu.

Hemen çantamın içinde bulunan cep telefonumu almak için koridora doğru ilerledim. Elim ayağım hiç tutmuyordu.

Çantamın içinde bulunan telefonunu bulma konusunda bir hayli zorluk yaşadım. Heyecan, korku ve stres insanın elini ayağını nasıl da bağlıyor ve gözünü kör ediyordu.

Zaten çantanın içerisinde cüzdan ve telefondan başka hiçbir şey de bulunmuyordu. Buna rağmen telefonu ararken çok fazla zaman geçirdim.

Telefonumu elime alıp 112'yi aradığımda ne diyeceğimi bilemeden konuşmaya başladım.

'Lütfen yardım edin, yardım edin. Evimin önünde inanılmaz iğrenç bir olay yaşanıyor. Çok korkuyorum, yardım edin bana.' diye ağlayarak anlatmaya başladım.

'Sakin olun bayan, olanları anlamamız ve size yardımcı olabilmemiz için sakın olmalısınız.' diye telefonun diğer ucunda beni karşıladılar.

'Evimin önünde garip bir yaratık var. Tıpkı zombi gibi, ölüp de yeniden dirilmiş gibi, ne bileyim anlatamıyorum işte! Yoldan gelip geçen insanlara saldırıyor. Lütfen, lütfen, hemen müdahale edin!' diye yalvardım.

"Adres bilgisini bizimle paylaşır mısınız?" dediler.

Ben de, onlara sakın bir şekilde evin adres bilgisini vermeye çalıştım.

Polis ile yapmış olduğum telefon görüşmesini sonlandırdıktan hemen sonra, tekrardan pencereden o çöpün önünde bulunan korkutucu zombiye bakmak istediğimde; orada kimsenin olmadığını fark ettim.

Kendi kendime; 'Anlaşılan o, ihtiyar teyze görünümlü bir zombiydi ve beni yemek için saldırdı.' dedim.

Onca zaman, karşısında bir yem gibi beklediğime inanmıyorum. Ya beni de yeseydi, etlerimi parça parça etseydi, diye düşündüm.

Pencere önünden ayrılmadan bir süre orada öylece kaldım. O arada verdiğim adrese gelen polis ekipleri, gerekli tüm incelemeyi yaptılar. Fakat herhangi bir bulguya rastlayamadılar.

Etrafta birkaç adet mobese kamerası vb. bir şey olmadığı için olay ile ilgili kayda değer bir belgem bulunmamaktadır.

Fakat, gece yarısı yaşamış olduğum bu olay gerçekten doğru ve ben, bir an olsun yaşananları beynimden söküp atamıyorum.

Bu haber için sizlere röportaj vermemin tek sebebi, o insan katiline başkalarının da yem olmadan yakalanmasıdır.

Yetkililerden ricam, bu katliamı yapan o zombinin yakalanarak imha edilmesidir. Yoksa başka canlara da kıyacak

gibi duruyor. Ve şu anda belki de sokaklarda elini kolunu sallayarak dolanıyor.

İnann bana, dün gecedan beri hiçbir şey yemiyor, hiçbir şekilde uyuyamıyorum. Yaşamış olduğum durum çok dehşetlikti. Şu an sizlere bunları anlatırken bile bütün bedenim tir tir titriyor.

Bu haberin ülkenin her bir noktasında yayınlanmasını sizlerden talep ediyorum.” diyerek sözlerini tamamladı.

Mehmet olduğu yerden hızlıca doğruldu. Elinde bulunan siyah televizyon kumandasının açma/kapama tuşuna basarak televizyonu kapattı.

O anlamıştı, oğlundan sıçrayan bu durumun şehir merkezine kadar ulaştığını.

Görevden geç döndüğü bir gece, evde ters giden bir şeylerin olduğunu kolayca anlamıştı.

Giderken kilitlediği dış kapının sonuna kadar açık olması ve Serkan’ın kilitli kaldığı banyo kapısının açık bulunması, durumu açıkça ortaya koyuyordu.

Serkan’ın tekerlekli sandalye kilitlerini aktif etmişti. Hareket edememesi için.

Serkan da korkutucu duruşu ile babasının bıraktığı noktada aynen öylece duruyordu.

Giderken defalarca kilitlediği kapının zorlanarak açıldığını, bir polis memuru olarak kolayca anlamıştı.

Kızgın ifadesi, o anda çıldırmasına neden olacak gibiydi. Onun evine bu şekilde kim girebilirdi. Ya oğluna bir zarar verselerdi. Bu durumda Mehmet onları nasıl cezalandırırdı.

O gece, hemen aracına atlayarak evin yakın civarında şüpheli kişilerin olup olmadığını aramaya koyuldu.

Etrafta, kaçan kişi ya da kişileri bulabilmek için çok fazla arama yaptı. İşten yorgun gelmesine rağmen tüm bakılması gereken alanlara tek tek, usanmadan baktı.

Gecenin zifiri karanlığında insan arıyordu. Maalesef o kadar dolanmasına karşın hiçbir ize rastlamadan evine geri dönmek durumunda kaldı. Eve döndüğünde neredeyse sabah olacaktı. Ama ne yazık ki çok geç kalmıştı.

Belli ki kaçan kişi, Serkan tarafından ısırılmış ve birtakım kişilerin arasına çoktan karışmıştı.

O gece eve bir baskın olacak diye oldukça korkmuştu.

Tüm şüpheleri, ipuçlarını ortadan yok edecek şekilde bir temizliğe kalkıştı ve oğlunun ağzını bağlayarak onu, evin gizli bir noktasına sakladı.

Banyodaki kan izlerini fırçayı eline alarak ilk defa yıkadı. Kan lekeleri nasıl da banyo mermerine, duvara ve tavana işlemişti. Yapacağı temizliğin bir işe yaramayacağını biliyordu.

Kan ter içerisinde, gecenin bir yarısı tüm enerjisini bu banyo içerisinde harcadı. Yapılan temizlik her ne kadar yetersiz olsa da o elinden gelenin en iyisini bir baba olarak

yapmak istiyordu.

Mehmet, tüm bunları düşünerek olayların kendilerinden kaynaklandığı kanısına kolayca varabilmişti.

İzlemiş olduğu haberin ardından içi içini yiyordu. Cebindeki sigara paketini çıkarttı ve art arda iki sigarayı çok kısa bir süre içerisinde içip bitirdi.

Stresli hali; dış görüntüsüne, yüzüne, hal ve hareketlerine fazlasıyla yansiyordu.

Bulunduğu küçücük oda içerisinde bir sağa bir sola durmadan dönüp duruyordu ve kafasının içerisinde adeta bir kurt kemiriyor gibiydi.

“Ya bu zombilerin oğlumdan kaynaklı türediğini tespit ederlerse ne yaparım?” diye kendi kendine içinden geçirdi.

Sallanan koltuğun üzerinde kendini defalarca sallayarak camdan dışarıya bakarken; “Peki şimdi ne olacak?” diye sağ eli ile alnını tekrar tekrar sıvazlayarak düşünüyordu.

Durum her ne olursa olsun Mehmet, her akşam eve dönerken yine oğlu için bir av seçip onu getirmeye kararlıydı.

Mehmet, ortaya çıkan bu olumsuz haberin ardından oldukça rahatsız olsa da elinden gelecek bir şeyin olmadığını biliyordu.

Ülkede yaşayan kişilerin pek çoğu, tıpkı Mehmet gibi bu olayı haber kanalında izlemişlerdi.

Ankara'nın farklı noktalarında olduğu gibi ülkenin farklı şehirlerinde de izlenen bu haber adeta bir alay konusu olmuştu.

Haberi izleyen birçok kişi, bu röportajı veren kadının aklını kaçırdığını, aptalca ve uydurma bir hikâye ile ekranların meşgul edildiğini düşünüyorlardı.

Kimisi de bu haberin, kanalın bir reyting malzemesi olarak görüyordu.

Diğer kişiler ise de; ünlü olmak isteyen bir kadının, olağanüstü yöntemi, olarak görüyordu.

Pek çok kişi haberi gördükten sonra çok da önemli olmadığını düşündü.

Bu özel haber için her kafadan bir başka yorum çıkarılmıştı.

Önemsiz ama garip bir haber olarak pek çok evde, iş yerinde, kafede, sokakta ve farklı yaşam alanlarındaki kişilerin diline dolanmıştı.

İçeriği garip bulunsa da ülke genelinde yoğun bir ilgi bulmuştu.

İlgi buldu fakat olağanüstü bir haber türüydü. Kişilere göre zaten bu tür haberler, ara ara hep olurdu.

Ne de olsa haber kanallarına çoğu kez asılsız ve aptalca haberler çıkageliyordu.

Amaçları ya reyting yaparak kurgu haberi yayına almak ya da aklını yitirmiş kişilerin bu şekilde uydurduğu hikâyelerden prim yaparak yayını doldurmaktı, diye düşünülüyor genel olarak.

Kimse olanın bitenin ne yazık ki farkında değildi. Ormandan şehre ulaşan zombi istilası belli ki çöpün önünde oturan o yaşlı kadına kadar uzayıp gelmişti.

Herkes bu durumdan habersiz, hayatına kaldığı yerden devam ediyor ve olacıklardan bir haber şekilde yaşıyorlardı.

Yeni başlayan bir günün sabahında herkes, yine rutin işlerinin başında olabilmek için hareket geçti. Şehir çoktan hareketlenmiş ve aydınlanmıştı.

Şehrin geniş sokaklarında kimisi özel araçları ile ilerliyor, kimisi toplu ulaşım araçlarındaki yerini alarak ekonomik ulaşımın keyfini sürüyordu, kimisi ise evine yakın olan iş yerine yürüyerek gidiyordu.

Çalışan kesim gibi öğrenci kesimi de bu yollar üzerindeki payına düşen koşuşturmacayı alıyordu.

Saat, sabah on sularına ulaştığında herkes sorumlu olduğu işleriyle meşgul olurken; ülkenin önemli televizyonlarından birine, önemli bir son dakika gelişmesi bomba gibi düşüverdi.

Tüm insanlar, kanaldan sunulan habere şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Bültenimize bir son dakika gelişmesi ile devam ediyoruz. Gözlerinize inanmayacağınız görüntüler az önce amatör bir çekim ile ajansımıza ulaştı.

Ankara'nın Sincan ilçesinde bir kafe de yaşanan enteresan bir durum ile karşı karşıyayız, sayın seyirciler!

Kanalımıza az önce bir amatör kamera çekimi sonucu ulaşan bu video, sizlerin de gördüğü gibi bir katliamı gözler önüne sermektedir.

Görüntülerde görüldüğü gibi kafeteryaya giriş yapan iki zombi görünüşlü yaratık, kafenin kapılarını kilitliyorlar. Ardından içeride kaçışan insanların üzerine doğru saldırıyorlar. Saldırıya uğrayan kişilerin yaralandığı ve bazılarının da yerde hareketsizce uzanmakta olduğu görüntülerimize yansıyor.

Kafe dışına yükselen çığlık sesleri ve imdat haykırıışlarını duyuyorsunuz, sayın izleyicilerimiz. Oldukça çaresiz ve ürkütücü!

Kameraya alınan görüntülerden de anlaşılacağı gibi kafenin kapısı dışarıdan açılmaya zorlanıyor fakat kapı tüm müdahalelere rağmen açılmıyor.

Değerli izleyicilerimiz, geçen her bir saniye, zombiler ile bu ortamda kapalı kalan kişilerin hayatlarını fazlasıyla riske atıyor.

Görgü tanıkları ve video çekimi yapmakta olan kişiler, oluşan korkutucu olaya şahitlik ediyor fakat bir şey yapamıyorlar.

Dışarıda sinir krizi geçiren insanların olduğunu görüyorsunuz. Bir grup kişi de kafenin camlarına ve kapılarına saldırarak kırmaya çalışıyorlar.

Birçok kişi de telefon kameralarıyla oluşan durumu bizzat videoya almaya çalışıyor.

Saldırıda, çok sayıda öğrencinin de içerisinde bulunduğu kişinin yaralandığı düşünülüyor. Hayatını kaybedenlerin olmamasını umut ediyoruz.

Tüylerimizi diken diken eden bu cani olay, ajansımıza son dakika düşen bir gelişmedir.

*Şu anda ekiplerimiz, gerekli bilgi ve görüntülerinin yayını-
mıza aktarılması için olay yerine ulaşmaya çalışmaktadır.*

*Sayın izleyicilerimiz, ortaya çıkan en sıcak görüntüleri
ve olayla ilgili diğer gelişmeleri, sizlere aktarmaya devam
edeceğiz. Bizi izlemeye devam ediniz.”*

*Şeklinde bir yayın ortaya çıktı. Ülke genelinde bir arada
bulunan birçok kişi birbirine bakarak;*

*“Oha, o da neydi! Biz az önce ne izledik?” şeklinde benzer
konuşmalar geçirdiler kendi aralarında.*

*Haber kanallarının hepsine düşen bu vahşi olay ile şehir ve
ülkedeki insanlar bir anda işini gücünü bırakılarak bu olağan
ve sıra dışı haberin detaylarına adeta kilitlendi.*

*Dün herkese çok abes gelen yaşlı teyze haberinin, aslında
bir gerçek olabileceği herkesin aklında bir yer işgal etmeye
başladı.*

*Herkes, bu defa kayıtlı ve belgeli bir şekilde sunulmakta
olan olayın, sabahki olay ile bağlantılı olabileceği düşünce-
lerini kafalarında oluşturdu.*

Sokaklarda, evde, iş yerinde ya da şehrin farklı noktasında çok farklı ortamlarda bile bulunan herkesin gündemi, bu inanılmaz zombi katliamı olmuştu.

Duyanlar duymayanlara haber vermek için telefonuna sarıldı, adeta şehir merkezindeki telefon alt yapısı bir çöküntüye uğradı.

Haber merkezindeki haberleri izleyen bazı kişiler ise bu görüntülerin tam olarak bir saçmalık olduğunu düşünüyorlardı.

Herkes olduğu noktada, izledikleri olay ile ilgili farklı sohbetler ediyordu. Herkes bu durumun normal bir şey olmadığını düşünüyordu.

Diğer bir yandan ise haber kanalının yeni görüntülerini sabırsızlıkla izliyorlardı. Gözlerini ekrandan bir an olsun ayırmıyorlardı.

Korku filmlerinde yaşayan inanılmaz sıfatlar, Ankara'nın sokaklarında dolaşüyor ve ekran görüntülerine yansıyor.

Genel olarak haberin detayına bakıldığında zombiler; küçük büyük demeden, insanların midesini deşiyor ve bırakıyordu. Daha fazla mide deşebilmek için adeta birbirleri ile yarışıyorlardı.

Ortaya çıkmakta olan mide bulandırıcı durum, izleyenlerin adeta kanını donduruyordu.

Ortaya çıkan bu garip olay noktasına, çok sayıda askeri savunma ve polis kuvvetleri geldi.

Durumu kontrol altına alabilmek için gerekli şekilde kafenin kapılarını açtılar ve zombileri imha ederek yaralı kişileri hastaneye kaldırdılar.

Aralarından beş öğrencinin öldüğü, yine ekranlar aracılığı ile ülke halkına bildirildi. Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Şehrin farklı noktalarında gizli olarak üremekte olan zombi vakaları, bu durumun kısa sürede bastırılamayacağına işaret ediyordu.

Artık şehrin sokaklarında hüküm sürmekte olan bir zombi salgını adeta kol geziyordu.

Polis memuru Mehmet'in oğlunu korumak amacıyla gizlediği bu inanılmaz salgın, şimdilerde birçok evin korkutucu kâbusu olarak kişilerin üzerine yansımaya başladı.

Mehmet karakola vardığında artık normal vakalar ile ilgilenmek yerine şehrin farklı noktalarında ortaya çıkmakta olan zombi vakaları ile ilgilenir hale gelmişti.

Etrafta çoğalan zombi salgınlarından rahatsız olamayan tek insan kuşkusuz ki Mehmet'ti.

Herkes bu zombi vakalarından korkmakta ve ürkmekte iken Mehmet, hiç korkmadan müdahale ediyordu.

Ne de olsa alışıkta korkunç bir zombi ile yakın olmaya.

Diğer polis ekipleri zombileri imha edebilmek için ellerindeki tüm imkânları kullanıyordu. Mehmet ise onların yerine oğlunu koyuyor ve asla onlara zarar vermemeye gayret ediyordu.

Hiçbir müdahale etmeden şehirde ilerlemelerine izin veriyordu. Onların mutlu olması, istediklerini alması Mehmet için çok daha mutluluk vericiydi. Sanki oğlu ayaklanmış da şehir merkezinde özgürce geziyor gibiydi.

Kendince bir dünyaya dalmış ve kafasından hiç de sağlıklı olmayan bir hikâye türetiyordu.

Zombi salgınının bir son bulmasıyla Mehmet de güzel bir tedavi almalıydı.

Bir insanın gözü bu kadar mı kararır, bu kadar mı masum insanın hayatını görmezden gelebilir? Çocuğu da olsa zombi bir canavarın önüne, haykırışlar içerisindeki masum insanlar nasıl yem edilir?

Mehmet ortaya çıkan bu dehşetli salgın ile akşamları, çocuğuna yeni bir av götürme konusunda zorlanmaya başladı.

Nedeni ise; insanların çok geç saatlerde ve tek başlarına sağda solda gezmiyor olmasıydı.

Mehmet, şehir merkezinden evine dönerken gözüne kestirdiği kişileri cesurca aracına alıyor ve onlara gerekeni yapıyordu.

Kariyeri ve ona verilen haklar, insanları her ortamda kolayca tutuklayabilmesine imkân veriyordu.

Mehmet'in en büyük şansı buydu. Bu şansı kötü ve vahşice kullanması da onun sağlını ne denli yitirdiğini gözler önüne seriyordu.

Olaylar, farklı illerde yaşamakta olan kişilerde tek tek görülmeye başladı. Halk arasında duyulmaya başlayan ve artık sık sık haberlere konu olan bu ilginç durumlar normal bir durum gibi yansıtılıyordu.

İlden ile sıçrayan zombi salgını, her defasında farklı mekânlarda; ancak benzer bir saldırı şeklinde öne çıkıyordu.

Olaylar her geçen gün artarak devam ederken Mehmet, yine oğlunun elinden alınmasından korktuğu için hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığı yerden devam ediyordu.

Zombilerin katliam olayları, saldırı anonsları ve çeşitli ihbarlar üst üste emniyete gelirken Mehmet, her şeyden habersiz gibi olayları hayretler içerisinde karşılıyor ve büyük bir şaşkınlık gösteriyordu.

Kısacası; rolünü çok güzel bir şekilde tamamlıyordu.

Mehmet'in psikolojisi iyiden iyiye bozuldu. Oğlu, insanların kanını her emdiğinde sakinliyordu, Mehmet ise bu durumdan fazlasıyla bir haz alıyordu.

Artık durum öyle bir hal aldı ki yaptıkları normal insan davranışları ile hiç ama hiç bağdaşmıyordu.

Oğlu tarafından öldürülüp paramparça edilmiş insanların parmaklarını, küçük bir çakı kullanarak büyük bir titizlik içerisinde dibinden kesiyordu.

Evde boş zamanı olduğu her an, en büyük zevki buydu. Kurbanlardan arda kalan parmakları, koleksiyonuna dahil ediyordu.

Yerde kanlar içerisinde yatmakta olan ve organları farklı yerlere savrulmuş olan insan cesetlerinin en sağlam kalan yerleri elleri oluyordu.

Bileklerden tek tek kestiği o elleri bir poşet içine alıyor ve huzur bulduğu yatak odasına götürüyordu.

Sürekli olarak pantolonun arka cebinde taşımakta olduğu çakısını çıkarıyor ve keskin bıçağını kullanarak el parmaklarını büyük bir özveri ile eklem noktalarından keserek çıkarıyordu.

Ardından kesilen on adet parmağı, yatak odasında sakladığı o büyük, parmak koleksiyonuna dahil ediyordu.

Bazı geceler, bu parmaklar ile tıpkı bir çocuğun oyuncakları ile saatlerce oynaması gibi oynuyordu.

Koleksiyondaki, kokuşmuş ve rengi değişmiş parmakları sürekli olarak karıştırıyor ve her defasında farklı bir şekilde sıralıyordu.

Bazen büyükten küçüğe diziyor, bazen de rengine göre kendi aralarında farklı kategorilere ayırarak zaman geçiriyordu.

Parmak koleksiyonu içerisinde; yediden yetmişe birçok farklı ve günahsız kurbanın parçası bulunuyordu.

Koleksiyonunda bulunan bazı parmaklar oldukça tombul ve kısa iken bazıları ise olabildiğince uzun ve ince olarak

yatak odasındaki yerini alıyordu.

Pazar akşamları hazırladığı yemeklerin başında ise özellikle parmak çorbası yer alıyordu.

Bir akşam yatak odasında oturup koleksiyonu ile oynarken karnının acıktığını fark etti. Elindeki tombul parmakları bir bagete benzetti.

“Acaba ben bunlardan yemek yapsam... Olur mu, olmaz mı?” diye içinden geçirirken gözüne kestirdiği beş tane parmağı avucuna aldığı gibi mutfağa koştu.

Dolabın üst rafında bulunan düdüklü tencereyi almak için ayaklarını kaldırdı ve olabildiğince uzandıktan sonra diğer eliyle, tencereyi tezgâhın üzerine indirdi.

Tencerenin dibine avucundaki parmakları bir bir bıraktı.

Hemen ardından üzerine bir çay bardağı su ekledi.

Bir soğanın kabuğunu soydu ve bütün bir şekilde tencereye ekledi.

İçine bir bütün havuç ekledi.

Bir tane patatesin kabuklarını ince bir şekilde, itinayla soyarak dört eşit parçaya ayırdıktan sonra düdüklü tencerenin hemen içine bıraktı.

Bir tutam tuz, bir tutam reyhan ve bir miktar da karabiberi tencereye ilave etti.

Ardından tencerenin düdüklü kapağını olması gerektiği şekilde kapattıktan sonra ocağa alarak kısık ateşte pişmeye bıraktı.

Sağ kolunda bulunan siyah kol saatine baktı, saat 21.17 idi. Zamanı kontrol ederek düdüklü tencerede bulunan parmakların pişmesi için yaklaşık 20 dakika kadar pişirmeye başladı.

Aradan geçen o süre içerisinde masaya en sevdiği kırmızı renkli masa örtüsünü serdi. Üzerine siyah renkli ve plastik Amerikan servislerinden bir adet yerleştirdi.

Dolaptan derin bir servis tabağı, çekmecedен bir adet kaşık ve bir adet çatal alarak tabağın sağ tarafına bıraktı.

Bir kâğıt peçeteyi ve hemen yanında bulunan cam sürahiyi de yine masaya dahil etti.

Bir adet su bardağını hemen servis tabağının dibine koydu. Ağzına gelecek kadar su doldurdu ve ekmek sepetinden iki dilim ekmek aldıktan sonra ocaktaki düdüklü tencerenin altını kapattı.

Artık yemeği hazırды. Düdüklünün içindeki hava basıncını çıkarttı.

Tencereden tabağına çıkarmaya çalıştığı parmaklar adeta erimiş gibiydi. Üzerinden etler kolayca ayrılıyor ve parmakları kaplayan deri parçası pişkinliğini gösterircesine sallanıyordu.

İlk defa, bir insan olarak başka insanlara ait olan et parçasını yiyecekti. Bunları tiksınmeden midesine götürebilecek

miydi?

Tencereden çıkan kokuyu çok beğenircesine önce içine tekrar tekrar çekti. Ardından tabağa aldığı yemeğini yemek masasına götürerek hemen başındaki sandalyeyi çekerek yerine oturdu.

Önce masada bulunan kaşığı eline alarak sulu kıvamda bulunan yemeğin suyunu karıştırmaya başladı.

Anlamsızca ve gelişigüzel bir şekilde ağzından dökülen doğaçlama kelimeleri art arda sıralayarak hafif şarkıya benzer bir şeyler mırıldadı.

Önünde bulunan kırmızı tabak içerisindeki yemeğe bakarak gülümsüyordu. Onun için nasıl da keyif dolu andı.

Masada oturduğu esnada beyninden farklı şeyleri geçirdiği, dış görüntüsünden kolayca belli oluyordu.

Aklını kaçırmış şekildeki ifadesi, içerisinde bulunduğu durumdan açıkça anlaşılıyordu.

Dakikalarca pişirdikten sonra tabağına aldığı parmakları, üzerinde et bulunmamasına rağmen dişleriyle, tek tek, dakikalarca sıyıyordu.

Bu adam, tam anlamıyla bir psikopata dönüşmüştü. Ancak normal yaşamda; sağlıklı bir insan gibi herkesin arasında, sorunsuzca davranabiliyordu. Bu durum özel bir yetenek olsa gerekti.

Cesetlerden, eve sinen o basık ve rahatsız edici koku bile ona gayet güzel geliyordu.

Her akşam eve girerken üniformalarını dışarıda bırakmayı ihmal etmiyordu. Bazen, kaybettiği aklının bir kısmı çok zekice çalışabiliyordu.

Evdeki kokunun kıyafetlerine sineceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden kıyafet değişimlerini her defasında evin giriş kapısının önünde gerçekleştiriyordu.

Leşler evine dönüşen müstakil evi, böyle hayaller üzerine kurulmamıştı. Ama artık ok yayadan çoktan çıkmıştı...

Zombileşmiş ve etrafa saldıran, şehrin cadde ve sokaklarını yakıp yıkmakta olan yaratıkların haberleri günden güne artış gösteriyordu.

Farklı farklı haber kanallarında birbirinden farklı amatör video yayınları dönüyordu. Ülkede yaşamakta olan kişiler, tedirgin ve korku içerisinde yaşamlarını sürdürmeye devam ediyordu.

Zombiler bazen, şehrin kalabalık yollarında bulunan bayrak direğine tırmanmış bir vaziyette ortaya çıkıyordu.

Bazen de çırılçıplak soyunmuş halde, bir kurbanını kovalıyorlardı.

Trafik lambalarının üzerine çıkmış olan zombiler, kırmızı ışıktaki durmuş araçların üzerine atlıyor ve dakikalarca bu araçların üzerinde sağa sola savrulurken ilerliyorlardı.

Araç sürücüleri; araçlarına zarar gelmesinden korkuyor, diğer taraftan da canlarından olacaklarını düşünerek bir an önce bu durumdan kurtulmak için araçlarını trafik kurallarına uygun olmayacak şekilde kullanıyorlardı.

O anlarda araç kornaları, bir şeylerin yolunda gitmediğini haberdar ediyordu. Şehirlerin kalabalık yollarında araçlar, trafiği kilitliyordu.

Ülke, tam anlamıyla bir kaosu içindeydi.

Zombilerin yüzündeki ifade hep aynıydı. Hepsi sinirli, gözleri pörtlemiş ve dişlerinin neredeyse tamamı dışa çıkmış vaziyette idi.

Yüzleri -abartısız- kan ile yıkanmış gibi saçları ise üzerinde kurumuş kan lekelerinden dolayı kaskatı kesilmişti.

Parçalanmış ve kan lekelerinden asıl rengini kaybetmiş giysileri, insanları ayrıca ürkütüyordu.

Hepsinin tek amacı; bir yudum insan kanını emebilmek ve bir parça insan eti kopararak kendilerini daha iyi hissedebilmektir.

Zombiler ile karşılaşmış ve olaydan hasarsız çıkmış kişilerin yaşadıkları kâbus anları, günün her anı ekranlara yansıyor.

Ülkenin tek gündemi sadece ve sadece zombilerdi. Ülke dışına gitme imkânı bulunan insanların birçoğu ülkeyi çoktan terk etmişti.

Sahip oldukları ailelerini ve gerekli, en temel eşyalarını alarak kendilerini daha güvende hissedebilecekleri başka bir ülkeye gidiyorlardı.

Havaalanları, limanlar, otogarlar hepsi tıklım tıklım insan ile doluydu.

Bu noktalarda insan izdihamları çok fazlaydı. İnsanların sinirleri gerilmiş ve herkes kendine kaçacak bir yöntem arıyordu.

Tüm şehirlerde bu durum aynı şekilde cereyan ediyordu.

Olay yeri müdahale çalışmaları; anlık olarak ihbar noktasına gitmekte olan polis, jandarma ve özel ekiplerce yapılıyordu.

Zombiler, silah ile vurularak imha ediliyor olsa da hiç ummadık şekilde ortaya çıkmakta olan diğer zombiler, olayların büyümesine büyük bir katkı sağlıyordu.

Umulmadık kişiler; aynı safta yer tutan, normal kişiler gibi görünürken bir anda zombi değişimine uğrayarak saldırıya geçebiliyordu.

Saldırıya uğrayanların bir kısmı, ısırılma sonrasında hızlı bir biçimde zombiye dönüşürken bazıları ise bir süre sonra zombiye dönüşebiliyordu.

Süre olarak kimin kaç dakika ya da saat sonra zombi olacağı hiç bilinmiyordu. En tehlikeli olan kısım da tam olarak buydu.

Saldırı sonrası herkes aynı şekilde zombiye dönüşüyor olsaydı bunları kolayca tespit ederek imha edebilmek de o denli kolay olacaktı.

Ülkedeki kaos nedeniyle herkes birbirinden korkuyordu. Saldırıya uğramış kişiler de bu durumu diğer kişilerden saklayarak kendilerini güvende hissetmek istiyordu.

Hiç kimse zombi olacağını bilse de polisler tarafından vurularak ölmek istemiyordu!

Ortamı kargaşaya sürükleyen ve insanların birbirine olan güvenini ortadan kaldıran da tam olarak bu meseleydi.

Hiç ummadık kişiler, hiç umulmadık bir zaman ve ortamda kolayca zombiye dönüşebiliyordu.

Bu yüzden ısırılan kişileri önceden tespit etmek ve onları normal insanlardan uzak tutmak gerekiyordu.

Devlet görevlileri bu konuda önemli bir basın açıklaması yapmıştı.

Isırılan kişiler tarafından kullanılmak üzere özel bir telefon hattı oluşturuldu.

Isırılan kişinin, bu ihbar hattını kullanarak kendini ihbar etmesi isteniyordu.

Ardından ihbar noktasına gelen ekipler, kişiyi -zombiye dönüşmemişse- özel araçlara alarak toplama ve karantina alanlarına götürülecekti.

Kişilere bu bilgilendirmeler, kamu spotu şeklinde , defalarca yapılıyordu.

Isırılma gerçekleşen kişilerin, ihbar hattını kullanarak kendini ihbar etmeleri sonucu; tedavi edileceği ve tekrar eski sağlıklarına dönüştürüleceği garantisi veriliyordu.

Maalesef ki kişiler verilen bu garantiye kavuşamadan zombiye dönüşmelerinden dolayı öldürülüyordu.

Çok nadir de olsa bazı kişiler ısırılmış olmalarına rağmen saatler geçtiği halde, normal insan gibi yaşamaya devam ediyorlardı.

Bu kişiler, bu duruma rağmen yine de özel olarak karantina hücrelerinde korunuyordu.

Zombiler ile daha önce karşılaşmamış kişiler ise hayatlarına temkinli olarak devam ediyordu.

Her biri, kendince korunma yöntemini edinerek işine gücüne gidiyor, okullar da olağanüstü durum altında bir eğitim veriliyordu.

İnsanların birçoğu kendi aralarında şu soruyu soruyorlardı;

“Peki birkaç gün sonra zombiler, tüm kentimizi istila ederse ne yapacağız? Çok hızlı ilerliyorlar, çok saldırganlar, bu yaratıklar için ülke yönetimi bir çare bulamazsa

biz ne yapacağız?'' diye kendi aralarında, sürekli olarak konuşuyorlardı.

Sokaklarda, polis ekiplerince;

“Zombiler, oldukça saldırgan hızlı ilerleyen ve sürekli olarak insan yeme isteği bulunan korkunç yaratıklar.

Eğer kendinizi koruyacak bir silahınız bulunmuyor ise onlara asla yaklaşmayın.” şeklinde bilgilendirme anonsları yapıyordu.

Sağlıksız çalışan bir beden, tamamen zedelenmiş bir beyin ve korkutucu dış görüntüsüyle sokaklarda sendeleyerek ilerlemekte olan zombiler, tüm ülke sınırları içerisinde adeta büyük bir korku ve kaos yaratıyordu.

Zombilerin bir kısmı, sağa sola sallanarak ve inanılmaz rahatsız edici bir uğultu oluşturarak canlıların üzerine doğru yürüyorlardı.

Bazıları adeta bir bebek gibi dizlerinin üzerinde emekliyordu.

Hepsi, polise denk gelip imha edilecekleri o ana kadar istedikleri kadar insan kanını içebilmenin çabasını sürüyordu.

Bu yüzden تنها bölgelerde, kabalık bir biçimde bulabilecekleri insanları gözlerine kestiriyorlar ve oldukça sinsî bir şekilde saldırıya geçiyorlardı.

Saldırdıkları anda ortaya çıkan görüntü ise hem tarifsiz hem anlamsız hem de olabildiğince dehşetliydi.

Kimisi bu şekilde gerçekleşen bir salgının aptallıktan başka bir şey olmadığını iddia ediyor.

Kimisi de ülkeyi karıştırmak isteyen kişilerin oluşturduğu bir numara olduğunu söylüyordu.

Herkes haberlerde gördüğü olaylar hakkında birtakım düşüncelerini ortaya koyuyor olsa da aslında hepsinin aklında, gizliden gizliye bir korku durumu oluşmuştu çoktan.

Akşam olup mesai saati son bulduğunda herkes evlerine gitmek için birtakım toparlanma hazırlıkları yaparken diğer bir yandan da ülkedeki kötü durumdan korunmak için kendince önlemler alıyordu.

Kimisi aracına bindiğinde aracının tüm kapılarını kilitliyor. Hemen yanı başındaki koltukta bir silah bulunduruyordu.

Kimisi de kendini daha güvende hissetmek için diğer iş arkadaşından ayrılmadan evine ulaşmaya çalışıyordu.

İnsanlar genel olarak, yanlarına birtakım koruyucu silahlar almadan bulundukları yaşam alanlarından sokaklara asla çıkmıyorlardı.

Olayların çok yakınında olmayıp sadece ve sadece ekran başında izlemekte olan kişiler ise hâlâ bu duruma inanmak istemiyorlardı.

Kendi aralarında;

“Hadi canım ya zombiymiş, hangi devirde yaşıyoruz?” diyerek çıkan haberlerin tesellisini kendi kendilerine yapıyorlardı.

Bunların sadece hastalıklı insanlar olduklarını ve aslında ekranlardaki gibi insanlara gerçekten zarar vermediklerini düşünüyorlardı.

Ama ortaya çıkan insan cenazeleri ve cenaze nakil araçlarının sokaklarda yoğun bir şekilde bulunuyor olması, olayın ne kadar da vahim olduğunu gözler önüne açıkça seriyordu.

Cesetler, ülkenin görevli kişileri tarafından yerlerden âdeta parça parça toplanıyor, sokaklar özel ilaçlar ile ilaçlanıyordu.

Oluşan son dakika haberleri, her geçen gün ülkenin farklı yerlerinde, sıklıkla ortaya çıkmaya başlıyordu.

İnsanlar sahip oldukları siyahlarını kullanarak zombi gruplarının bulunduğu noktaya akın ediyor ve gördükleri an vurarak bu korkunç olaydan bir an önce kurtulmaya çalışıyordu.

Bazı kişiler ısırılmış ama henüz zombileşmemiş sevdiklerini hastanelere getirmek için çaba gösteriyorlardı. Sokaklarda ambulans sesleri sürekli olarak baş gösterirken kendi imkânları ile sevdiklerini karantina alanlarına ya da hastanelere ulaştırmak için adeta birbirleri ile yarışıyorlardı.

Tabii bu süreçte de sevdikleri tarafından ansızın ısırılan kişiler de sıklıkla zombileşiyordu.

Anne ve babalar ısırılan çocuklarını ölüme terk edemi-

yordu. Yardım sırasında ise kaçınılmaz son ile karşı karşıya kalıyorlardı.

Hastaneler, artık güvenli ve sağlık sunabilen kurumlar olmaktan çoktan çıkmıştı.

Gelen birçok kişi zombiye dönüşerek hastane personeli ve normal hastaları canlı canlı yiyerek dehşet ortamına dönüştürüyordu.

Hastane koridorları parçalanmış insan bedenleri ve yerlere savrulmuş olan kokuşmuş insan organları ile doluydu.

Ölüm anında insanların yüzünde kalan korku ifadesi; olayların dehşetini fazlasıyla gözler önüne seriyordu.

Yerde can çekişen, zombileşmiş birçok kişi gibi yeni ısırılmış ve yardım için yalvaran onlarca farklı kişi de bir arada bulunuyordu.

En güvenli ortamlar olarak bilinen ve insanların sağlığına kavuşabilmesi adına yürütülmekte olan hastane hizmetleri, ülkenin birçok il ve ilçesine hizmet veremez hale gelmişti.

Ülke hiç eskisi gibi değildi artık! Doğru ve yanlış gerçekten anlaşılamıyordu.

İnsanların, artık en yakınlarına bile inancı ve güveni kalmamıştı.

İşler olabildiğince karışmıştı. Aileler parçalanmış, birçok çocuk bu olaylar yüzünden anne ve babasız kalmıştı.

Aile üyeleri, tükenen besinlerinin yerine yenilerini alabilmek için saklandıkları yerden çıkıyordu.

Araçlarına binerken yanlarına en tehlikeli olan silahlarını alıyor, saklandıkları yerlere en yakın noktada bulunan market ve alışveriş merkezlerine akın ediyorlardı.

Durumlar bu dükkânlarda da pek iç açıcı değildi. Birçok kişi buralardan erzak bulabilmek için gelmiş fakat geri dönememişlerdi.

Yerde yatan ölümlere bakıldığında; başarısız oldukları kolayca ortaya çıkıyordu.

Marketin içerisinde yan yana, üst üste ve gelişigüzel yere serilmiş insan cesetleri, manzaranın ürkütücü yanını gözler önüne seriyordu.

Zaten ortada market diye bir şey de kalmamıştı. Ne raflarında alacak besinler vardı ne de raflar olduğu yerde duruyordu.

Alınmamış yiyecekler ise yerlere dökülüp saçılmış ve insan cesetlerinin arasında kaybolmuştu.

İzdihamın, korkunun ve çaresizliğin en belirgin haliydi; marketin içi. Camları tuz buz bir biçimde parçalanmış, tabelası bile çarpışma ve kaçışma anında yere yuvarlanmıştı.

Şehir merkezinde zombi grupları ve onları imha etmek için çalışan güvenlik ekipleri bulunuyordu. Bunların arasında kahramanca çarpışmak isteyen gönüllü ve silahlı kişiler de yer alıyordu.

Evlerin, iş yerlerinin cam ve kapıların arkalarına ağır eşyalar yerleştirilerek daha korunaklı bir hale getiriliyordu.

Yiyecek hiçbir şeyi kalmayanlar, hayata tutunabilmek için saklandıkları yerden çıkarak gizlice yiyecek arıyorlardı.

Evde kalıp yiyecek bekleyenler ise; giden kişinin geri dönmesi için saklandıkları yerde çaresizce bekliyorlardı.

Giden kişi için geri dönünceye kadar dualar ediyor ve korku içerisinde boğazlarından geçirecekleri bir lokma ekmeği bekliyorlardı.

Ormanlık bölgelerden kendi araçları ile geçmeye çalışan herkes, bu bölgelerin en tehlikeli yerler olduğunu çok iyi biliyordu.

Zombiler ağaçların olduğu yerlerde çok daha kolay bir şekilde saklanma imkânı bulunuyordu.

Bu korkunç yaratıklar, ağaçların gövdeleri arkasına ya da üzerine çıktıkları ağaç dallarının arasına saklanarak gizleniyorlardı.

Araçları ile bu bölgelerden geçmek durumunda kalan kişilerin aniden önlerine çıkarak kaza yaptırıp onları etkisiz hale getirmeyi çok iyi biliyorlardı.

Kaza yapan araçlardan metrelerce uzağa savrulan kişiler, baygın ya da yarı baygın bir halde bulundukları yerde yatar-ken kısa süre içerisinde zombi saldırısına maruz kalıyorlardı.

İçlerinden ölmeyenler, zombiye dönüşerek gruba dahil oluyorlardı.

Aracın içerisinden sağ çıkıp ormanın derinliklerinden geçerek kurtulmayı ümit edenler ise; kendini bir anda bir zombi gurubunun tam da ortasında bulabiliyordu.

Çok nadiren de olsa şanslı kişiler; sağlıklı insanların bulunduğu, güvenli yaşam alanlarına kadar ısırılmadan ulaşabiliyorlardı.

Zombiler, kalabalık bir grup olduklarını ve bu bölgelerde saklanmakta olduklarını kolayca belli ediyorlardı. Ortaya çıkarttıkları o rahatsız edici sesler, ölümün yaklaştığını kolayca haber verebiliyordu.

Başından zombiler ile ilgili bir olay geçmiş olan kişiler, ülkedeki sağlıklı kişiler tarafından soyutlanıyordu.

Isırılmadıkları konusunda insanları ve uzmanları ikna etmek durumunda olanlar, boşalan hapisanelere alınıyordu. Bir süre gözlem altından tutulduktan sonra normal insanların arasına katılmaları sağlanıyordu.

Çünkü ilerleyen saatler içerisinde kimin, ne şekilde zombiye dönüşebileceği; hiç mi hiç bilinmiyordu.

Güvenli olarak bilinen bölgedeki kişi sayısı, her geçen gün azalıyordu.

Her defasında, yardım istemek ya da yiyecek bir şeyler

bulmak için gidenlerin birçoğu geri dönmüyordu. Dönen kişiler ise zombiye dönüşerek saldırıya geçiyordu.

Ülke hükûmeti tarafından, zombilerin yoğun olduğu tüm noktalar karantina altına alındı. Ordudan çok sayıda asker, tüm silah güçleri ile bölgeye sevk ediliyordu.

Yerde askeri araçlar, gökte helikopter, uçak ve dronlar ile adeta kuş uçurtulmuyordu.

Durmaksızın ortaya çıkan zombiler bir bir imha ediliyordu.

Karantina bölgesinde yaşamakta olan kişilerin, toplu taşıma araçları ile başka noktaya ulaştırılması sağlanıyordu. Halk dışarıya çıkamadığı için yemek, su ve ilaca ihtiyaç duyuyordu.

Acil ihtiyaçlar için devlet kurumları tarafından su, ekmek ve çocuk bezi gibi temel ihtiyaçlar, evlerin çatı veya teraslarına havadan bırakılıyordu.

Ülkenin hava araçları, temel ihtiyaç malzemelerinin ulaştırılması için seferber ediliyordu.

Halkın hayatta kalabilmesi için evden çıkmasını gerektirecek tüm ihtiyaçlar, özel olarak oluşturulan “Alo Yardım Hattı” ile belirleniyor ve acil durum eylem planına uyularak istenilen adreslere ulaştırılması, büyük bir hassasiyet içerisinde sağlanıyordu.

Sokaklarda olan insanlar; salgın belirtisi oluştuğunda, bulundukları ortamdan hızlıca kaçmaya çalışırken oluşan

izdihamda yaralanarak ölmek durumunda kalıyordu.

Halk, gelecekte şüpheli ve kıyametin kopuşunun başlamış olabileceğinden emin, gibi çeşitli düşüncelere bürünmüş bir halde idi.

Her yer, cinayet mahalline dönüşmüş gibiydi. Sokakları, kan lekeleri boyamış; her bir noktada insanların parçalanmış iç organları bulunuyordu.

Helikopterler ile karantina alanına gelen askerler, olay yerindeki yerini alarak gerekli teyakkuzu sağlıyordu.

Nereden, ne şekilde çıkacağı ve saldıracağı belli olmayan zombileri, etkisiz hale getirmek için Türk ordusu hummalı bir çalışma ortaya koyuyordu.

Şehrin sokaklarında; motorlarına binmiş kahraman halk, ellerindeki döner bıçaklarını kullanarak adeta zombilerin korkulu düşmanı olarak görev alıyorlardı.

Sokak aralarına dolmuş tek tük zombileri kolayca imha edebilmek mümkün iken bir grup kalabalık zombi arasına dalmak adeta bir intihara dönüşüyordu.

Ülkenin hapisanelerindeki tüm mahkûmları teker teker salınmıştı ve boş kalan zindanlara, zombiler tarafından ısırılıp zombileşmemiş kişilerin doldurulması düşünülüyordu.

Bu sayede ortaya çıkarılan ilaçlar, zombiler üzerinde daha kolay bir şekilde uygulanabilecekti.

Fakat salınan mahkûmlar şehir merkezlerine ulaşır özgürlüklerine kavuştuklarında ülkenin farklı noktalarında başka başka suçlara imza atıyorlardı.

Yıllardır kapalı kaldıkları hücrelerde intikam duygusu ile büyüttükleri hayallerini yerine getirmek için adeta suçun üzerine yürüyorlardı.

Hapishaneden çıkan her bir suçlu, yıllarca içinde biriktirdiği intikamı alabilmek için doğrudan suç işleyeceği adrese koşarak gidiyordu.

Kimisi yarım kalan davasını görmek için kimisi de düşmanını vurmak için yollara düşüyordu.

Kimisi başka bir yoldan intikam almak için bazı noktaları ateşe veriyordu.

Sadece zombi istilasası ile baş etmeye çalışmayan hükûmet, bir andan da suçluların ortaya çıkardığı zararlar ile baş edebilmek için binlerce farklı emniyet mensubunu göreve çağırıyordu.

Emniyet dairelerine art arda gelen ihbar telefonları ile ülke, bir de bu salınan suçluların olayları ile uğraşmak durumunda kalıyorlardı.

Onlar için dışarıda yaşanan durumun hiçbir önemi bulunmuyordu.

Ya da ne kadar zor bir durumun yaşandığı hakkında hiçbir bilgileri bulunmuyordu.

Televizyonun ve farklı iletişim organlarının bulunmadığı bir hücrede, yıllardır yaşamakta olan bir kişi, nasıl olur da zombi salgını ile ilgili bir bilgi edinebilirdi ki?

Ülke kendi içerisinde, adeta suçlular ve zombiler ile sınanıyordu.

Bu iç karışıklık ve iç savaş, ölümler ile diriler arasında yaşanıyor gibiydi.

Dakikalar öncesinde yavrusunu korumak için tüm çabasını gösteren bir baba, sadece dakikalar sonra zombi yavrusunu öldürebilmek için elinden gelen en büyük çabayı gösteriyordu.

Birkaç sopa darbesiyle kolayca yere yığılmakta olan zombiler; bıçak, testere ile yaralanarak ve beyninden vurularak kolayca yere serilebiliyordu.

İnsan etine ve insan kanına olan açlık duygusu, zombileri insanlara fazlasıyla yaklaştırıyordu.

Yaşamak için hiç durmadan kan emmek isteyen bu ürkütücü yaratıklar, sürekli olarak bir arayış içerisinde bulunuyorlardı.

Ülkede yaşamakta olan insanların birçoğu artık standart yaşam şekillerinden vazgeçerek evlerinde bir hapis hayatı yaşamaya başlıyordu.

Para kazanmak ya da sosyalleşmek gibi normal ihtiyaçlarının her birini rafa kaldırarak sadece ve sadece hayatta kalabilmenin çaresini arıyorlardı.

Bu nedenle evlerinin bodrumlarında ve yiyeceklerini yanlarına alarak sığınaklarda saklanmayı daha çok tercih ediyorlardı.

Nefes alabilmek bile bu insanlar için en büyük şans olarak düşünülüyordu.

Sokaklar adeta bir savaş alanına dönmüş vaziyetteydi.

Ülkenin en önemli şehrini olan İstanbul'un boğaz köprüsü, yerle bir olmuş ve neredeyse insanların ulaşım yolları bir enkaza dönmüştü.

Zombiler, aşırı derecede tehlikeli ve bir o kadar da sinirliydiler. İnsan bulamadıklarında, bulundukları ortamları yakıp yıkarak ilerlemeyi tercih ediyorlardı.

Bulundukları alanda var olan tüm dükkânlara girip yağmıyorlar, araçları ateşe vererek etrafında gruplar halinde, adeta bayram yaparcasına dans ediyorlardı.

İstanbul'un Tuzla ilçesindeki bir okula saldıran zombiler ülkede büyük bir katliama neden oldu.

Okuldaki savunmasız öğrencilere saldıran zombiler o masum çocukların bedenlerinde hasar bırakırken kendileri gibi zombiye dönmelerine neden oldular. Aileler oluşan travmatik durum karşısında oldukça üzgün ve kızgındı.

Ülke yönetimine olan öfke her geçen gün durmadan artıyor ve ülke başkanını istifaya çağırarak kendi aralarında birtakım propaganda toplantıları düzenliyorlardı.

Ülkenin başkanı, tüm kanallarda son dakika gelişmesi şeklinde halka sesleniş konuşması yapıyordu.

“Değerli Türk halkı, öncelikle hepinizden sakin olmanızı istiyoruz.

Her şey kontrolümüz altında, gece gündüz demeden bu salgının kaynağını araştırıyoruz.

Ne olduğu belirsiz bu canavarları bir an önce durdurmak için tüm ekibim, bilim üyeleri ve güvenlik ekiplerimiz sizler için işlerinin başında.

Umuyorum ki çok kısa süre içerisinde ülkemizi saran bu durumdan kurtularak selamete ulaşacağız.

Sizlerden ricam; evlerinizde kalmanız ve mümkünse ulaşımı zor olan yüksek katlı binalarda, sığınaklarda saklanmanızdır.

Askeri unsurlarımız bu canavarları en kısa zamanda temizleyecektir. Bu durumu ortaya çıkaran kaynağa ulaşarak sorunu tam anlamıyla, kökünden çözeceğimize söz veriyorum.” diyerek sözlerini tamamladı.

Yapılan açıklamadan ardından eğitim hayatına ara verilmesi kararı alındı.

Çünkü birçok farklı okulun sıralarında, genç öğrencilerin yerini, ölmüş öğrenci bedenleri alıyordu.

Yapılan açıklamadan hemen ardından insanlar, evlerinin balkonlarına çıkmış çevreyi gözlemliyordu.

Farklı noktalardan yükselen çığlıklar ve ağlama sesleri dinleyenlerin kulaklarında inanılmaz etki yapıyor, adeta beyinlerini uyuşturuyordu.

Ölümün en feci şekli; herkesin bu sona hazırlıklı olmasını fısıldıyor gibiydi.

Sesleri duyup sadece çaresizce, uzaktan izlemek durumunda kalan herkes, sinirden bulunduğu yerde ağlıyordu.

Askeri personeller, ünlü caddelerin yanı sıra sıradan mahalle sokaklarında bile kol geziyordu.

Her biri, nişan almaya hazır bir vaziyette ve nereden ne çıkacağını hiç bilmeyecek bir şekilde, eli tetikte bekliyordu.

Askeri araçlar ile gelen diğer silahlar, gönüllü kahramanlara tek tek dağıtılıyordu.

Zombi olarak adlandırılan o ölüm makinelerini imha edebilmek için ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlardı.

Başka zaman, vatani ve toprağı için ölürek şehit olan bu askerler, şimdilerde neye benzediğı belli olmayan; korkunç zombiler ile savaşarak canlarını bir hiç uğruna kaybediyorlardı.

Oluşan durum öyle feci, öyle belirsiz ve ürkütücü idi. Çaresiz bir salgın hastalık şeklinde her saniye, hiç durmadan ilerliyordu.

Ülkedeki insanların birçoğı hiç umulmadık, تنها alanlara saklanmıştı. Sıranın onlara geleceğı düşüncesi ile ölümü düşünüyor, diğer bir yandan da bu soruna bir son verilmesini

ümit ediyorlardı.

Evlerinde gizlenerek hayata tutunmaya çalışan insanlar da arada, perde arkasından sokaklarda olup bitenleri izlerken dehşet anlarını, vücutlarında hatta uykularında bile istemeden yaşıyorlardı.

Durumun çok daha iyiye gitmesini beklerken sokaklarda, zombilerin insanları yemelerine şahit olmaları, bekleyişlerini zorlaştırıyor ve onları fazlasıyla korkutuyordu.

Sokakta mücadele etmekte olan kahramanlar ise kazı aracı ile yerin altına tüneller açıyor ve zombilerin olmadığı noktalarda bu yer altı mağaralarında bir süre dinlenmek için saklanıyorlardı.

Askeri araçlar, tüm ülkeyi sararken hem karadan hem de havadan tüm askeri araçlar bir kargaşa oluşturuyorlardı. Havadan dronlar ile gözlemler yapılarak karadaki askeri taburlara nokta bilgisi veriliyordu.

Denizde bulunan feribotlar insan ile kaynıyordu. Denizin tam da ortasında, İstanbul'da yaşanan drama şahitlik ediyorlardı. Ama ellerinden gelen hiçbir şey bulunmuyordu.

Bir süre sonra, feribot içerisinde kalan insanların tüketeceği hiçbir erzak kalmayınca havadan helikopterler ile insanlara erzak takviyesi yapılıyordu. Tüm ülke bir anda birbirine deli gibi kenetlenmiş durumdaydı.

Apartmanlarına saklanan kişilerin de can güvenliği yok gibiydi. Birkaç adet toplanmış zombi grubu tarafından, apart-

manların kapıları kırılmak için zorlanıyordu.

Evlerinde saklanmakta olanların, bu durum karşısında pek de yapacak bir şeyleri bulunmuyordu. Her biri, sadece korku içerisinde, adeta tir tir titriyordu.

Ellerine geçen tüm savunma aletlerini yanı başlarında bulundurarak oluşabilecek savunma anına karşın kendilerince önlem alıyorlardı.

Ne düzgün bir beslenme ne de doğru düzgün bir uyku çekerek tüm gün, zombilere yem olmamak için nöbet tutuyorlardı.

Hükûmet, halka; her defasında daha fazlasını zorlamakta olan zombiler için önerilerde bulunuyordu. Vatandaşların, korunmak için neler yapabilecekleri hakkında yeni yeni bilgilendirmeler yapıyordu.

Devletin tavsiye etmekte olduğu güvenlik önlemleri arasında;

- Zombilerin topluca bulunduğu alanlara benzin dökerek yakma, silah ile ateş etme, kesici ekipmanlar ile kafalarını kesmek gibi imha yöntemleri bulunuyordu.
- Zombiler ile yakın temas halinde bulunmak ise kesinlikle yasaktı.
- Oldukça hızlı bir hareket gücüne sahip olan zombiler ile başa çıkabilmenin kolay olmadığı aktarılıyordu.

Sadece birkaç dakika içerisinde, yakınındaki onlarca kişiyi etkisiz hale getirebilme yetenekleri ile çok tehlikeli mahluklara dönüşebiliyorlardı.

Dr. Ahmet Kim?

Saat çoktan gece yarısını geçmişti. İstanbul'a bağlı bir ilçenin işlek semtinde, yol üzerinde hizmet vermekte olan küçük bir büfe yer alıyordu. Buradaki büfeyi Dr. Ahmet'in ailesi uzun yıllardır işletiyordu.

Ahmet, büfeye çok nadir olsa da uğrar ve ailesinin üzerindeki yükü bir gece de olsa almak için burada görev alırdı.

Görev aldığı gecelerde ise vaktini arkadaşları ile laflayarak geçirmek için onları da yanına davet ederdi.

Ahmet, güzel bir eğitim almış, özellikle tıbbi araştırmalarda görev alan kariyer sahibi bir bilim insanıydı.

O gece, büfe de yer almasının asıl sebebi; babasının biraz rahatsız olmasıydı.

Büfe; yaklaşık olarak bir buçuk metre karelik bir alandan oluşuyordu. İşlek cadde üzerinde olduğu için gece boyu, farklı farklı araçlar, hemen önünde durarak ihtiyaçlarını bu küçük büfeden gideriyorlardı.

Bu özel işletme, hatırı sayılır bir getiri sağlıyordu. Özellikle gece ayakta olan kişiler ihtiyaçlarını sıklıkla bu büfe üzerinden gideriyordu.

Ahmet evde olduğunda ve büfeye bakacak kimse olmadığında bir ucundan tutmak ve ailesini memnun edebilmek için geceleri büfe de -istemese de- görev alırdı.

Güneş dağların ardından yüzünü gösterip hava aydınlanmaya başlayınca büfede görev alacak başka bir aile üyesi, Ahmet'ten görevi devralırdı.

Ahmet, arkadaş çevresi tarafından da çok sevilen ve ilgi duyulan biriydi.

Bu yüzden; büfede bulunduğu saatlerde, sevdiği arkadaşları ile toplanarak eski günlerini yad ederlerdi.

Değerli arkadaşları, ona gece boyu eşlik etmekten büyük bir zevk alırdı.

Okul yıllarındaki anılarını konuşarak uzun geceleri tüketmek, hepsine bir terapi gibi geliyordu.

Gece boyu çocukluk dönemlerine inen sohbetler yapılırken peş peşe sigaralar yakılarak paketler tamamen bitirilirdi.

Dr. Ahmet, kötü alışkanlığı olmayan ve sürekli olarak alkol ve sigara gibi konularda arkadaşlarını uyaran bir insandı. Ne de olsa bilim insanıydı. Vücut için zararlı olan her şeyin uyarılması konusunda kendini fazlasıyla sorumlu hissediyordu.

Ona ayrılan hafta sonu tatilinin bir gecesini büfede çalışarak tamamlarken ertesi gün içerisinde de ailesiyle hasret giderebilmenin derdine düşerdi.

Ülkenin en önemli üniversitelerinden birinde özel bilim kurulu üyesi olarak görev alıyordu. Ortaya çıkan hastalıkların tedavisi için ilaç geliştirme ve araştırma konusunda görevliydi.

Lise yıllarından beri gönlünde hep bir tıp insanı olabilmek yatıyordu. Başarılı eğitim hayatı, bu amacına ulaşmasında hep bir basamak oldu.

Okul başarı puanları ve üniversite sınavından elde ettiği yüksek derecesi, Türkiye'nin en başarılı üniversitesinde yüzde yüz burslu olarak okuma fırsatını sundu.

Eğitim hayatının neredeyse tamamı; kazandığı ödüller, dereceler ve karşılıksız verilen burs imkânları ile tamamlandı.

Güzel bir eğitimi tamamlarken çok sayıda özel projeye de imza atmış bulunuyordu.

Aldığı çeşitli başarı belgeleri ve TV kanallarında hakkında çıkmakta olan olumlu haberler, onu daha fazla kamçılıyordu.

Türk insanı, böyle başarılı insanları fazlasıyla severdi.

Çevresindeki herkes de onu fazlasıyla seviyor ve bağrına basıyordu.

Bu yüzden herkes için ve ülkesi için yapılacak çok özel işlerin olduğunu düşünüyordu.

Son teknolojileri yakından takip ederek önce iş, diyerek her daim işini ailesinden de önde tutardı.

Bir dönem yurt dışında özel bir üniversitede görev alarak

büyük başarılarla imza atmıştı.

Dünyaca nam yapmış bir Türk bilim insanı olarak ülkesini gururlandırmıştı.

Elde ettiği tüm başarılı çalışmaları sonucu, kendisine farklı Dünya ülkelerinden çalışma teklifleri yağsa da Ahmet, ülkesine hizmet edebilmek için Türkiye'ye geri döndü.

Dr. Ahmet de zombi salgını ile ilgili ilk gelişmeleri, herkes gibi TV ekranlarından öğrendi.

Son dakika gelişmesi olarak yayına düşen haberler hemen ilgisini çekmiş ve ortada tıbbi bir durum bulunduğunu düşünmüştü.

İlk defa ekran karşısından izlediği insan değişimlerini gördüğünde; bu durumun zararlı bir virüs ile ilgili olabileceğini düşünmüştü.

Haberleri izler izlemez yapılacak işler ajandasında yer alan temiz bir sayfayı açtı.

İvedi şekilde yapılacak bir çalışma olarak "*Zombi salgını için acil bir önlem al Ahmet.*" şeklinde bir not düştü.

Çalışma odasında bulunan dolabı açarak içerisinden her daim olay yerine giderken aldığı o çantasını da aldı.

Zombilerin bulunduğu karantina alanlarına giderek birtakım görüntüleri kendi kamerası ile çekmek istiyordu.

Her çalışmasında incelediği şekilde yine ortaya çıkan

yeni olayı yerinde ve canlı olarak bizzat inceleyebilmek en önemli kuralıydı.

Olayları yerinde analiz etmek için zaman kaybetmeden yola koyuldu.

Aracına binerek Ankara sokaklarında yaşanan zombi salgınının yoğun olduğu semtlere doğru ilerlemeye başladı.

Neredeyse başını çevirdiği her yerde, kapısı bacası kırılmış ve pencereleri yere indirilmiş binalar görüyordu.

Arabası ile yavaş yavaş ilerlerken hemen gözüne ilişen bir zombi cesedini incelemek için aracının kontağını kapadı ve el frenini çekerek aracı durdurdu.

Aracın yan koltuğunda bulunan çantasının fermuarını açtı. İçerisindeki kutudan bir çift eldiven alarak her iki eline de giydi.

Yine çantadan bir cerrahi maske çıkartarak taktı. Ardından yüz siperini çantadan çıkardı ve tüm yüzünü kapayacak şekilde yüzüne taktı.

Aldığı önlemlerin ardından korunduğundan emin olarak arabanın kapısını açarak yavaşça indi.

Temkinli adımlar ile aracın hemen önüne doğru yürüdü.

Bedeni iki ayrı parçaya ayrılarak bağırsakları dışarıya savrulmuş zombinin yanına doğru yavaştan eğildi.

Ortaya çıkan ürkütücü durum karşısında, suratının aldığı ifade gerçekten hiç de hoş değildi. Kokudan fazlasıyla rahatsız olmuş olan burnunu yukarı doğru kaldırıyor ve kokunun girmesini engelliyordu.

Yüzünü buruşturmuş bir vaziyette cesede doğru bakarken o yeşil renkli gözlerini fazlasıyla kısıyordu.

Zombilerin ölü bedenlerinden çıkan rahatsız edici koku, insanın dayanabileceği türden değildi.

Kamerası ile ortamdaki tüm kanıtları bir bir kayıt altına aldı. Metrelerce ileriye ulaşan kan izlerini de tek tek fotoğrafladı.

Ardından zombiler ile ilgili tüm kanıtları toplayabilmek için karantina bölgesine doğru ilerlemeye devam etti.

Sokaklarda ağlayan insanların vahim durumu onu fazlasıyla üzmeye yetiyordu.

Aracının hızını çok fazla arttırmadan ilerliyordu ve yaklaşık elli metre daha gittikten sonra yeniden aracından inmek durumunda kalıyordu.

İşgal edilmiş evlerin görüntüsü ardında ve hemen yol kenarında yere uzanmış küçük bir kız çocuğu bulunuyordu. Hareketlerine bakılırsa yaşıyor gibiydi.

Ahmet, aracını yol kenarına park ettikten hemen sonra dikkatli bir şekilde çocuğun yanına yaklaştı.

“*Merhabalar, iyi misin?*” diye olabildiğince sessiz ve yumuşak bir ses tonu ile sordu; fakat cevap alamayınca yeniden seslendi.

“İyi misin, benden sana bir zarar gelmez.” dedikten sonra yere yüzükoyun kapanmış ve ağlamaktan halsiz düşmüş o kız çocuğu, gözlerinde yaşlar ile başını Ahmet’e doğru döndürerek sadece baktı.

Gözlerine bakıldığında ne kadar korktuğu ve ürktüğü kolayca anlaşıyordu.

Sanki karşısına çıkacak zombilere karşı savunmasızca teslim olmuş gibi yerde uzanıyordu. Küçücük bedeni istemsiz de olsa korkudan tir tir titriyordu.

Belli ki onu bu duruma getiren önemli bir şeyler olmuştu. Olabilecekler insanın aklında kolayca belirliyordu.

Ahmet, elini yavaşça uzatarak yerden kalkmasına yardımcı olacak bir girişimde bulundu.

Uzun uzun sadece Ahmet’in eline bakmakla yetinen ve hiçbir şekilde konuşmayan o güzel gözlü yavrucak,

“Hadi, benden korkmana gerek yok, sana yardımcı olabilirim.” sözlerinin ardından elini yavaşça Ahmet’e uzatarak ayağa kalktı.

Üzerindeki kıyafetler, yoldaki toza fazlasıyla bulanmıştı. Dağılmış kıvrırcık saçları, gözlerinden akan yaşların ve toprağın buluşması ile çamur olmuştu.

Ahmet ve o küçük kız aracın içine doğru yavaşça yürüdüler.

Araca oturduklarında doktor, torpido gözünde bulunan bir

şişe suyu çıkararak bu küçük kıza yavaşça uzattı.

Ürken ama güvenmekten başka çaresi de olmayacak şekilde kapağı açılmış halde ona uzatılan su şişesini, minicik avucunun içine alarak içmeye başladı.

Anlaşılan o kadar çok susamış ki o küçük midesine, şişede bulunan suyun büyük bir bölümünü indirdi.

İşi bittikten sonra su şişesini Ahmet'e doğru uzattı.

“Şimdi daha iyi misin, neler olduğunu bana anlatmak ister misin?” diye sordu Ahmet.

“Çok mutsuzum, ailemi kaybettim. Evimizde karyolanın altında uykuya dalmışım. Çok garip sesler çıkıyordu, tam da o anda uyandım.

Evimizin içine yalpalanarak giren korkunç kadın ve erkekler gördüm. Odaya girip annemin, babamın ve kardeşimin bedenlerini deştiler. Hepsinin ağzından yere kanlar akıyordu.

Korkudan yerimden çıkamadım. Bedenim sanki taş kesilmişti. Bir süre olduğum yerden hareket edemedim.

Bütün bedenim kaskatı kesilmişti. İçimden haykırıyordum ama dilimden hiç ses çıkmıyordu. Ne yapacağımı bilemeden ölümlerini izledim.

Yere düştüğü anda, annemin yeşil gözleri benimle buluştu. O anda çok korktum. Annemin, göğüslerinin olduğu yerden kanlar akıyordu.

Bulduğum yerden çıktığımda o iğrenç canavarlar

evimizden çıkmıştı. Kanlar içinde uzanmakta olan anne ve babama seslendim.

‘Uyanın ve ayağa kalkın, çok korkuyorum!’ diye bağırdım.

Ne annemden ne babamdan ne de abimden ses çıkıyordu. Hiçbiri kıpırdamadan yerde uzanıyorlardı.

Çığlık atarak sokağa doğru çıktım. Her yer savaş alanı gibiydi.

Kimden ne gibi bir yardım isteyeceğimi hiç bilmiyordum. Sokaklar bomboştu. Ailem yoktu.

Aklımı kaybedeceğim sandım. Yere yattım ve ağlamaya başladım. Ne kadar süredir orada yatıyorum bilmiyorum, sanırım ağlamaktan kendimde geçmişim.

Ondan sonrasını biliyorsunuz zaten. ’’

“Peki, şimdi ben ne yapacağım?” diyerek tekrardan hıçkırıklar içerisinde ağlamaya başladı, o minik kızcağız.

Ahmet, aracın vites bölümünde bulunan cep telefonunu alarak birini aradı.

Kimsesiz çocukların bakıldığı kurumda müdür olarak görevli olan kişi ile irtibata geçerek bu küçük kızın koruma altına alınması gerektiğini söyledi.

Doktor, telefonu kapadıktan hemen sonra asıl işinden vazgeçerek kurumun bulunduğu noktaya doğru aracını yöneltti.

Şehrin sokaklarında ilerlerken her ikisi de; enkaza dönüşen binaları, yanmış araç iskeletlerini, yerlerdeki kan lekelerini

ve ölülerin bedenleri görmezden gelemiyordu.

Doktor bu manzara karşısında her ikisinin de daha fazla üzülmemesinin önüne geçebilmek için;

“Senin adın nedir? Hadi, tanışalım istersen. Ben, Ahmet abin.” diyerek küçük kız ile iletişim kurmaya çalıştı.

“Benim adım Ayşe, ortaokula gidiyorum. Biz dört kişilik çok mutlu bir aile idik. Annemi, babamı ve abimi gerçekten çok seviyordum.

Gözümün önünde yaşananlara hâlâ anlam veremiyorum. Keşke ben de onlar gibi ölseydim.

Şimdi ben onlar olmadan ne yapacağım, Ahmet abi?” diyerek tekrar ağlamaya başladı.

“Korkma Ayşe, ailen yok ama artık ben varım. Şimdi seni çok güvende olabileceğin bir yere götürüyorum. Orada senin gibi kimsesiz olan arkadaşların olacak.

Seni de onların yanına bırakacağım fakat seni bundan sonra sık sık ziyaret edeceğim. Beni gerçek bir abi gibi görebilirsin, olur mu Ayşe?” dedi.

Kafasını sallayarak *“olur”* şeklinde bir onaylama ifadesi gerçekleştirdi minik kız.

Aracın içerisinde, gideceği yeri bilmeden susuyor ve korku içerisinde düşünerek kendini Ahmet abisinin verdiği karara uymaya bırakıyordu.

Zaten bundan başka yapabileceği bir şey de bulunmuyordu.

Ya kendini sokaklara atıp zombilere yem olacaktı ya da bu adama güvenerek kendine başka bir yol çizecekti.

Nihayet kurumun bahçesine aracı ile giriş yapan Ahmet, uygun bir yere park ederek araçtan indi. Ardından Ayşe'nin kapısına doğru hızlıca hareket ederek onu araçtan indirdi ve kapıyı yavaşça kapadı.

Aracın tüm kapılarının kilitlenmesi için düğmeye bastı ve birlikte el ele kurumun içine doğru giriş yaptılar.

Ayşe'yi yurt görevlisine teslim ederken gereken resmi prosedürleri bir bir yerine getirdi.

Kurumdan ayrılırken küçük kıza, birkaç şey söylemek için yavaşça eğildi.

"Bak Ayşe, ben bir doktorem. Senin, bana istediğin zaman ulaşabilmen için gerekli iletişim bilgilerimi yetkililere bıraktım.

Ne zaman istersen bana kolayca ulaşabilirsin. Başka kimin kimsen var mı bilmiyorum ama şu an senin için en güvende olabileceğin yer, burası.

Çok yakında, ülkemizde oluşan bu durum son bulacak ve sen çok daha mutlu olacaksın.

Sakin üzülme, bu yaşananlar sadece senin başından geçmedi. Birçok çocuk anne ve babasız kaldı, bazı anne babalar da çocuksuz kaldılar. Bizler bu durumu ortadan kaldıracılabilmek için durmadan çalışıyoruz.

Çok ama çok yakında her şey, eskisinden bile daha iyi olacak, güven bana.” diyerek Ayşe’nin yanından ayrıldı.

Ahmet, kendi kurduğu ve yıllarca birlikte çeşitli başarılarla imza attığı medikal ekibi ile gece gündüz zombi salgını ile ilgili analizler yapmaya koyuldu.

Hastaneye gelmekte olan vakaların büyük bir bölümü zombiler tarafından ısırılmış kişiler olmaktaydı.

Hastane yönetimi, acil olarak aldığı bir karar ile hastaneye yeni hasta alımını durdurduğunu duyurdu.

Yatıştaki hastaları bir an önce taburcu edeceklerini ve hastaneyi sadece salgın ile ilgili araştırmalar yapılmak üzere kullanacaklarını kamuoyuna bildirdiler.

Ülkenin en kapsamlı ve gelişmiş araştırma hastanesi olduğu için devlet yetkilileri de bu hastaneye tüm imkânlarını seferber etti.

Ahmet ve güvenlik güçleri tarafından karantina alanında zombiler tarafından ısırılan iki özel kişi, bayıltılarak hastaneye getirildi.

Kısa bir süre sonra zombiye dönüşebilecekleri ve saldırgan birer yaratık haline gelebilecekleri bilindiğinden hastaları önce bayıltıyorlar ve ardından gerekli aşı çalışmalarını üzerlerinde deniyorlardı.

“Ahmet Bey, hastaneye getirilen iki vukuatın da çok yüksek bir ateş ile geldikleri gözlemlenmektedir.”

“Hemen burun sıvısından bir miktar sülüs alarak incelemeye başlayalım.”

Beyin tomografisi çekelim, kan ve idrar tahlillerini gerçekleştirilelim.

Laboratuvar testleri ve radyolojik tetkikleri de unutmayalım.

Beyin tomografisi, kalp elektrosu (EKG), akciğer filmi, batin ultrasonu, endoskopik tetkikler gibi diğer tüm işlemleri de bir bir yerine getirelim.

Kısacası bu hastaların A’dan Z’ye tüm vücut fonksiyonlarını bir bir gözlemleyelim.

Sağlıklı bir insana kıyasla ortaya çıkmakta olan farklı değerleri bir bir belirleyerek işimize başlayalım.” dedi Ahmet.

“Peki, efendim.” diyen asistanı işine koyuldu.

Çalışmalarına oldukça hızlı başlayan medikal ekip, laboratuvar da hummalı bir çalışmaya daldı.

Zaman, insanlığın aleyhine doğru ilerlerken yapılan tetkik sonuçları da yavaştan ortaya çıkıyordu.

Ahmet ve ekibi ortaya çıkan sonuçlar karşısında oldukça telaşlanıyordu. Sonuçlara göre bu durum, oldukça ciddi ve daha önce hiç karşılaşılmamış bir virüs gibiydi.

Yapılan analizlere bakıldığında, beyin içerisinde yer tutan parazitler, ısırılan kişilerin beyinlerini kurutarak bilinçsiz hareket etmekte olan yaratıklara dönüştürüyordu.

İnsanları etkileyen ancak sadece beyinde gelişebilen bir parazitin, ele geçirdiği insan bedenini nasıl bir ölüm makinesine dönüştürdüğüne şahitlik ediyorlardı. Bilimsel olarak tek açıklaması bu şekildeydi.

İnsanların büyük bir bölümünde bulunan zararsız parazitin ısırılma sonucunda evrimleşerek beyne hükmeder duruma geldiği, yapılan tetkiklere bağlı olarak oldukça açıktı.

Isırılma ile kişilerin bünyesine bağlı olarak; koordinasyon eksikliği, dengesizlik ve kasılma gibi benzer belirtiler de ortaya çıkıyordu.

Evrimleşerek zararlı hale gelen bu parazit, tüm bunların hepsini direkt beyni etkileyerek yapıyordu.

Beyin, parazite bağlı olarak serotonin maddesini üretemediğinden, kişiyi duygusuz bir ölüm makinesine dönüştürüyordu.

Hastanede ortaya çıkan durumu kanıtlamak için Ahmet ve ekibi, kimyasal yollarla serotonin üretilmesini engelleyecek bir ilaç çalışması yaptı.

Ortaya çıkarttıkları bu ilacı denek faresi üzerinde kullandılar.

Yapılan bu deney sonucunda farelerin, acımasız ve saldırgan varlıklara dönüştüğünü gözlemlediler.

Parazitlerin beyni ele geçirerek normal hormonların salgılanmasının önüne geçmekte. Bunun sonucunda da insanları saldırgan, öfkeli varlıklara dönüştürecek bir virüs türü, ortaya bu durumu çıkmaktadır.

“Beyler, bayanlar ortaya çıkan analizler, düşündüğümüzden çok daha vahim.

Daha önce hiç karşılaşmadığımız bir virüs olduğu açıkça ortada.

Şu andan itibaren ülkedeki tüm imkânları kullanarak ve gerekirse diğer ülkelerdeki bilim adamları ile irtibata geçerek hızlı bir çalışmaya koyulalım.” dedi Ahmet.

En benzer vaka örnekleri incelenerek virüs çalışmalarının üzerinde çok daha fazla çalışılmaya başlandı.

Ülke genelinde her geçen gün artan zombi salgını, virüs ile ortaya çıkan diğer suçlar, hastane acil servislerinde oluşan yığılmalar akılalmaz bir durumdaydı.

Ülke, beklenmedik bir şekilde ve aniden ortaya çıkan bu durum karşısında adeta bir kaosa sürüklenmiş durumda idi.

Esas en korkunç olanı ise; eğer önlem alınmazsa istatistiklere göre böyle bir salgın, büyük bir ihtimalle, en geç altı hafta içinde tüm Dünya’ya yayılacaktı.

Doktor, imkânlarının çok üzerinde bir çalışmayı ortaya koyuyordu.

Hastaneye özel helikopterler ile farklı uzmanlar getiriliyor ve telefon aracılığı ile bilgi alışverişinde bulunuyordu.

Televizyon kanalları her açıldığında zombi istilasının farklı ürkütücü olayları ekranlara yansıyor.

Her defasında daha farklı alanlara yayılmış bir zombi istila haberi görülüyordu.

Daha fazla insanın virüse yakalandığını ya da daha fazla insanın bu virüs yüzünden öldüğünü izlemek tıp insanı olarak Ahmet'e fazlasıyla üzüntü veriyordu.

Televizyonda zombi haberlerinin dışında, insanların psikolojisine iyi gelecek türden içerikler tekrar tekrar yayınlanıyordu.

Ahmet tarafından ortaya çıkarılan çalışmaların hızlanması konusunda hastane yönetiminden büyük baskılar yapılıyordu.

Yine ülke hükûmeti tarafından Dr. Ahmet'ten sürekli olarak çalışmaları hakkında bilgi verilmesi isteniyordu.

Diğer bir yandan da ülke genelinde her geçen gün artmakta olan salgın ve buna bağlı olarak olumsuz etkilenen insanların yaşadıkları panik halinin kontrol edilmesi, öncelikli sorunların başında geliyordu.

Kaosun içerisinde olan çocuklar ve yetişkinlerde de genel olarak birtakım şikayetlerin ortaya çıktığı gözlemleniyordu.

Ülke genelinde kişilerde ortaya çıkan belirtiler ise;

Oluşan şikayetlerin başında; çocukların ailelerinden bir an olsun ayrılmak istememesi.

- Sürekli ağlamaklı olma durumları.
- Bireylerin her birinin huysuz ve sinirli olması.
- Baş ağrısı ve karın ağrısı gibi fiziksel şikayetler.
- Çocuklarda sıklıkla altını ıslatma durumları.
- Parmak emme gibi sonradan başlayan şikayetler.
- Ürkeklik durumları.
- Sürekli salgın hastalığı düşünme.
- Gece nöbetleri geçirme.
- Birtakım saldırgan davranışlar.
- Uykusuzluk problemi.
- Kâbus görme problemi.
- Yetişkinlerde alkol ya da madde kullanmaya başlama.
- Alınan davranma halleri.
- Hayattan zevk alamama hissi.
- Kavga etmeye meyilli davranışlar.
- Sorunlu davranış biçimleri.

Salgının, Türk halkını yaygın bir şekilde maruz bıraktığı yan etkileri arasında bu maddeler bulunmaktadır.

İnsanlar hem canlarını kurtarmaya çalışıyor hem de dağılmanın eşiğine gelen toplumsal hayata tutunma mücadelesi

veriyorlardı.

Ülke genelinde ortaya çıkan vakaların sayısı azımsanmayacak düzeyde idi.

Devlet, elinden gelen tüm imkânları seferber ediyordu. Korkudan, bulunduğu yerden günlerce kıpırdayamayan insanların birçoğu açlık ve susuzluktan ölmüş bir vaziyette saklandıkları yerlerde bulunuyorlardı.

Toplu ölümler, büyük yıkımlar ve sürekli artan zombi salgını; insanların sağlıklı düşünmesinin önüne geçiyordu.

Hastanede rehin kalmış ve ilacın gelişimi konusunda belli bir aşamaya gelmiş olan doktorun, daha fazla yardıma ve imkâna ihtiyacı vardı.

Geliştirdiği ilaçları, sürekli olarak zombileşmeye hazır iki vakanın üzerinde denemekte olan Doktor Ahmet, hiç uyumaksızın çalışmalarını sürdürüyordu.

Hastane, adeta evi barkı olmuştu. Buradan hiç uzaklaşmadan defalarca farklı farklı denemeleri hem fareler hem de diğer denekler üzerinde deneyerek virüsü yok edecek çalışmayı ortaya çıkartmaya gayret ediyordu.

Ahmet, hem sevdiklerini hem güzel ülkesinin güzel insanlarını normal yaşamlarına döndürebilmek için elinden gelenin çok daha fazlasını yapıyordu.

Hastane laboratuvarında araştırmalar yapan Ahmet, bu virüsü mercek altına alırken ne kadar hızlı yayıldığını da araştırıyordu.

Aslında en büyük amaçları, bu virüsün yayılma hızını ön görebilmektir. Ortaya çıkmakta olan tetkiklere bağlı olarak ve bilim insanlarınca yapılan simülasyona göre bir hafta içinde iki milyon insan, zombiye dönüşebilirdi.

Medikal ekip hem salgına çare bulmaya çalışıyor hem de insanlarda virüsten daha da hızlı yayılan panik halini kontrol altına almak için neler yapılabileceğini düşünüyordu.

Ortaya çıkardıkları acil eylem planını güncelleyerek ekranlar üzerinden halk ile paylaşarak sürekli olarak neler yapılması gerektiğini aktarıyorlardı.

Korkunç yaratıklar, özel güçlere sahipmiş gibi sürekli olarak insanların saklanmakta olduğu binalara, toplu ulaşım noktalarına saldırıyor ve kargaşanın artmasına sebebiyet veriyorlardı.

Büfedeki görevini sürekli olarak sürdürmekte olan doktorun babası, kendince güvenli olduğunu düşünerek işlerine devam ediyordu.

Sahip olduğu iki farklı tabancayı her daim yanı başında bulundurarak oluşabilecek bir saldırı karşısında kullanmayı amaç edinmişti.

Büfenin etrafını kapatarak bu küçük alanda ihtiyaç sahiplerine, bir şekilde hizmet veriyordu.

Büfenin kapısı birden, hızlıca vuruldu. Kapıyı açmasını isteyen bir adam, yardımcı olması konusunda ısrarcı davranıyordu.

“*Lütfen kapıyı açar mısın? Peşimdeler.*” diyerek kapının açılması konusunda ısrarcı davrandı.

Ahmet’in yufka yürekli babası, dayanamayıp kendinden yardım bekleyen kişiye kapıyı açtı.

Hemen kapının arkasında bulunmakta olan demir mandalları hem alttan hem de üstten açarak kapıyı hızlıca araladı.

İsrarcı adam, kendini içeriye attıktan sonra başına gelen olayları kısaca anlatarak bir süre burada saklanmak istediğini yineledi.

Adam, elini sırtına götürerek arada bastırıyordu.

“*Isırılmadın değil mi?*” diye sordu Ahmet’in yaşlı babası.

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmezsin be adam. O canavarların, sana yakın teması oldu mu? Etine dişlerini geçirdiler mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum dedim ya!”

“Hemen soyunmalısın, seni kontrol etmem lazım.” diye ısrarcı davrandı.

Renkli gömleğinin siyah düğmelerini hızlıca açan adam, Ahmet’in babasının etrafında döndü.

Adamın sırtında küçük bir kızarıklık bulunuyordu. Durumu fark eden büfe sahibi, küçük işletmenin kapısını kıracak bir hız ile açarak adamın dışarıya çıkmasını istedi.

“Buradan *derhal* ayrıl. Benim başımı belaya sokma.” dedi.

“Evet ısırıldım; ama bunu söyleyemezdim.”

Sağındaki küçük dolaptan silahını eline alan büfe sahibi, adamın başına doğru tutarak;

“Hemen dışarı çık! Yoksa senin beynini dağıtırım.” diyerek adamın dışarıya çıkmasını sağladı.

Sol eli ile de yanında kalan renkli gömleği adamın üzerine doğru fırlatarak büfenin kapısını ve kepengini güzelce kapattı.

Ahmet, her defasında babasını sıkıca tembihliyordu. Artık sokakların hiç de güvenli ve temkinli bir yer olmadığını ve bu olağanüstü durum ortadan kalkıncaya kadar evden çıkması gerektiğini öğütlüyordu.

Ama böyle başarılı bir bilim insanını yetiştiren bir baba, sizce bu uyarılara boyun eğerek yerinde oturur muydu? O da, en azından kahramanca iş yerine giderek sokaktaki insanlara bir şekilde yardımcı olabilmeyi düşünüyordu.

Mehmet ise her akşam olduğu gibi mesai bitiminde evine doğru ilerliyordu.

Trafik polisi kıyafetleri içerisinde, elinde dur tabelası bulunan ve ayağı topallarcasına aracının önüne çıkan bir adam tarafından saldırıya uğradı. Aniden aracın üzerine saldıran kişi, aracın ön camının kırılmasına neden oldu.

Mehmet aracını hiçbir yere çarpmadan sürebilmenin mücadelesini veriyordu.

Ancak çarpmanın etkisiyle aracın içerisine giren saldırgan zombiye ısırılmamak için aracın kontrolünü kaybederek yol kenarındaki evin duvarına çarptı.

İlk defa böyle bir zombi saldırısına maruz kalan Mehmet. ölüm ile burun buruna gelmişti.

Ellerini kullanarak kendini savunmaya çalışırken ısırılmamak için elinden gelenin çok fazlasını yaptı.

Hemen araç kapısının dibinde duran demir copu eline alarak zombinin beynine defalarca vurup aracın içini adeta bir kan gölüne dönüştürdü.

Günlerdir kıyamadığı zombilere şimdi kıymak ve kendi canını korumak zorunda kalmıştı.

Olayın etkisiyle hemen aracının kapısını hızlıca açarak korunmasız halde kaldığı bu ortamdan uzaklaşmak istedi.

En yakın mesafede bulunan, terkedilmiş bir dükkâna koşarak giriş yaptı.

Kapıyı güzelce arkadan kilitledi. Dükkân içerisinde yer alan diğer kapı ve pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Ardından kan ter içerisinde etrafta bulunan her bir çekmece-
ceden tek tek silah vb. materyaller aradı.

Olayın etkisi ve telaşı ile silahını arabada unutmuştu. Fakat en başta araca gidebilmek ya da kendini koruyabilmek için kendine bir başka silah bulması gerekiyordu.

Mehmet, küçük ve etrafı camlar ile çevrili bu mekân

içerisinde kendini saklarken;

“İmdat, yardım edin. Bizi de içeriye alın.” diyerek kapı önünde yalvarmakta olan kişilere bakıyordu.

Küçük bir grup insan, ellerindeki yiyecek poşetleri ile adeta diz çökmüş yalvarıyorlardı.

Onlara öylece bakarken az önce yaşadığı korkunç olay nedeniyle içeri alma konusunda bir hayli kararsız kaldı.

Sonuçta onların da ısırılmış olma ihtimalleri bulunuyordu. Ve bu dönemde hiç kimseye güvenilmemesi gerektiğini bir polis memuru olarak en iyi kendisi biliyordu.

Kıyafetleri üzerinde yer alan çeşitli kan lekeleri, onların saldırıya uğrayarak ısırılmış olma ihtimallerini arttırıyordu.

Rafların arkasından görünen, korkudan büyümüş haldeki göz bebekleri, ifadelerini ürkütücü hale getiriyordu. Dört kişinin dükkân camına sürekli vurmakta olan çıplak elleri, ortaya çok rahatsız edici bir gürültü çıkarıyordu.

“Yardım edin, lütfen kapıyı açın.” diye bağıırken sürekli olarak arkalarına bakarak zombilerin gelip gelmediğini kontrol ediyorlardı.

Bu şekilde gürültü çıkararak adeta zombilere davetiye çıkarıyorlardı.

Hepsi tek güç olmuş, kapıya fazlasıyla yükleniyorlardı. Kapıyı kırarak içeriye girebilmeyi düşünseler de sadece dört kişi için bu pek de mümkün değildi.

Aradan geçen yaklaşık on dakikanın sonunda, azgın zombiler, grubun üzerine bir anda üşüştüler.

Az önce arabanın içerisinde, savunmasızca, zombi ile burun buruna gelen Mehmet, bu defa da masum insanların canlı canlı nasıl katledildiklerine, bizzat şahit oldu.

Dükkânın içerisinde bulunan stantların arasında gizlenerek onları izlemekten başka bir yardımda bulunamıyordu.

Zombiler, o keskin ve kanlı dişleri ile hepsine tek tek saldırıyor ve böğürlerinden kıpkırmızı kanların akmasına neden oluyorlardı.

Hiçbir zaman bu denli korkmamıştı ve ilk defa bu zombilerin ne denli zararlı yaratıklar olduğunu o an anlamıştı.

Kan içmeye doymayan bu ölüm makineleri, içeride Mehmet'in varlığından habersiz olarak cam kapının önünde, insan bedenlerini paramparça ediyorlardı.

Nasıl da bu kadar korkunç ve iğrenç olabiliyorlardı. Mehmet ilk defa zombilerden tiksiniş ve iğrenmişti.

Günahsız insanların bedenlerinin ısırılarak parçalanması, camın kan ile yıkanması onun irkilmesine neden oldu.

Mehmet, ilk defa olayların farkına varmış gibi silkelenecek kendine geldi.

Aynı durum, oğlu tarafından gerçekleştirildiğinde hiçbir sorun yoktu. Ama bu defa onu rüyasından uyandıracak iki

farklı saldırı, kendi başına; birkaç dakika içerisinde, ardı ardına geldi.

Artık zombi saldırısının ne kadar vahşice olduğunu beynine iyice kazımişti.

Saatlerdir kapalı olduğu dükkânın içerisinden, kendini savunabileceği bir silah aldı. Kapıyı çok sessiz ve yavaş bir biçimde araladı.

Kafasını dükkândan dışarı çıkarıp her iki tarafa bakarak kontrol etti. Etrafta binalardan, yere düşmüş insan cesetlerinden ve terk edilmiş araçlardan başka bir şey göremiyordu.

Hızlı ve emin adımlar eşliğinde az önce duvara çarptığı aracına adeta sessizce, koşarak gitti.

Hemen kapıyı kapayıp kilitledikten sonra evine doğru hızlı bir biçimde ilerledi.

Mehmet son birkaç gündür sağlıklı insanları yakalayarak evine götüremiyordu.

Ülkece yaşanan zombi salgını, kontrol edilemez hale geldiği için insanların evden çıkmaları yasaklanmıştı. Bu yüzden sokaklar bomboştu.

Bu sebeple tek başına dolaşan insan bulmak artık imkânsızdı.

Polis memuru olarak tüm gün sokaklarda görev alan Mehmet, birkaç defa görev arkadaşlarından birkaçını; aracıyla kaçırarak biricik zombi oğlu Serkan'a yem etmişti.

Artık iyiden iyiye zorlanır ve insanları ele geçiremez hale gelmişti.

O da yapılan ilaç çalışmalarını, herkes gibi yakından takip ediyordu. Bugün başına gelen olaylar sonucunda bu ilacın an önce hayata geçirilmesini ve oğlunun düzelmesini çok istiyordu.

Dr. Ahmet ve üzerinde çalışmakta olduğu çalışmalar, sağlık bakanı tarafından ülke halkına sürekli olarak televizyonlardan aktarılıyordu.

Mehmet akşam olup evine döndüğünde, elleri boş bir şekilde gelmenin üzüntüsünü yaşıyordu.

Bugün yaşadığı kötü olayların ardından eve gelirken yol boyunca çok fazla düşündü.

Zombi olarak tekerlekli sandalye üzerinde uzun zamandan beri beslemekte olduğu oğlunu Dr. Ahmet'in çalıştığı hastaneye götürmek gibi önemli bir karar aldı.

Kendi oğlu ile ortaya çıkan bu salgının ortadan kalmasını ve ilk olarak ilacın oğlu üzerinde kullanılmasını çok istiyordu.

Eğer ilaç olumlu etki edecekse ilk olarak oğlunun hayata dönmesini arzu ediyordu.

Bunun için en başta hekimden onay alması ve oğlunu araştırma hastanesine götürmesi gerekiyordu.

Aklına bunu tamamen koymuş ve sabah olduğunda kapısını çalacağı ilk kişi Dr. Ahmet olacaktı. Eğer kabul ederler-

se gerçek bir zombi üzerinde, gerekli çalışmalar kolayca yürütülebilecekti.

Sabahın ilk ışıkları ile Mehmet, yatak odasında sıralanan parmak koleksiyonlarına uzun uzun göz attı. Bunca zamandır ne de çok parmağı biriktirmişti.

Bu parmakların her biri, işlediği cinayetlerin en belirgin göstergesiydi. İlk defa sanki bir vicdan azabı duyarcasına bir başka duyguyu yaşıyordu.

Çizgili pijamalarını üzerinden çıkarmadan önce, banyoya giderek musluktan akan buz gibi su ile ellerini ve yüzünü güzelce yıkadı.

Askıdan aldığı havluyu ile yüzünü silerken aynaya uzun uzun bakarak kendini inceledi.

Kimdi bu adam, niçin yaşıyordu? Peki son zamanlarda yaptıklarına ne demek gerekirdi?

Pijamalarını üzerinden çıkarırken bugün yapacaklarını düşünmeye başladı. Polis üniformalarını yatağın alt tarafında bulunan koltuğun üzerinden aldı ve kısa süre içinde hepsini üzerine giydi.

Yatak odasından çıkar çıkmaz, kilitli banyoda bağırmakta olan oğlu Serkan'ın sesleriyle kendine geldi.

Onun için hiçbir şey yapamamak onu çok üzüyordu. Şimdi onun için bir şey yapabilmenin zamanının geldiğini düşündü.

İki akşamdır oğluna bir av getiremediği için yeteri kadar üzgündü. Ve gerçekten oğluna yardımcı olamadığı için yüzüne bakamıyordu.

Evden çıkmadan önce, giriş kapısının hemen arka tarafındaki demir askıda asılı olan polis şapkasını eline alarak evden çıktı.

Deri iskarpin, topuklu ayakkabılarını ayaklarına giydikten sonra evin kapısını art arda kilitledi.

Bu defa evden çıkarken kendi aracına binmek istemedi.

Akşam eve dönerken başına gelen olaylar yüzünden polis aracı oldukça hasar almıştı. Bu araç ile yola çıkmak oldukça riskli idi. Kırık ön camdan içeriye yeni bir zombinin girmesi kaçınılmazdı.

Birlikte görev aldığı ekip arkadaşlarından birini arayarak onu, evin bulunduğu noktadan almalarını talep etti.

Kısa bir süre sonra arkadaşlarının yardımı ile Ankara emniyetine giderek kendisi için yeni bir araç istedi.

Mehmet, doğrudan karantina alanına giderek diğer arkadaşlarından görevi devralmak yerine, bu defa hastaneye giderek Dr. Ahmet ile görüşmek istedi.

Hastaneye hiçbir şekilde hasta kabulü yapılmıyordu. Fakat Dr. Ahmet, kendisi ile bu kadar ısrarcı bir şekilde ve çok önemli bir meseleyi görüşmek isteyen bir polis memurunun içeriye alınmasını kabul etti.

“Beni kabul ettiğiniz için ve bu kadar önemli çalışmaları-

nıza ara vererek zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, Ahmet Bey. Ben Mehmet.” dedi.

“Memnun oldum, Mehmet Bey. Sizin de bir devlet memuru olarak beni boşuna rahatsız etmeyeceğinizi düşünerek geldim buraya. Şimdi, sizi dinliyorum.”

“Ahmet Bey, sizinle açık bir şekilde konuşmak istiyorum. Engelli oğlum, zombi oldu ve evimizde bekliyor.

Bahçeye üşüşen yarasaların köpeğimizi ısırması, köpeğin de oğlumu ısırması ile oğlum bir anda zombiye dönüştü.

Kesinlikle bir başka zombi tarafından ısırılarak bu hale gelmedi.

Sizden yardım istiyorum. Oğlumu hastanenize kabul etmenizi ve ortaya çıkan ilacın, ilk olarak onun üzerinde denenmesini talep ediyorum.” dedi Mehmet.

Doktor, duydukları karşısında oldukça şaşkındı.

“Yani bu salgın sizden mi türedi? Bunu mu ifade ediyor ve olayın yarasalardan kaynaklı olduğunu mu söylüyorsunuz.”

“Kimden kaynaklı, inanın bilmiyorum ama bizim başımıza bu şekilde bir olay geldi. Bu bela sonucunda oğlum zombi oldu.

Bunları bilerseniz belki size de yardımı olur diye anlatmak istedim. Oğlum bu ilacı kullanırsa eski sağlığına kavuşur ve daha iyi olur, diye düşünüyorum. Size güvenimiz tam, doktor!” dedi.

“Peki, sizin için bu iyiliği yapacağım. Söyledikleriniz tıbbi olarak çok önemli bilgiler ve belki de işimizi kolaylaştıracak türden şeyler.

Biliyorsunuzdur, ilaç çalışmalarımız oldukça başarılı gidiyor. Denekler üzerinde odaya çıkan tepkilere baktığımızda saldırganlık durumlarının azaldığını gözlemliyoruz.

İnşallah çok yakında güzel bir sürpriz ile uyanacaksınız.

Gün içerisinde, bir ekip yardımı ile oğlunuzu evinizden aldırabilirim istiyorum ve daha fazla burada oturarak zaman kaybetmeyelim diyorum.

Ha, Mehmet Bey, az önce almış olduğumuz bilgilere göre; bu salgın sadece Türkiye'ye mahsus bir durum değilmiş.

Şu anda farklı Dünya ülkelerinde de zombi salgını ortaya çıkmış durumda. Tüm haber kanalları yabancı ülkelerde ortaya çıkan saldırı ve türeme vakalarını ortaya seriyor.

Bu mesele milli bir mesele değil, uluslararası bir mesele-ye dönüşmüş durumdaymış. Biz, bir umut ortaya çıkartarak oğlunuz gibi diğer zombileri de iyi edersek Dünya'yı kurtarmış olacağız.

Durum korktuğumuzdan da vahim. Dünya'nın ileri gelen bilim insanları ile telefon görüşmeleri yapıyor ve el birliği ile bu Dünya sorununa bir çözüm bulmaya çalışıyoruz.

Yani hiç birimizin ne kaçacağı ne de yardım alabileceği hiçbir yer ya da kişi bulunmuyor.

Şimdi hemen çıkıyorum ve yukarıdaki ekip arkadaşlarımız ile çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Görüşmek üzere, oğlunuzu da en kısa sürede hastanemizde görmek istiyorum.” diyerek Mehmet ile vedalaşıp laboratuvara doğru, mermer döşemeli beyaz merdivenlerden çıkarak ilerledi.

Mehmet, o karşılıklı görüşmenin ardından oldukça umutlu ve mutlu bir şekilde hastane kapısından çıkarak kapının önünde bulunan bir taksiye atlayıp evine gitmek için yola koyuldu.

Gün içerisinde evlerine gelecek bir güvenlik ekibi tarafından oğlu alınacak ve son derece başarılı olarak gerçekleşen ilaç çalışmalarından, en başta oğlu faydalanacaktı.

Bu düşünce ile taksiden dışarıya bakarken gözleri sadece bakıyordu. Ama aklı ve hayalleri, eski günlerine dönebilmenin çabasıyla meşguldü.

Yollarda darmadağın olan her şey gibi cesetlerin yollarda bıraktığı kurumuş kan lekeleri bile sanki ortadan kalkmış gibi gözüne hiç de rahatsız edici gelmiyordu.

Eşini kaybettikten sonra ilk defa oğlu için güzel bir şey yaptığını düşündü.

Belki de haftalar; hatta günler içerisinde oğlu ile yan yana kendi araçları ile evlerine geçebileceklerdi.

Mehmet, oğlu iyileşir iyileşmez başka bir eve geçmenin de hayalini kuruyordu.

Bu evin onlara uğursuz geldiğini düşünüp duruyordu.

Bir taraftan da oğlu için işlediği onca suç, onca günahsız insana verdiği zarar için vicdan azabı duymasına neden oluyordu.

“Ülkemiz düzelsin, oğlum iyileşsin yeter ki. Ben gerekirse yıllarca hapis hanede de yatarım.” diye içinden geçiriyordu.

Kendini, yıllardır birlikte omuz omuza çalıştığı görev arkadaşına suçunu itiraf eden bir ifadeyi verirken düşlüyordu.

Artık hiçbir şey, içinde bulundukları bu durumdan daha kötü olamaz, diye düşündü. Yaşadıkları günler Beterin de beteri olsa gerek, diye içinden geçirdi.

Bundan daha kötü ne olabilir ki; ceza evine girip yatmak, dışarıda sevdiklerinin iyi ve sağlıklı olduklarını bilerek yıllarca kalmak bile ona dünyanın en güzel şeyi gibi geliyordu.

Dualar ediyordu, her şeyin eski haline dönüşmesi için. Oğlunun sağlığına dönüşebilmesi için.

Taksi evlerinin olduğu noktaya iyice yaklaştığında;

“Nerede inmek istersiniz tam olarak?” diye sordu.

“Elli metre ilerideki çöp konteynerinin önünde bırakabilirsen sevinirim, kaptan.” dedi.

Taksinin durduğu yerde pantolonunun arka cebinde bulunmakta olan kahverengi, deri cüzdanını çıkardı ve içerisinden elli lira çıkararak şoföre uzattı.

Para üzerini aldıktan sonra parayı, elinde öylesine buruşturarak hızlıca pantolonunun cebine soktu.

Taksinin kapısını kapattı. Taksinin sürücüsüne gülümser bir ifade ile bırakarak evlerinin bahçesine doğru yürümeye başladı.

Yol boyunca ilerlerken karşısında duran koca çalılıkların arkasında, insan avlamak için saatlerce gizlendiği o anları anımsadı.

Durdu ve birkaç dakika o çalılıkları oluşturan Meşe ağaçlarına baktı.

“Ey gidi meşeler! Benim ne yaşadığımı en iyi de sizler biliyorsunuz.” dedi.

Artık orada beklemek zorunda olmadığını bildiği için oldukça mutluydu.

Ayağında bulunan deri iskarpın ayakkabıları, yürüme esnasında havaya kalkan tozlardan kapanmıştı.

Hızlı hızlı eve gidip ortamdaki bazı ipuçlarını yok etmek istiyordu.

Eve gelen ekiplerin içeri odalara çok girmeden oğlunu alıp hastaneye götürmelerini istiyordu.

Bu yüzden amacı, Serkan’ı kilitli olduğu banyodan çıkartarak evin girişindeki çelik kapının önünde hazır bulundurmaktı.

Oğlunu hastaneye gönderir göndermez, bu ev içinde yapmak istediği birtakım şeyler bulunuyordu.

En başta; evin içinde bulunan cesetleri ve yatak odasındaki o parmakların her birini, açtığı çukurun içine atacaktı. Ardından hepsinin üzerine bir bidon benzin dökerek yakmayı istiyordu.

Ardından en kaliteli duvar boyalarından koca koca bidonlar alarak evi baştan sona boya badana yapmayı çok arzuluyordu.

Şu an için en çok yapmak istedikleri bunlardı. Yeter ki biricik oğlu bir an önce hastaneye gitsin ve iyileşsin.

Tüm bunları düşünürken evlerinin bulunduğu koca bahçeye yürüyerek giriş yaptı.

Pantolonunun yan cebinde bulunan evin anahtarlarını eline alarak giriş kapısını açmak için hazır bir vaziyete getirdi.

Her defasında defalarca kilitleyerek girip çıktığı bu dış kapıyı, belki de bir daha bu kadar kilitlemesine gerek kalmayacaktı.

Evin içerisinde yaşanan korkunç olayı gizleyebilmek için bunu her defasında, mecburen yapıyordu. Sanki her kilitleme, suçlarının üzerini örtüp geçiyordu.

Belki de kapıya gelip zile basan birilerine karşın içeride daha fazla zaman kazanabilmek için yapıyordu.

Durum her ne olursa olsun; işe giderken, insan avına çıkarırken veya herhangi bir sebeple evinden ayrılırken oğlunun bu şekilde daha fazla güvende olduğunu hissediyordu.

Oğlu zaten bir tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Onun evden kaçabileceğine hiçbir şekilde ihtimal vermiyordu.

Aslında evine giren çıkan biri olursa diye savunmasız halde duran oğlunu korumak için bunu yapıyordu.

İşte kapıyı defalarca kilitleme sebebi de tam olarak buydu. İnsanların kolayca eve girememesi...

Kapının kilidini açtıktan hemen sonra, tozlu ayakkabılarından ayaklarını çıkararak salona ilk adımını attı.

Kapattığı kapıyı içten yine defalarca kilitleyerek üzerindeki ceketini ilk defa evin içinde çıkardı ve hemen kapının arkasında bulunan askıya astı.

Yorgundu ama bugün onun için adeta bir bayramdı. İlk defa sağlıklı bir şekilde düşünüyor ve ailesine en büyük iyiliği yapıyordu.

Biricik oğlu Serkan'ı giderken kilitlediği banyonun kapısının gümüş renkli kolunu tutarak üzerinde bulunan koca kilidi yavaşça çevirmeye başladı.

Kapıyı açtı ve oğlunun ne halde olduğunu görmek için başını içeriye doğru uzattı.

Serkan, birdenbire babasının üzerine saldırdı. Günlerdir susamış olduğu kanın kokusuna ve sıcacık tadına vardı.

Tekerlekli sandalyede olması gereken bu genç adam, inanılmaz bir şekilde, ayakta idi.

Banyo kapısının arkasında, birilerinin onu özgür bırakmasını bekliyordu.

Ve hiç kuşkusuz ki kapıyı ilk açan kurbanını dişlemek için hazırda bekliyordu.

Ne yazık ki ilk kurbanı;

“*Serkan’ım!*” diye bağırان babasıydı.

Oysaki can acısı ile oğlunun kollarında vahşice parçalanmakta olan o adam, onu iyi edebilmek için gelmişti eve.

Kapıyı açıp günler sonrasında oğlunu dışarıya ilk defa çıkaracaktı.

Ah, bilse... Ah, bir bilse... Ya da bunları düşünebilecek normal bir beyni olsa yapar mıydı bu vahşeti, biricik babasına?

Olanlar olmuştu. Artık oğlu hür ve diğer zombilerden farksızdı.

Mehmet, gözlerinin akları ortaya çıkmış ve o kara göz mercekleri göz kapaklarının arkasında yok olmuşçasına yerde uzanıyordu.

Sadece inliyordu. Kan kaybı, her geçen saniye ölümünü hızlandırıyordu.

Gözleri açık bir şekilde can çekişiyordu. Bedeninden akan o sıcak kan, onun canını yakmıyordu. Ama oğlunun, hiç olmadık bir zamanda ona, bunu yapması canını fena yakıyordu.

“Yapmasaydın be evlat!

Keşke bir müddet daha bekleseydin. Belki çok iyi olacaktın.

Belki el ele olup bu evden birlikte çıkacaktık.

Ha, iyileşmezsen yine gelip beni katlederdin.

Ama keşke bir müddet daha sabretseydin.

Ah be Serkan'ım.” diye içinden geçirerek son nefesini, o dar ve kan lekeleri ile boyanmış banyonun içinde vermeye hazırlanıyordu.

Boşalmış tekerlekli sandalyenin hemen dibinde uzanıyordu.

Daha ruhunu teslim edemedi oğlunun ayakları üzerinde sendeleyerek evin çıkış kapısından uzaklaşıp gittiğini buğulu da olsa anımsayabiliyordu.

Onca fedakârlık ve yaşanmışlık ile hayalini kurduğu hayatı yaşamadan ölüme doğru ilerliyordu.

Banyodan sürünerek çıkmıştı ve bu koca evin salonunda ve hemen cam kenarında bulunan sallanan sandalyenin karşısında son nefesini vererek ruhunu diğer insanlar gibi salgına kurban ediyordu.

Biricik oğlu tarafından ısırılıp ölmeden kurtulsa da zaten zombiye dönüşecekti.

Fakat belki de ilacın bulunması sonucu ikisi de yeniden hayata devam edebilecekti.

Peki şimdi ne olacak?

Mehmet, üniformasının parçalanmış ve kanlarla ıslanmış görüntüsü içinde ruhsuz bir beden gibi uzanıyordu. Hayata gözlerini kapamadan ölüyordu.

Ankara sokaklarında, diğer zombilerin arasına karışmak için yola çıkan canavar oğlu ise; daha fazla kan içebilmek için gözlerini bir radar gibi kullanarak ilerliyordu.

Doktor Ahmet, tüm çabası ile elinden gelen çalışmaları sürdürmeye devam ederken yeşeren ümitlerin çok kısa bir süre içerisinde gerçekleşeceğinin sinyallerini veriyordu.

Hastane odasında elleri kolları zincire vurulmuş bir şekilde ilaçları deneyimleyen ısırılmış iki kişi, ortaya çıkan olumlu tepkimeler ile geleceğin güzel olacağı hakkındaki güzel ümitlerin yeşermesini sağlıyordu.

Artık ülkede hayat çoktan durma noktasına gelmişti. Hastane içinde hummalı çalışma yürüten hekimler, hastane içerisinde yatıp kalkıyor. Buradaki besinleri tüketerek yaşamlarını sürüyorlardı.

Durma noktasına çoktan gelmiş olan hayatta hastanedeki kişiler yaşamlarını sürdürüyorlardı.

Hastane odalarında sadece birkaç saat uyuyarak Dünya'yı ayağa kaldırabilmenin formülünü arıyorlardı.

Ahmet, defalarca denediği çalışmaların sonunda çok emin olduğu o büyük gelişmeyi sonunda hayata geçirdi.

Doğrudan laboratuvarıda uyutulmakta olan hastanın üzerinde denemek için işe koyuldu.

Boylu boyunca yatakta uzanan ve birkaç zamandır uyutulan bu hasta, elleri ve kolları zincir ile yatağa bağlanmış bir vaziyetteydi. İlaç onun üzerinde denenerek etkilerini gösterecekti.

Belki de zombi tarafından ısırılan ama bunun zararından kurtulan ilk insan olacaktı.

Özel bir şırınga içerisine aldığı özel formülünü, büyük ümitler içerisinde hastanın sol omzuna enjekte ederek istenen sonucu alabilmek adına beklemeye başladı.

Sonuçların etkili bir şekilde ortaya çıkabilmesi adına, bir miktar beklenmesi ve beynin zararlı virüsleri etkisiz hale getirerek yeni hücreler ile sağlıklı bir şekilde çalışması gerekiyordu.

Ancak bu şekilde saldırganlık ve insanları öldürme arzusu ortadan kalkabilirdi. Sadece ve sadece kan içme isteği yok olsa bile en azından zararsız bir insana dönüşecek ve ölümler ortadan kalkabilirdi.

Bu cefakâr hekim, elinden gelenin en iyisini yaparak ortaya çıkacak etkileri beklemek adına, çalışmasına ara vermişti.

Dakikalar sonra TV kanallarına çıkarak güzel haberi, son dakika gelişmesini, ülkenin sağlık bakanı ve başkanı eşliğinde vermenin planını yapıyordu.

Deneğin bulunduğu odadaki kırmızı renkli deri sandalye üzerine oturarak zamanın geçmesini bekleyen Ahmet, oldukça yorgundu.

Günlerdir uyku nedir bilmeden üzerinde çalıştığı ilacı denedikten sonra, bedeni adeta birden iflas etmiş gibiydi. Sandalyenin üzerine oturması ile gözlerinin kapanmadı bir oldu.

O kısacık uykusu esnasında birbirinden güzel rüyalara daldı.

Beklenen süre dolduğunda istediği etkiyi ortaya çıkaran ilaç ile insanlık eski sağlığına dönüşüyordu.

İlacı, özel şekilde depolayarak ülkenin helikopter ve uçakları aracılığı ile tüm sokak ve mahallelere püskürtüyorlardı.

Tüm insanların evlerinden çıkmaları ve bu ilacın altında ıslanmaları konusunda yetkililerce sürekli bilgilendirmeler yapılıyordu.

Yapılan ikazları duyan insanlar; sokaklarda saklandıkları sığınaklardan, depolardan ve evlerinden çıkıp ilacı almak için adeta akın ediyorlardı.

Ülkede büyük bir bayram havası hüküm sürüyordu. TV ekranlarında, Türk bilim insanı Ahmet'in bu mucizevi çalışması konuşuluyordu.

Dünyadaki ülke başkanları bu konu ile ilgili olarak telefon trafiğine giriyor ve geliştirilen ilaca ulaşabilmek için adeta

sıraya giriyorlardı.

Göğsü kabarık bir şekilde, tüm gayreti ile ülkesine büyük bir iyilik yapmış olan Ahmet ise oldukça mutluydu.

Kulağının dibinde, çok gürültülü bir şekilde yankılanan o ses, irkilerek rüyasından uyanmasına sebep oldu. Sandalyenin üzerinden adeta zıplayarak kalkıverdi.

Yataktaki deneğin, olağanca bağıırışı ve çirkinleşmiş ifadesi, ilacın etkisiz olduğunun alametini gözler önüne seriyordu.

Ellerindeki ve ayaklarındaki zincirleri bir aslan gibi kükrercesine kopartıp atan hasta, artık azgın ve çok daha tehlikeli bir zombiydi.

Başka bir mutasyona uğramış yeni bir zombi türü gibiydi. Ahmet uyandığında gözlerine inanamadı. Ancak yolunda gitmeyen ve çözemedikleri bir sorun olduğunu çok ama çok iyi biliyordu.

Karşısındaki kana susamış yaratık, Ahmet'in o kırmızı kanının tadına bakmak için ağzındaki salyaları akıtıyordu.

Her şeyin buraya kadar olduğunu anlayan Ahmet, duvar ile zombi arasında çaresiz kalmıştı.

Hiç zaman kaybetmeden hızlı bir hamle ile korunmasız şekilde karşısında bekleyen Ahmet'e saldıran zombi, kafasını kopararak yerdeki parkeye düşmesini sağladı. Ahmet'in o heybetli bedeni, üzerinde başı olmadan kanlar fişkırlarak hâlâ ayakta duruyordu.

Ortaya çıkan kanı içmeye başlayan cani zombi, istediğini şu an için almış, diğer kurbanlarını avlamanın planını yapıyordu.

Ahmet'in onca zaman verdiği o mücadele, maalesef hiç ama hiç işe yaramamıştı. Şimdi Dünya, yok olacağı son birkaç güne hazır olmalıydı. Ya o saklandıkları yerlerde kurtulacakları günü belleyen masumlar, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Kuşkusuz ki bu olanlardan sonra, dakikalar içerisinde haberlerde; son dakika gelişmesi, bir bomba gibi patlayacaktı...

Acı verici ve oldukça sert bir şekilde gelen cisim, şezlong üzerinde uzanmakta olan Mehmet'in sağ yanağına çarparken aniden ayağa fırlamasına sebep oldu.

Nerede olduğunu ve ne yaptığının farkına uzunca bir süre varamayan bu adam, etrafına toplanmış ve özür dilemekte olan kişilerin ne istediğini anlamaya çalışıyordu.

Üzerinden uzanmakta olduğu delikli ve mavi renkli şezlongdan yavaşça doğruldu, etrafına uzun uzun baktı.

Karşısında bulunan havuzda, havuz topu oynamakta olan kişiler;

"Abi, kusura bakma." diyerek Mehmet'e çarpan topun özrünü diliyorlardı.

Kâbus olarak nitelendirdiği bu rüyadan uyandığında içinden defalarca şükürler eden Mehmet, elleri ile yüzünü sıvazlayarak kendine gelmeye çalışıyordu.

Güneşin altında uyurken kıpkırmızı yanmış suratına topun çarpması ile rüyasının en kötü yerinde uyandı.

Gerçekten farksız olarak gördüğü rüyadan uyandığında bedeni tir tir titriyordu. Nasıl da iliklerine kadar etkilenmişti.

“*Sorun değil.*” diyerek havuzdan ona seslenenlere, oyuna geri dönebilmeleri için cevap verdi.

Hemen yanı başındaki plastik ve beyaz renkli masanın üzerinde bulunan telefonu eline alarak eşini aradı.

Nerede olduklarını sordu ve bir an önce onlarla bir araya gelebilmek için bulunduğu yerden hızlıca kalktı.

Serkan ile eşinin gösteri alanındaki masalarda pinpon oynadıklarını öğrendiğinde çok mutlu oldu. Rüyadan uyanmasına rağmen hâlâ eşi ve çocuğu ile görüşmediği için yarı rüyada gibiydi.

Yanlarına ulaştığında hiçbir şey demeden ikisini de kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı.

Kuşkusuz ki sevginin en güçlü bağı ailedir. Sağlıklı ve huzurlu bir şekilde bir arada yaşamak bireylerin, hayattaki en büyük zenginliğidir.

Özellikle yetişkinlik dönemlerindeki büyümesini gerçekleştiren genç bireyler; anne ve babalarına karşın birtakım hatalı davranışlar ortaya koyabilmektedir.

Fakat zaman geçip de onların yerini aldıklarında ebeveynlerini çok ama çok iyi anlayacaklardır.

Hayatta, insanların yardımına ilk koşan ailesidir.

Çünkü aile; kendinin olanı hata ve kusurları ile sahiple-
nir, asla dışlamaz.

Ailenize hayatta iken sarılın.

Değerli okurlarım,

Bu kitabımı, umuyorum ki beğenirsiniz. Okuduktan
sonra hepinizden, tek tek değerli yorumlarınızı yazmanızı
rica ediyorum.

Olumlu ya da olumsuz olarak yazacağınız her bir yorum,
benim için altın değerindedir.

Bu sayede diğer çalışmalarımı daha da geliştirme ve sizlere
daha iyi içerikler sunabilme imkânı bulabilirim.

Kitaplarıma şans vererek okumakta olan sizler; bu konuda,
benim değerli ailemsiniz.

Kendinize ve sevdiklerinize iyi davranın!